NYTT SVENSKT METALZINE

slavestate magazine

NUMMER 1, NOVEMBER '01:
TVÅ FLODER MÖTS

NEUROSIS
- SPELAR NÄR SOLEN GÅTT NER

BIOHAZARD
- BLOD, SVETT OCH INGA TÅRAR

ENTOMBED
- DEATHMETAL, ALKOHOL, CIGARETTER!

MOONSPELL
- VÄRLDENS BÄSTA GOTHBAND?

TRIPPEL GRINDCORE
- RELEVANT FEW, OBLIGATORISK TORTYR OCH NASUM

THE AWESOME MACHINE § BATHORY § DARKTHRONE § DEMON § KRISIUN § TOMAS "TOMPA" LINDBERG § MARDUKS TURNÉDAGBOK § MESHUGGAH § NAGLFAR § ERIC RUTAN § DANNY SPITZ § TOTENMOND § WACKEN RAPPORT 2001

The INEFFABLE KINGS OF DARKNESS have returned with 8 tracks of black metal supremacy!
Produced by Peter Tägtgren, recorded in Abyss Studio
OUT SEPTEMBER 24th!
DARK FUNERAL
DIABOLIS INTERIUM
AVAILABLE ON CD, LP, Digipak Ltd, Spec Ed Digipak.
NFR066/NFR066LP.
DARK FUNERAL
TEACH CHILDREN TO WORSHIP SATAN
DARK FUNERAL
VOBISCUM SATANAS
DARK FUNERAL
THE SECRETS OF THE BLACK ARTS
NFR011. AVAILABLE ON CD
"Diabolis Interium" is an absolute MUST for every serious metal-collection, not only black metal fanatics!
Nr 1 in Soundcheck "
Album of the Month" - LEGACY (Nr. 14) GERMANY
9,5 / 10 Points - ROCK HARD 09/01 GERMANY
9 / 10 Points - METAL HEART 09/01
9,5 / 10 Points - ORKUS 09/01 GERMANY
10 / 12 Points - HEAVY, ODER WAS 09/01
9,5/10p Metal District GERMANY
10/10p Metal-Guide.com GERMANY
10/10p Metal Observer GERMANY
9/10p Swedishmetal.Net SWEDEN
10/10p MetalNorth Webzine SWEDEN
12/13p Bright eyes Magazine GERMANY
9,5/10p Orkus GERMANY
5/5p Luxi Lahtinen, Metal Rules.com FINLAND
9,5/10p Andre Schierz-Gothic Metal GERMANY
...should DIABOLIS INTERIUM be the soundtrack of Armageddon, then I would like complimentary tickets please... (Robert Pöpperl, Rock Hard)
...with DIABOLIS INTERIUM, DARK FUNERAL have recorded... the Black Metal-highlight of the year. BUY OR DIE!!!" (Armin Schäfer)
...and DARK FUNERAL can hardly be stopped on their way to conquer the throne...
(Andreas Reissnauer, Heavy, oder was!?)
...DIABOLIS INTERIUM is the best album of these dark morticians...(Markus Eck, Sonic Seducer)
DIABOLIS INTERIUM
No Fashion Records. House Of Kicks Distribution. A division of MNW Records Group AB · Textilvägen 7 · 120 30 Stockholm · Sweden
Fax: +46-8-6303601 · E-mail: hok@houseofkicks.se · nofashionrecords@chello.se · nfr666@hotmail.com · http://come.to/nofashion - http://www.houseofkicks.se · http://www.mnw.se

SLAVESTATE MAGAZINE

NR 01

NOVEMBER 2001

– TVÅ FLODER MöTS

INNEHÅLL

De 200 första köparna av de här numret erhåller en gratis samlingsskiva från Hammerheart.

LEDARE X 2

KÄRA HEADBANGERS!

Äntligen är den färdig, nummer ett av vår egen tidning. Det är ett ögonblick man bara fantiserade om när jag fick för mig att grunda Slavestate Magazine. Två samtal, ett med ex–flickvännen Felicia och ett med barndomskamraten Ronnie banade i väg för månader med intensivt arbete av alla dess slag. Trots en del motgångar har det mesta flutit på, ofta mer framgångsrikt än vi någonsin tänkt oss. Vi är trots allt en väl trimmad trio med erfarenheter från både tidnings, web, radio och försäljarbranschen som kompletterar varandra perfekt.

Slavestate Magazine är tänkt som en ny frisk vind i den torftiga metalvärlden, en tidning utan baktanken "så skall det ju vara". Vi försöker göra en tidning som skall vara inspirerande både för läsaren och oss själva. Detta är bara början!

Innan jag avslutar mitt första förord någonsin vill jag passa på att tacka alla som hjälpt oss med detta nummer. Det har varit roligt att göra denna tidning. Samtidigt måste jag väl få passa på att göra en ful grimas åt dem som misstrott oss. Här har ni beviset på att vi kunde.

– Larsa Carlsson, hösten 2001

ÄNTLIGEN...

Tanken har länge kittlat där i vakuumet, att starta en egen tidning med hårdrock som markant inriktning.

När allas vår skånska polack Michal lade ner Fear Magazine skapades automatiskt ett tyst inofficiellt ultimatum. Antingen tog vi tag i det här direkt eller så skulle vi med största sannolikhet falla in i en dvala av slöhet och bekvämlighet. Vi valde det förstnämnda vilket vi idag är väldigt glada över.

Åsikterna har haglat och varit hälsosamt många längs vägen.

"Det blir aldrig någon tidning", "Slavestate, är det en högerextremistisk tidning?", "Slavestate, är det en vänsterextremistisk tidning?", "Hade ni haft en upplaga på minst 20 000 ex så hade vi kunnat tänka oss att skicka recensionsmaterial", "Är inte hårdrocken död?", "Fanzine säljer för dåligt", "Skicka mejl, vi har tyvärr inte tid att prata i telefon", "Det förstår du väl att vi inte skickar plattor till en tidning som inte existerar", "Kommer Larsa och Ronnie verkligen att komma överens?".

Ovanstående är bara ett axplock av den respons som bemött mig under arbetet med Slavestate.

Jag vill trots allt faktiskt framförallt tacka fäderna till denna ocean av idioti för de är just Ni som har hållit vår producerande flamma vackert sprakande, resultatet av den morbida brasan håller Ni nu i Er hand.

Sammanfattningsvis levererar vi en skrift fri från religiösa och politiska ställningstaganden där plats istället ägnas åt det relevanta, musiken. Av fans, för fans. Ingenting annat.

– Ronnie Schmidt, hösten 2001

SLAVESTATE MAGAZINE

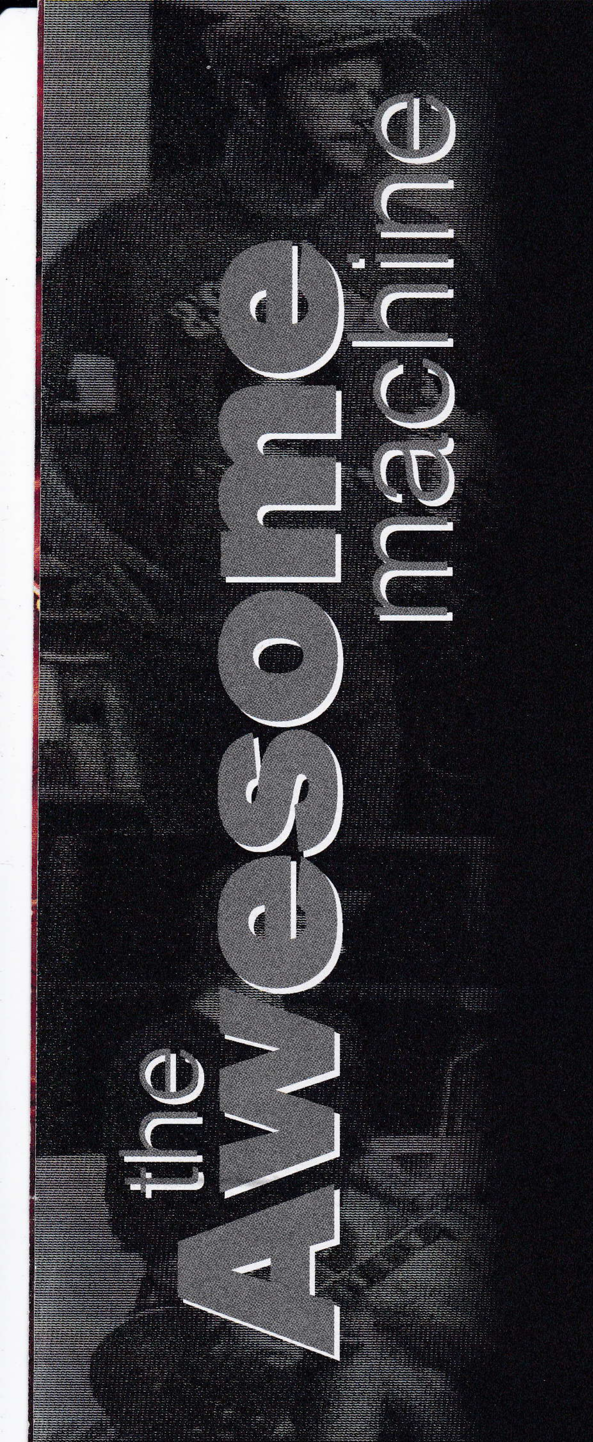
c/o Ronnie Schmidt, Hvitfeldtsgatan 2A, 411 20 Göteborg, Fax.nr: 031–133692

c/o Larsa Carlsson, Gåsagången 14, 422 48 Hisings Backa

***E–postadress:** slavestatemag@yahoo.com*

***Hemsida:** http://slavestate.cjb.net*

Chefreadaktörer och ansvariga utgivare: Larsa Carlsson & Ronnie Schmidt
Marknadsföring & annonsansvarig: Felicia Olsson
Layout & design: Lars Jamne / Oskorei Graphix (design@oskorei.com)
Webansvarig: David Lichter
Skribenter i detta nummer: Daniel Bergqvist, Larsa Carlsson, Daniel Eriksson, Rikard Johansson, Felicia Olsson, Tommy Pedersen, Ronnie Schmidt, Ninni Sjölund, Robert Stotzky

the Awesome machine

Med runt trettio grader uppmätt i kvicksilvret och stekande sol förehöll sig min egen uppladdning inför denna intervju ute vid Näsets badplats. Mitt inne i centrala Göteborg håller The Awesome Machine på som bäst med att spela in sin andra fullängdsplatta. I ombyggd lägenhet på Kungsgatan där studio Nacksving håller till, var humöret på topp, då en som vanligt sprallig Ralf Gyllenhammar från kollegorna Mustasch kommit över för att lägga ett par sångpålägg på den kommande skivan.

text och foto: larsa carlsson

Det första jag ser när jag staplat in över den höga tröskeln är ett gäng grabbar i trettioårsåldern som sitter på golvet och leker. Leksaken, som jag själv tycker är en av de mest fascinerande prylar jag sett på bra länge, är en gul liten folkabuss i plast med inbyggda högtalare och vinylspelar–nål under karossen. Bara att ställa ovanpå en vinylskiva och vips har du en rockade folkabuss. Fraser som "Det coolaste jag någonsin sett" och "Jag känner mig som tio år igen" haglade i studion. Delar av **The Awesome Machine** vill ha med den charmiga bussen i den video de skall spela in några dagar senare.

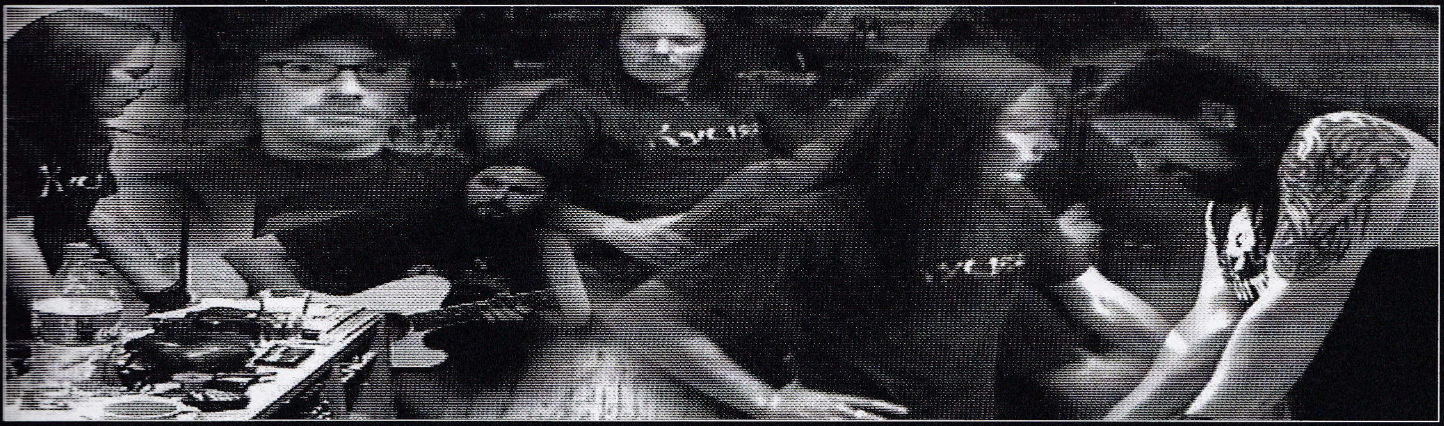
Allvaret kommer dock tillbaka, dock på ganska avlägsen distans då Ralph gärna spexar och berättar roliga historier mellan tagningarna. Det är till "God Damn Evil" och "Emotional Waters" som Ralph skall låna ut sin röst till, den förstnämnda för refränghjälp och den andra snutten skall få lite "Ralph–ångestvrål". **In Flames** duon Björn Gelotte och Jesper Strömblad har även bidragit på skivan med ett twinguitarsolo. Skivan kommer att släppas i höst och en kort Europa–sväng är redan inbokad. Christian Smedström, bandets gitarrist samt huvudsaklige låtskrivare och Anders "Ankan" Wennander var på friskt humör för djupdykningar i bandets historik och stonerrocksnack.

Det är dags för uppföljaren till "It´s Ugly Or Nothing", att det kommer låta som tidigare bevisade de stycken bandet spelade upp i studion. Christians gitarrer med rymdgrus finns kvar och den pyskadeliska rock n´rollen är inte heller lagd på hyllan. Hur lyder arbetsnamnet på skivan, som kanske hunnit komma i skivbutiken när **Slavestate Magazine´s** första nummer kommit ut?
– Vi har faktiskt inget, vi har inte kommit på något. Förra gången hade vi ett jävla problem att komma på namn till plattan men då fick vi hjälp av "Ankans" amerikanska polare. (Christian)
– Vi har några sjuka förslag på lager, vi får se vilket av dem som passar in i konceptet, med omslag och allt.(Ankan)
Inte bara ta den enklaste lösningen och ta en av låttitlarna som skivtitel?
– Tjaaa suckar Christian. Vi vill ha en så pass hemsk och elak feeling som möjligt på skivan. Typ kalla kårar.
– Inte blod och splatter utan mer Hitchcock–psykiskt. (Ankan)
– Det skall bara kännas jobbigt att lyssna på plattan (Christian)
Studioteknikern som står en bit ifrån börjar gapskratta när han hör "Det skall kännas jobbigt" och förfrågar sig över syftet över att göra en platta som skall vara eländig att lyssna på. Christian replikerar att musiken är varierad, med både partystänkare och bittra ångestpartier.
Det är fortfarande etiketten "I Used To Fuck People Like You In Prison" som gäller?
– Jajamen
Varifrån fick han det roliga, och inte minst långa namnet ifrån?
– Det måste vara jobbigt att svara i telefon på kontoret tror jag. (Christian)
– Jag frågade när vi var där nere och bodde hos honom, men jag kommer inte ihåg vad han svarade. (Ankan)
– Vi var ju fulla. Han var ju jävligt smart som bjöd på öl så vi inte skulle börja tjata om pengar. Han är ju en punksamlare och skivsamlare i över huvudtaget. Mycket film också, jag kan tänka mig att han fick namnet från någon filmfras. (Christian)
Studioteknikern som avbröt nyss kan inte fortsätta fundera över **The Awesome Machine's** psykoattityd, och undrar åter igen om man verkligen skall må dåligt när man lyssnar på musiken. Christian får förklara att man inte skall må dåligt, men att vissa delar skall kännas lite kusliga.
Skivbolaget ni ligger på har väl inte så många år på nacken?
– Två–tre år, när vi kom dit var det relativt nystartat, men nu har han jobbat upp det som fan. Nu har han rätt många band och han får ut det rätt bra genom Century Media. Distributionskanalerna är många och man ser hans namn överallt känns det som.(Ankan)

DET STORA GENOMBROTTET...

Något riktigt stort band i genren existerar inte för tillfället, sedan **Kyuss** dagar har världen väntat på de riktiga arvtagarna. Kommer "Stonerrock" någonsin bli mainstream?
– Jag tror inte att den kommer att bli mycket större än vad den är nu. Dels så har vi det stora bandet som drog igång det hela från Birmingham, och sedan så har vi tidiga **Soundgarden** och **Kyuss** och de där. De har ju alla lagt av och det har blivit en slags eftergeneration som delats i två läger. Antingen kör man image och musik hela vägen och skall vara så himla nere hela tiden eller så kör man mer rock som vi gör. Fast vi har behållit ett jävligt fett sound. Vi har tagit soundet, men vi är lite mer rock, bonnrock ... (Christian)

Man kan pressa in vad som helst under genrens beskydd. Till och med Entombed har blivit kallade för stonerrock på senare tid. Vad är stoner och inte stoner egentligen?
– Men till exempel **Monster Magnet** har ju blivit sågade av de äkta stonerrockfansen, för att de har gått ifrån genren. Det de gör är ju helt grymt, jag tycker att det är skitbra. Det går ju inte att vara helt tunnelseende heller. Det är ju då det blir tråkigt. (Ankan)
– Det hela handlar ju om att få ut musiken till så många som möjligt. Men sen kan det gå åt helvete om man bara tänker så, se på **Metallica** som är ett tydligt exempel. De har haft två bra låtar per skiva på senare tid. De nådde ju ut till en massa folk de aldrig hade nått ut till annars och det är ju det man håller på med. Jag vill att till och med min morsa skall gilla min skiva. Okej, vissa låtar kanske inte hon kommer gå loss på, men låten som vi hör i bakgrunden nu, "Emotional Waters" gillar ju hon ända fram tills det blir för tungt. (Christian)
– Det får vara vilka mixar det vill, bara det är en röd tråd i soundet. Låtarna skall komma ifrån hjärtat, man får inte tänka, "nu skall vi skriva poplåtar". Det funkar ju inte. (Ankan)
– Vi skall rocka och svänga jävligt hårt, för det är det vi är bra på. Sen om det är stoner eller inte .... (Christian)
Att vara den eviga tvåan kommer man ingen vart med, skall man lyckas måste man gå sin egen väg och bryta barriärer. **Kyuss**–kloner finns det redan mängder utav. Tänker ni likadant?
– Det är ju så man känner, man kan ju inte bara gå i en annans fotspår. Det kan vara kul, men vart kommer man?
– Precis, det fanns en **Jimi Hendrix** (Christian)
– Det fanns ett **Kyuss** (Ankan)
– Det fanns ett **Beatles**. Det är inget fel med influenser, influenser skall man ha. Säger man att man inte är influerad, då är man helt ute och cyklar. (Christian)
–I de första recensionerna var det väldigt mycket **Kyuss**, sedan har gått mer och mer åt **Stooges** och **Black Sabbath**. Väldigt brett med andra ord, och det är det vi har vart ute efter. Det skall inte vara inklämt i en jävla fålla. Det blir lite tråkigt då. (Ankan)
Har ni läst några recensioner där andra band har jämförts med **The Awesome Machine**?
– Vi har ju läst lite recensioner här och var runt om i världen där det stått att bandet måste ha lyssnat på oss, och det känns jäkla smickrande. (Christian)
– Det är jävligt roligt när det är åt det hållet istället. (Ankan)
– Då har de också fått den inspiration man själv fick när man började lira. När jag hörde **Ramones** första gången gick jag i spinn....gick ner i spagat....wow! Så om ett band har spelat in en skiva eller demo och inspirerats av oss, måste de också gått i spinn. Jag vet ju själv hur mycket **Ramones** var för mig.
"Ankan" är bandets färskaste medlem, efter att bandets förra basist tröttnade på allt spela musik i överhuvudtaget provspelade "Ankan" inför ett gig för två år sedan och har sedan dess stannat kvar. För ett par år sedan släpptes en MCD med **Final Benson** där han sjöng och spelade bas. Christian bildade **The Awesome Machine** för ett par år sedan tillsammans med originalbasisten Stefan, båda två var på den tiden aktiva i **Tubscreamer**, Christian även i **Full Metal Jacketz**. Sångaren Lars Olausson anslöt till bandet och efter ett trummisbyte hamnade den nuvarande trummisen Tobbe Bövik bakom trumpallen. Bandet var inte nöjda med den trummis de hade, så när de fick nys om att Tobbe sökte ett band att spela med var de inte sena med att byta ut sin trumslagare, ett svårt beslut att fóra igenom.

– Det är svårt att säga tack och hej till någon så, men det var rätt beslut och det blev jättebra. Tobbe kom med, vi repade in ett par låtar och sedan lade vi pengar på vår första EP. Efter den EP:n tyckte Stefan att det vi höll på med inte var hans grej. Han säger än idag att tiden i bandet var det bästa han gjort, men han tyckte att han hade gjort sitt musikaliskt och ville studera istället. Då kom vi i kontakt med "Ankan" som spelat med Tobbe tidigare. "Ankan" var den första av tre som kom för att provspela men det var inget snack. Det var bara för att vi hade bokat tid med dem som vi testade de andra två, vi var redan säkra på att "Ankan" var den vi skulle ha.
Efter en demo som såldes i stor upplaga tack vare omfattande marknadsföring på internet och flitigt spelande på hemmaplan, hamnade bandet till slut på etiketten med det svårplacerade namnet I Used To Fuck People Like You In Prison.

DESERT SMURF

TV och musik är numera totalt synonymt i dagens musikbransch. Folk gnäller gärna över att kidsen lägger ned sina själar i band som **Linkin Park**, **Limp Bizkit** och **Hammerfall**. Om man tänker till så är det väl i så fall i brist på annat, ty vad annars finns det för en nybörjare att ta till sig? Vad tycker ni om dagens musikklimat?
– Det är det här som är så himla skrämmande. Ta bara till exempel "Smurfhits", de toppar ju topplistor och sånt. Det kan ju inte bara mamma och pappa som köper dem till sina barn .... De ger ju verkligen sina barn en sned verklighetsbild med låtar som sjungs på smurfspråk. (Christian)
– Det är därför vi skall släppa "Desert Smurf"!!! (Ankan) Med stenade smurfar på omslaget?
– Det hela är helt tragiskt. När man är ute och jobbar träffar man arbetskamrater, blir man förbannad. De köper inte en hel skiva utan de köper "Absolute Summer" och nöjer sig med det. Alla kan inte vara musiknördar men man har väl ett litet intresse av vad man låter sina öron höra. Lyssnar eller tittar jag på nyheterna och det är inte något intressant så stänger ju jag av. Det är för mycket tunnelseende. Sedan är i och för sig jag också tunnelseende, jag tycker ju att dagens musik suger.
Har du köpt någon skiva anno 2001 då?
– Ja!!! utbrister Christian högljutt. Två av oss köpte nya **The Cult**. De hade bara två exemplar kvar. Det är en riktigt bra skiva, jag trodde inte att jag skulle tycka det, för de var ju jävligt bra, men återföreningsskivor känns alltid lite unkigt. Då kommer den här och man bara trillar av pinnen.
– Det är både schysst sound och låtar på skivan.
Att det var ni två som köpte skivan fattar jag lätt, men vem blev utan?
– Lasse skulle också köpt den, men det fanns inte kvar samma morgon.
Innan vi säger tack och hej och låter de två vise männen kliva tillbaka in till händelsernas centrum, passar Ankan och Christian på att berätta hur pass bra **Queens Of The Stoner Age** var när de spelade i stan ett par dagar innan intervjun. Synd att undertecknad missade dem, men jag fick i alla fall se dem en kvart på Hultsfredsfestivalen.
– De är inte heller så mycket stonerrock längre, de blandar råpunk med pop och gör det jävligt bra!
Men så trevligt då...

NEUROSIS

Nervsjuk, nervös, överkänslig, komplexfylld, traumatisk, missanpassad och splittrad. Synonymerna för en neurotisk individ är många och flertalet av de passar perfekt in på grupperingen från Oakland som 1999 fick mig att se nya nyanser inom hårdrocken genom albumet "Times of Grace". De eviga dimensionerna av ljus, ljud och mörker speglar sig lika väl idag och nu när nya albumet "A Sun that Never Sets" återigen agerar lag så var Slavestate likt en penningkåt mediamogul på plats för att modigt konfrontera kraften inom Neurosis.

text: ronnie schmidt

Om nervositet var en smak eller doft så kan jag definitivt känna just detta bittra denna afton. Orsaken till den fantastiska nervositeten är att de senaste två årens kroniska husgud, Steve von Till från **Neurosis** stämma hörs på andra sidan linjen. Vrider mig av irritation över min nervositet och avfyrar en standardfråga för att samla lugn. Ett lugn som det senare ska visa sig finnas gott om tid att återfå då Steve denna afton visar sig vara extremt pratglad och tillmötesgående. Återigen bevisas det att lagom passivt agerande från min ofta resulterar i hagel av svårbegripliga definitioner. Jag ber Steve berätta lite om senaste skivan "A Sun That Never Sets" och hur den föddes. En fråga som kan tyckas enkel men om man ska tolka Steves reaktion så verkar den vara svårare än någon annan.

– Öööh....hmmm. Det finns inget enkelt sätt att beskriva proceduren på. Det finns inget mönster i det sätt vi skriver musik på så det är svårt att peka på när något specifikt kom till. Men det fundamentala temat i det hela är att vi överger oss själva totalt till musiken och låter den flöda genom oss på ett naturligt sätt. Sinsemellan snackar vi aldrig om att göra det ena eller andra, det bara kommer ut. Ibland kommer det ut när vi repar, en annan gång kanske någon har med sig en idé till oss när vi ska repa rent baserad på bara känslor och visioner. Slutligen försöker vi förena detta till kraften **Neurosis** genom hårt arbete.

Känner mig på gränsen till elak när jag avbryter Steve medan han målar upp bilder av oändliga visioner och förklarar för honom att det var mer själva inspelningen i sig som jag tänkte på. Steves passion lyser dock även igenom här.

– Inspelningsprocessen flöt på väldigt bra, det gick fort och sedan var det klart. När vi spelade in "Times of Grace" spenderade vi 29 dagar i studion, den här gången bara nio dagar. Anledningen till det är att vi sist inte riktigt visste hur Steve Albini arbetade. Vår erfarenhet från tidigare inspelningar var en evig jakt på att få saker och ting att låta rätt genom att ständigt fixa till små detaljer. Den erfarenheten delar nog många med oss. Med Steve är det lite annorlunda. Han är en professionell ingenjör och förstår vetenskapen bakom ljud, han förstår elektroniken och han vet hur allting fungerar. Hans hela filosofi är att fånga exakt det som utspelar sig vid det exakta tillfället utan att ändra på någonting. Så egentligen, det enda vi behöver göra när vi arbetar med honom är att ställa i ordning våra grejer Han gör i ordning mikrofonerna, går in i ett annat rum och trycker på "play" och "record". Vi vet då att allt kommer att låta bra, för vi vet att det vi gör är bra.

Onekligen. Inget band har de senaste två åren berört mig på ett sådant sätt. Vänskapen med denna fusion av skönhet, mörker och frustration känns ärligare och rakare än med någon annan akt inom musikvärlden och upphör aldrig att förvåna. Senaste skivan "A Sun That Never Sets" forcerar ner ytterligare en milstolpe i deras historia med ett lika mörkt djup i musiken som tidigare fast med ett större lugn som fördelats jämnt över eposet. Atmosfären är kaotiskt vacker och Steve von Tills stämma om möjligt ännu ärligare än tidigare.

Tillsammans med upplevelsen skulle jag kunna fumla runt bland superlativ i timmar utan att göra någon människa klokare. Kanske kan Steve hjälpa mig att definiera kraften inom **Neurosis** som jag så ofta misslyckats att förmedla till de som frågat mig?

– Nej, hehe. Jag tror att musik är ett eget språk, så jag tror att det är omöjligt att definiera musik genom ord. Musik rör sig på en nivå som helt enkelt inte går att beskriva i ord. Det handlar om känslor, saker som ingen har sett. Fött ur själens ande och det är just till denna fas som **Neurosis** har dedikerat sin musik. Så att försöka beskriva **Neurosis** i ord är inte bara svårt utan också ett svek mot själva iden. Många människor måste för att kunna tala om musik ständigt jämföra artister eller genrer. De skapar kategorier, små utrymmen att stoppa in musik som de sedan döper till saker som heavy metal, thrashmetal, blackmetal, deathmetal, pop, hardcore, techno, country etc. Detta slänger de ut i media och skivbutiker och till slut har du inte en jävla aning om någonting. Jag tycker inte att något av dessa ord betyder någonting.

Innan jag för första gången under intervjun hinner skicka iväg en reflektion så fyller Steve i och sväljer omedvetet ännu en av mina frågor.

– Men om vilken kille som helst kom fram till mig på gatan och frågade mig vilken musik jag höll på med skulle jag beskriva det som väldigt intensiv, sprituell, självreflekterande och tung musik. Det beror så mycket på vilken kunskap den personen bidrar med i konversationen. Låt oss t.ex. nämna några bekanta till mina föräldrar som brukar säga "aha du är med i ett hårdrocksband du?". Ibland är det då lättare att säga ja än att försöka förklara det. Men däremot när yngre människor refererar till oss som hårdrock så tar jag det nästan som en förolämpning för jag tycker att det är så mycket mer än det.

Mycket av det Steve nämner när han försöker beskriva kraften inom **Neurosis** känner jag igen från diskussionsforum på nätet där den ena efter den andra försöker vända ut och in på sig själva när de försöker beskriva livefenomenet **Neurosis.** Några jämför upplevelsen med att se **Tool** live vilket måste vara en komplimang om någon med tanke på vad **Tool** visade upp på årets Hultsfredsfestival. Tyvärr missade jag **Neurosis** när de senast var i närheten av Göteborg, den gången i Köpenhamn tillsammans med ett annat svårtillgängligt band nämligen **Voivod.** Irriterad över det så ber jag istället Steve beskriva **Neurosis** som liveband.

– Det är samma sak här egentligen. Vi försöker egentligen bara kanalisera musiken. Musiken ska flöda och den ska flöda genom oss, totalt ta över oss och komma ut i en fullständigt genuin form. Vi ÄR musiken vilket gör att det blir en väldigt intensiv upplevelse. Så vi är egentligen inte där för att göra en show, vi är där för att leverera musiken. Bildspelet som du nog känner till vilket gör att många liknar oss vid t.ex. **Tool** finns där för att förstärka det där intensiva intrycket ytterligare. För att skapa en fusion med det visuella.

Med tanke på att ni är så noggranna med att synkronisera bild och ljud så fyller jag i med att en DVD borde vara det perfekta formatet?

– Hehe, kul att du nämner just det. Vi håller just nu på med en fullspäckad DVD för just

detta album. Nyligen har vi börjat jobba med en ny kille som heter Josh Gram, han tillsammans med två självständiga filmbolag håller på att sätta samman något som inte riktigt kan liknas vid en musikvideo utan mer vid ett konststycke. Konst som verkligen relaterar till musiken. Jag tror att det kommer att bli riktigt coolt. Kanske gör vi någon kombination av detta med "Tribes of Neurot" också.

Hur rimmar det med att ni tidigare har hackat lite på det elektroniska samhället?

– Det där stämmer inte. Vi har inga problem med teknologi, det kan vara ett bra verktyg och vi använde det senaste flitigt på "Sovereign". Det är den här mer, större och snabbare mentaliteten som vi inte riktigt håller med om. Det finns inga möjligheter att vi kan fortsätta att leva på det här sättet, inte en chans. Men datorer för att information, kommunikation och konst är extremt bra verktyg.

Temat "Tribes of Neurot" är något oerhört unikt och utan att prenumerera på begreppet intensitet så finns det här definitivt underlag för det uttrycket. "Tribes of Neurot" är ett sidoprojekt som drivs av Steve von Till men där den klassiska innebörden av sidoprojekt helt har raderats ut. Till de två senaste **Neurosis** releaserna har de spelat in kompletterande skivor som ska spelas högt och samtidigt som huvudverket på en likvärdig stereo för att ge en optimal och ytterst smärtsam upplevelse. Tro mig jag har provat på det och upplevelsen är likt ett inferno, kaotiskt och odefinierbart.

– Hehe, din upplevelse är optimal min vän. Jag är glad att det känns så.

Vi insåg ganska snart att filosofin, ämnet, konceptet och spiritualiteten inom **Neurosis** var så stort att vi aldrig skulle kunna få ut allting genom ett rockband.

– Vi har alltid hållit på med konstiga ljudbilder och collage.

"Tribes of Neurot" var en del av det hela, vårt skivbolag "Neurot Recordings" ett annat. Båda två är helt skilda termer men både ger utlopp för något som måste ut.

Samtidigt måste det väl ha varit en barndomsdröm?

– Jovisst, absolut. Vem vill inte ha ett eget skivbolag? Vi är väldigt glada över att våra andra skivbolag låter oss göra detta trots att vi har våra kontrakt. Detta ger oss chansen att skapa ett hem för sidoprojekt och samarbeten med människor som vi vill jobba med. Om vi samarbetar mer så får vi helt enkelt mer gjort. Vi skapar en egen kategori oavsett vad skivbolag, tidningar eller skivbutiker säger. Banden vi signar ska vara originella, ärliga och känslosamma. De ska även nå en annan nivå som jag inte kan förklara för dig i ord. Det oförklarliga, det otalade.

Samtidigt som jag sneglar på min högtalartelefon så sitter jag och ler nöjt åt Steves långa utlägganden om sådant som känns så självklart och direkt för oss. Han drar ibland ut på orden och målar upp eviga landskap och bilder av platser som varken du eller jag troligtvis någonsin kommer att komma i kontakt med. Platser där **Neurosis** agerar envåldshärskare och där solen ej är i fokus för hur ska man annars tolka skivtitlar som "A Sun That Never Sets" eller "Enemy Of The Sun", samt faktumet att de vägrar att spela live på dagtid.

– Aaaaargh. That goddamn bio!

Steve syftar på de alltid lika roande biografierna som bifogas nya releaser där skivbolagen vältrar sig i lovord om sina nysignade akter vilket väldigt ofta visar sig vara nästintill brottsligt felaktigt.

Jag älskar solen, Ronnie. Vi kan inte leva utan den. Den får mig att må bra och den håller oss varma. **Neurosis** har använt den länge som en poetisk metafor. Det är en väldigt starkt symbol och är tacksam att använda i texter och poesi. T.ex. i titelspåret på nya skivan "A Sun That Never Sets" som på något sätt står för odödlighet där vi inser att varje cell i din kropp och varje centiliter av ditt blod kommer från dina förfäder. När dina föräldrar tillverkar dig så kommer en flod från din mor och en flod från din far. Dessa floder avgör inte bara hur du kommer att se ut utan för även vidare en ande som inte bara kommer från din mor och far utan hela vägen från tiden då människan skapades. Tusentals år av överlevare som har klarat av krig och svält p.g.a. deras unika egenskaper, med dessa fakta i handen så är det ett rent mirakel att vi står här idag. Tanken på detta får åtminstone mig att känna stolthet, respekt, inspiration och ansvar att föra detta vidare. Floden flyter på så sätt vidare och så länge som den gör det så är alla våra förfäder odödliga.

Den enkla anledningen till att vi föredrar att spela på kvällen är helt enkelt därför att vårt framträdande inte passar riktigt att framföra på dagen eller för den delen utomhus. Vi vill spela inomhus med ett riktigt bra ljud och i en schyst lokal med massa människor.

Steve fortsätter glatt och delar med värme och skratt med sig av glädjen och ansvaret i att vara en förälder. Ett ansvar som om möjligt har inspirerat honom att producera mer material än någonsin tidigare och som får flamman inom honom att fortsätta att spraka trovärdigt. Men kan en helylle förälder verkligen leda ett band som en gång i tiden har kallats "världens farligaste band" av ingen mindre än Phil Anselmo (**Pantera, Down**)?

– Hehe. Jag tror att han såg ärligheten och integriteten i det vi gör. Han ser mycket musik där ute i den extrema metalvärlden där jag tror att många av banden sätter igång med mottot "nu går vi ut och gör något tufft och skrämmande" i bagaget. De idéerna vi arbetar med är jävligt stora och sättet vi framför det på är intensivt. Phil är en väldigt ärlig kille och han är precis det som han säger att han är. Det fungerar på ungefär samma sätt med oss, vi är exakt det som vi framför. Jag tror att det är just det som separerar oss från massan och jag tror att det var det Phil menade när han sa det där.

Lovorden om **Pantera** och Phil Anselmo haglar och Steve definierar de som det största bandet just nu i USA vilket han tycker de är väl värda, då de är kända för att ständigt jobba extremt hårt. Speciellt uppdaterad om den amerikanske scenen är han inte och när jag för det på tal så känns det snabbt som en envägskommunikation. Jag väjer undan och väljer istället att fråga om det melankoliska mästerverket "As The Crow Flies" som Steve solodebuterade med förra året. En avskalad, enkel tripp längs gråskalan som tillhör det överlägset bästa som jag hört i singer/songwriter format. Ett ypperligt soundtrack för hösten.

– "As The Crow Flies" var bara det första steget. Det var väldigt inspirerande att göra den skivan då jag ju gjort musik i många år och samlat på mig en hel del material som inte riktigt passat in i **Neurosis** men som jag har tyckt varit riktigt bra. Jag gick bara in i studion och gjorde det och jag kan lova att det kommer att bli mer så fort allting har lugnat ner sig lite kring **Neurosis**.

Det lugnet skulle jag verkligen vilja bevittna för jag kan svära på att det stadiet ej existerar.

Neurosis är och förblir en evig flamma av inspiration och produktivitet, en källa som aldrig tycks mynna ut i meningslös tomhet vilket jag nöjt applåderar.

Neurosis är ej för alla, ej ens för de flesta.

ERIC RUTAN

Eric Rutan

En riktig erövrare kommer alltid åter och kraftfullast är han i oväntade skepnader. Tydliga exempel på detta är t.ex. herrar Tägtgren, Lindberg och Anselmo som tycks vara som besatta av tanken på att ständigt utvecklas. Eric Rutan vars gitarriff vi genom åren lärt känna genom Morbid Angel och på senare tid i Hate Eternal är ett annat lysande exempel på utmärkta morbida mångsysslare. Nu åter i en form som vi knappast associerat honom med tidigare.

text: ronnie schmidt

Irriterade tyckare kallar det ett av de största hoten mot det sociala beteendet och arvet.
I en tid då stress är trend så hyllar andra det som gränsöverskrivande, besparande och effektivt. Naturligtvis tänker jag på Svenska Akademins nystiftade term mejl. Alternativen som målades upp vid tillfället var en mejlintervju eller ingen intervju alls. Med tanke på att ingen mindre än Eric Rutan förhoppningsvis skulle stå för svaren så var valet inte så svårt.

Alas, ditt nya projekt kan verkligen inte liknas vid dina tidigare (**Morbid Angel**, **Hate Eternal**). Ett plötsligt infall?
– Inte riktigt. Jag startade **Alas** för ca sju år sedan. Redan då visste jag att detta skulle bli något helt annat än det jag var van vid från mina tidigare dödsmetall rötter. Jag har alltid varit väldigt inspirerad av klassisk musik, operor och mer exotisk musik som persisk eller indisk musik och artister som **Dead Can Dance** och Enya. Jag ville starta ett band som spelade metal fast med alla dessa härliga influenser. Det har alltid funnits en stor melodisk sida hos mig vilket man kan höra på mina solon hos alla mina andra band.

Tydligen växer något inom dig som får dig att ständigt vilja utveckla nya teman till album. Hur kommer det sig att **Alas** dyker upp just nu?
– Jag läser väldigt mycket och många idéer till olika teman får jag när jag läser. Ordet **Alas** t.ex. uppkom när jag läste något med Edgar Allen Poe. Ordet användes en del i den äldre engelskan under Shakespeares tid. Ordet betyder sorg eller ledsamhet och beskriver musiken på skivan väldigt väl. Anledningen till att skivan dröjt hela sju år beror på att jag har väntat på det rätta tillfället. Uppställningen har förändrats vid ett flertal tillfällen men med nuvarande uppställning har det känts perfekt. Många band har kvinnlig sång men jag kan lova att detta är något helt annorlunda och nytt. En rik unik mångfald och väldigt progressivt.

Sången på **Alas** debutskiva "Absolute Purity" hanteras av Martina Aster som vi tidigare hört i
Therion. Hur korsades era vägar?
– Jag såg henne sjunga med **Therion** för tre år sedan och visste direkt att hennes röst var perfekt för **Alas**. Jag visste att hon var från Österrike och att det skulle bli svårt med tanke på att jag är från USA men jag brydde mig inte. Jag tyckte att hennes röst var så speciell att jag bara var tvungen att få med henne i **Alas**. Är väldigt tacksam över att hon ville vara med och det gäller även de två andra medlemmarna, de är alla fenomenala musiker.

Kanske orättvist att definiera detta som ett sidoprojekt med andra ord?
– Ja det tycker jag definitivt. **Alas**, **Morbid Angel** och **Hate Eternal** är alla heltidsband. Inga projekt eller något liknande, de har alla lika hög prioritet fast av olika anledningar. Jag brukar förklara det såhär, när någon har tre barn är då något av barnen viktigare än de andra? Naturligtvis inte, de är alla likvärdigt älskade. Alla de tre banden är viktiga för min existens.

Med svaret i åtanke kanske vi t.o.m. kan räkna med en comeback för **Ripping Corpses**?
– Jag ser inga gränser för vad jag kan uppnå.. Inga barriärer för min kreativitet och jag tror att det är just det som gör min musik så originell. Jag skulle verkligen älska att göra någonting med **Ripping Corpses** igen men chansen till det är tyvärr väldigt liten.

I alla de former som du framträder i så känns det ofta som om du gärna går in i ledarrollen och styr och ställer en del. Överdriver jag?
– Det känns som om jag är en ledare och det har alltid passat mig. Det är därför jag har två egna band för jag har alltid känt behovet av att vara en ledare. Jag har faktiskt en egen studio och producerar ett par plattor om året, men jag hjälper bara band som jag respekterar och gillar rent musikaliskt. Jag ser det som en slags återbetalning till dödsmetallen att hjälpa bra band att utvecklas. Men jag skulle aldrig kunna bli en skivbolagschef eller något liknande, står inte ut med all skit inom musikindustrin.

En hel del tycker att dödsmetallan och hårdrocken har stagnerat vilket jag definitivt inte kan hålla med om. Låt gå för att alla inte gillar band som **Korn**, **Slipknot** och **Linkin Park** men de banar väg för en positiv utveckling. Förhoppningsvis söker sig dessa individer vidare inom hårdrocken för att vidga sina vyer vilket åtminstone jag tycker är extremt positivt.
– Dödsmetallan stagnerade mycket riktigt under många år och det var orsaken till att jag startade **Hate Eternal**. Jag ville väcka upp folk ur deras dvalor och ge de något som tydligt visade dödsmetallens rötter men ändå i en modern förpackning. På senare tid har det dykt upp en hel del mycket bra dödsmetallband som **Krisiun** och **Nile** vilket lovar gott. Håller helt klart med dig om den nuvarande amerikanska scenen. Faktumet att hårdrocken lever igen oavsett form är positivt för under en längre tid så fanns det bara alternativ musik. Nu är hårdrocken tillbaks och det gläder mig.

Lugn och ro verkar du sällan ägna dig åt. Har denna mani alltid funnits där och finns det överhuvudtaget någon nivå av avslappning?
– Jodå det finns det allt. Jag har alltid haft musik omkring mig under hela min uppväxt. Växte upp i en familj med mycket klassiskt orienterad musik. Farsan spelade cello och min syster var en klassiskt tränad pianist. Jag spelade violin från fem års ålder och började spela gitarr när jag var femton år, inspirerad av band som **Iron Maiden**, **Metallica** och **Slayer**. Musiken finns alltid där, dygnet runt vid alla tillfällen. Jag spelar gitarr när jag vill koppla av. Innan en lång dags arbete lyssnar jag på dödsmetall eller vanlig hårdrock och när jag kommer hem från jobbet lyssnar jag på vackra stråkkonserter eller ännu mer avslappnande musik som Enya eller **Dead Can Dance.**

En musikkarriär som så många andra kantad av massa avhoppande bandmedlemmar. Hur kommer det sig att Tim Yeung och Doug Cerrito lämnade **Hate Eternal** och framförallt varför lämnade David Vincent **Morbid Angel**?
– Orsakerna var självklara och jag har all respekt för deras beslut. Tim var rädd för att turnera och för att förlora sitt jobb och Doug drog sig tillbaka från musiken. David ville fortsätta med en annan form av musik. Jag kommer alltid att respektera honom för allt det fantastiska jobb som han gjorde med oss.

Den stora grad av respekt som Eric Rutan delger kollegor och vänner värmer och imponerar. Ingen nämns med negativa ord och aldrig har jag läst eller hört något negativt om Eric heller.
Ett utmärkt exempel på detta är när han på informationstekniskt vis "ryter" till svar när jag ber honom reflektera över en textrad i **Morbid Angel** låten "Dawn of the Angry" på plattan "Domination" som lyder, "My finger on the button, with what so foreign in my sights...."
– Well I guess you would have to ask the person that wrote the lyrics. WOULDN'T YOU!

Versaler och utropstecken talar sitt tydliga språk. Eric Rutan håller av och respekterar sina närmsta.

KRISIUN

Moyses Kolesne från deathmanglarna Krisiun ringer upp Slavestate för en pratstund. Han pratar glatt om nya skivan "Ageless Venomous" som precis skall skeppas ut i skivhandeln. Ett mer polerat alster enligt honom, men är det verkligen så? Och vad är det han egentligen pratar om ... apokalypser och domedagar?

text: daniel eriksson | foto: eric de haas

Brasilianska deathmetal bandet Krisiun bildades redan 1991 av bröderna Moyses Kolesne, Max Kolesne och Alex Camargo. Två år senare, 1993 började de ge ut sin musik genom Dynamo Records. Efter ytterligare en platta på Dynamo Records och en på GUN lyckades bandet övertyga ingen mindre än Century Media med sin musik. Med förra årets "Conquerors Of Armageddon" lyckades bandet göra sig hyfsat kända. Men med nya pinfärska "Ageless Venomous" tänker bandet befästa sig en plats på den ledande brassemusiktronen.

Gitarristen Moyses finns med på en riktigt bra telefon linje från Brasilien. Han berättar glatt om nya plattan för Slavestate som sitter i de dalsländska skogarna med papper, penna och bandare.

– Det är en skiva som vi spelade in här i Brasilien och som vi bestämde att vi skulle producera själva. Vi ville inte åka iväg och spela in och vi ville inte heller dra med någon annan person in bak rattarna. Efter de skivor vi släppt tidigare kände vi oss nu redo att gå vidare helt själva.

– Vi ville känna oss fria, vi ville inte att någon skulle säga till oss hur vi skulle spela och låta. Så det är det som gjort att vi låter originella. Jag tycker inte att vi låter som något annat band – varken amerikanskt, europeiskt eller brasilianskt.

Vad tycker du då är skillnaden mellan förra skivan och den nya?

– "Conquerors Of Armageddon" var mer opolerad och vild, medan "Ageless Venomous" är mer ren och originell – som sagt, vi låter inte som någon annan. "Conquerors" tog nästan tre år att skriva medan nya plattan knappt tog ett år. Det bara kom naturligt denna gången.

Moyses är alldeles ifrån sig i andra änden av luren. Han pratar och han pratar – en herre som man nästan inte kan få stopp på...

– Allt gick snabbare denna gången, både skrivandet av låtarna och inspelningen etc. etc.

Men att allt skulle ha varit enklare bara för att det är bandets femte skiva är något som Moyses tillbakaslår.

– Nej, enklare har det väl egentligen inte varit. Vi har tränat otroligt mycket, så vi skulle vara tajtare när vi gick in i studion. Vi tränade ungefär fyra timmar per dag, sju dagar i veckan! Vi tränade hårt för att bli bättre musiker.

Han bara maler på om och om igen om hur mycket tid han och de två andra lagt ner på att träna. Hela min bild som jag byggt upp kring Moyses är som bortblåst. En brasse med knacklig engelska och på en dålig telefon linje, inte här. Hans engelska är fullt godkänd och telefonlinjen visar som sagt sin bästa sida trots att vi sitter på vars en sida av Atlanten och pratar. Det är sådant som gör att det känns kul att göra intervjuer.

Vi går vidare och samtalsämnet glider in på ämnet texter och han börjar rabbla upp ord...

– Apokalyps, domedagen, kristendom, framtiden, historia...

– Ämnen som handlar om saker vi upplevt/upplever. Vi skriver tex. inte så mycket om djävulen och sånt. Utan mer om hur vår framtid kommer bli.

Moyses pratar på om apokalypsen och politik. De starka mot de svaga, de sanna mot lögnarna. När han drar igång är det svårt att hänga med. Det här är något han funderat på länge och verkar ha stenkoll på vad han pratar om. Så efter ett långt utlägg om världens undergång drar jag mig tillbaka lite i intervjun och försöker åter att nå honom genom att fråga om varför de valde att producera själva. Sista plattan var det ingen mindre än musikern Eric Rutan (**Morbid angel, Hate Eternal och Alas**) som hanterade rodret.

– Vi ville helt enkelt gå vår egen väg och skapa något originellt. Vi följde våra hjärtan istället för att lyssna på producenter och skivbolag.. Mer frihet helt enkelt.

Ni ville med andra ord ha mer kontroll över vad ni höll på med?

– Ja, mer kontroll över vår egen musik. Ingen kan ju oss bättre än oss själva.

Ett bolag som tillåter att de styr så här måste ju i deras ögon ses som ett bra bolag?

– Century Media har verkligen pushat för oss och gett oss bra turnéer ihop med andra band.

Men när jag frågar om vi kan förvänta oss nästa skiva där, låter han lite mer tvekande på rösten trots svaret.

– Ja, jag skulle tro det.

Omslaget till "Ageless Venomous" är en gång signerad Joe Petagno – mannen bakom **Motörhead**'s omslagsmålningar. Anledningen är inte fullt så komplicerad.

– Jag älskar **Motörhead!**

– Joe vet vad han gör. Vi gav honom lite texter och demos vilket han blev helt tagen av och se så snyggt det blev.

Med ett snyggt omslag, bra låtar och tung platta är det nu dags för bandet att ge sig ut på en gigantisk turné.

– Den kommer bli skitlång och den startar nu i Wacken. Sen går den vidare till USA, Japan, Europa o.s.v.

Turnén kommer innefatta band som **Kreator, Napalm Death, Six Feet Under, Cannibal Corpse, Nile, Marduk, Vomitory** och många, många fler. Han verkar än en gång ha järnkoll över läget.

Något som även smittar av sig när jag drar upp varför de aldrig funderat på att ta in en fjärde medlem i bandet, en andra gitarrist kan ju alltid vara skönt att ha.

– Det känns inte nödvändigt att utöka till fyra. Vi tre känner varandra så väl – vi vet hur vi funkar. Vi vill föra den gamla traditionen vidare, att bara vara tre likt **Motörhead** och **Celtic Frost**. Det känns som en större utmaning. Man måste vara starkare som band för att fixa det. Vi älskar det, det är mer rock n'roll!!!

Men att bara vara tre och att dessutom vara bröder allihop – det borde ju leda till en massa bråk? Jag vet ju själv hur det brukar vara mellan mig och brorsan men Moyses verkar aldrig bråka?

– Många bröder bråkar, andra gör det inte. När man var mindre slogs man jämnt, nu har man blivit äldre och skiter i det. Det handlar ju egentligen om att alla tre satsar, vi är alla duktiga på våra instrument och bra socialt. Vi går in för bandet till 100 procent allihopa. Skulle det inte vara så skulle det vara ohållbart vare sig vi är bröder eller inte. Vi är ju med i bandet för att vi är duktiga musiker inte för att vi är bröder.

– Men det finns stora fördelar med att vara bröder. Blir man osams så behöver man inte splittra bandet för det, som andra band oftast gör. Utan ber man någon i bandet dra åt helvete p.g.a. något, så är det inget att bry sig om utan det är glömt dagen efter.

Där ser man – "Brothers In Metal". Men blir man inte sugen på att starta något sidoprojekt?

– Ingen utav oss har något sidoprojekt, men i framtiden kanske jag håller på med något helt annat vid sidan om. Typ något helakustiskt!

Helakustiskt? Bryter jag ut med. Där ser man, då kanske det är på sin plats att fråga vad du inspirerats av?

– Allt möjligt. När jag var yngre var det mest **Black Sabbath, Iron Maiden**, gamla **Metallica, Slayer, Destruction, Kreator, Sodom, Morbid Angel, Napalm Death** plus en massa annat. Men jag lyssnar även på klassiskt, flamenco, indisk och arabisk musik.

Va? Än en gång förvånar Moyses med sina uttalanden. Men Brasse scenen då? Hur ser den ut i dag då?

– Det finns många thrash/death band här. Många band har influerats av den brasilianska metalscenen. Metal är stort här och det kommer mycket folk på konserterna. Många amerikanska band är här och spelar och det är många hårda konserter varje vecka.

Är det mest deathmetalband som finns i den brasilianska metalscenen?

– Nej, det är en massa band som spelar melodisk heavymetal och även en hel del hardcore band.

Är det inte så att man kan höra om ett band kommer från Brasilien? Så tycker i alla fall jag och det är något som han håller med mig om.

– Jo, så är det. Likaväl som man känner igen svenska band eller amerikanska band. Det blir ju så att vissa "stilar" tillhör vissa länder. Här är det ju ganska vild och hård deathmetal. **Krisiun** själva är störst i sitt eget hemland, men går även hem i USA och Tyskland enligt Moyses.

– Vi är ju inte något stort band ännu. Men det går bra för oss. Några planer på att byta hemadress har de inte heller planer på.

– Nej, jag tror inte det. Vi trivs bra här. När man är ute och flyger och spelar så är det alltid skönt att få komma hem. Man har sin familj här och har man varit borta ett halvår så känns det alltid härligt att få vända hemåt.

Som avslutning vill han hylla den skandinaviska metalscenen.

– Jag hoppas verkligen att vi i framtiden får möjlighet att spela hos er i Skandinavien. Ni har en massa bra band och det vore en dröm att få spela där. Ni är ett folk som är inne i den här typen av musik och som stöttar metalscenen starkt.

Där lämnar jag Moyses och hans bröder och lyckönskar honom. Som sagt var missa inte **Krisiun** – en pansarvagns överkörning från Brasilien.

MESHUGGAH

Meshuggahs fans har alltid varit hårt beprövade, då de oftast får vänta flera år mellan skivsläppen. Tre år efter "Chaosphere" är bandet äntligen tillbaka med en ny skiva. Men den som hoppats på nya låtar får fortsätta vänta, "Rare Trax" innehåller som titeln skvallrar om – udda och svåråtkomligt material. Fast även en sådan samlingsplatta kan röna framgång, skivan har hittills sålt bra och bandet skall turnera i staterna med USAs kanske största hårdrocksband just nu, Tool. Gitarristen och hockeyfreaket Mårten Hagström vart på glatt humör när det ringde från Slavestate en onsdagseftermiddag.

text: larsa carlsson

"Rare Trax", där x:et utgörs av ett kryss skapat av två flygplans surrande i luften finns ute i affären sedan ett tag nu. Inledande "War" var bandets trettioårspresent till bandets gitarrist Fredrik Thordendal. Sicken metalliskt rykande present han fick, gratulanten måste blivit ruggigt glad över den. Bandets snabbaste låt hittills, där bandet använder sig av en trummaskin trimmad för **Mortician**–likt kaos. Av plattans tio spår är de flesta låtar med över tio år på nacken som dammats av, både för att fansen och skivbolagets kassakistor skall omdisponeras. Alla längtar ju efter en RIKTIG **Meshuggah**–skiva, ("Hur länge skall man behöva vänta?" med radioprogrammet Pippirulls Dr Albanröst spökande i mitt huvud.)

Från början var det tänkt att trummisen Thomas Haake skulle ta hand om intervjun, men då Thomas satt hemma hos Mårten ville gärna lägenhetsinnehavaren istället svara på de frågor vi hade att ställa. Det var trots allt Mårten som svarade när jag ringde, herr Haake hade fastnat bakom en dator och gjorde inte ett knyst ifrån sig under intervjuns gång. Mårten däremot, han var på högvarv likt en ishockeycoach. Till en början snackar han en korsning av norrländska med stockholmsk klang, men allt eftersom trubbas huvudstadsmålet av för äkta norrländska. Efter en standardinledning så var det lika bra att gå loss på bytet och fråga varför **Meshuggah** aldrig får tummen ur baken och släpper en riktig platta. Det är trots allt tre år sedan "Chaosphere". Men innan det passar jag på att fråga om "Rare Trax", bandets senaste bidrag till skivbutiken.

– Det var helt skivbolaget Nuclear Blasts idé. Vi hade ett möte, de ville veta vad som hände, vi har ju inte släppt någon ny platta på länge. "Rare Trax" är en fangrej för de riktigt intresserade. De ville släppa den på en gång, men det var kul att göra den.

– En ny platta kommer nog i början av nästa år. Vi skall börja skriva material så fort vi kommer hem ifrån turnén. Vi hoppas att skrivandet skall flyta på. Sedan skall vi förhandla med Nuclear Blast om kontraktet. Det är svårt att veta hur de resonerar när det gäller saker och ting. Nu vill vi göra den bästa platta vi kan tänkas göra, och det kräver en bra budget. Vi vill att de skall satsa på oss.

Turné skall det bli omgående efter intervjun, men inte vilken turné som helst. En vända i staterna som uppvärmare till inga mindre än **Tool** är det som gäller. Det måste kännas lite overkligt, hur framfördes erbjudandet?

– Deras Management ringde oss, det var **Tool** själva som valt ut oss och ville ha med oss på turné. Det blir vi samt **King Crimson** som åker på en elva gig lång turné i september. **Tool** är ett jävligt bra band och **Tool** är monumentalt stora i USA. Mycket folk kommer att kunna se oss, och det känns extra kul att just bandet begärt oss som förband. Vi har kollat upp budgeten, det kommer att hålla ekonomiskt.

Tillbaka till svenska marker för en stund. **Meshuggah** flyttade från Umeå till Stockholm för några år sedan. Blev flytten så som ni förväntade er?

– Jo, det var en bra flytt, vi har mer kontroll över bandet nu. Lathet gjorde att det tog lång tid innan alla hade flyttat ned. Vi är inget repande band i den aspekten att vi repar fem dagar i veckan. Repar gör vi inför album eller turné. Idéer till låtar gör vi var för sig på dataprogrammet Q–base. Vi väntar med att tokrepa tills vi fått ihop en halv skiva. Vi är inget jammande band alls.

MESHUGGAH MOONWALK?

Vad musiker lyssnar på kan göra en fundersam ibland, då imagen ofta faller pladask. Tänker ofta på att Glen Benton är fanatiker av Elvis Presley och **The Beatles**. Inget fel på dem, men Glen är ju ond och spelar i **Deicide**. Vad kan då **Meshuggah** lyssna på?

– Thomas (Haake, trummor) lyssnar mycket på **Pink Floyd**, dem gillar han. Jag lyssnar på allt från bra hiphop till Sting. Jag är ett **Tool**–fan också. Jens (Kidman, sång) är faktiskt inne i en Michael Jackson–period. Vad Fredrik (Thordendal, gitarr) lyssnar på har jag ingen aning om. Gustaf (Hjelm, bas) lyssnar väl på någon gammal åttiotalssynth.

Från musiksmak till familjeliv. Har ni stadgat er och skaffat er små mini–**Meshuggahs**?

– Jag antar att du menar barn med mini–**Meshuggahs**. Nej, ingen i bandet har barn, jag är däremot gift.

Aha, där ser man. Kyrkligt eller borgerligt?

– Kyrkligt. "Flinta" i **Entombed** kallade mig "jävla enemy" för att jag gifte mig i kyrkan.

VANA VID USA OCH SVAGA BÄRS

Ni har ju varit i USA förut, med **Slayer** bland annat. Hur minns du tillbaka på det?

– Det var bra att åka med dem, det var bra publik och mycket folk. På **Slayer**–konserter är det bara konserträvar och die hardfans. Det var bara att ösa järnet, det var en sju–åtta veckor lång tripp och även **Sick Of It All** var med på turnén. När vi kom till San Fransisco var det ett stort party, då festade vi till som fan. **Machine Head** och **Testament** var där, båda banden diggar oss som fan, det är alltid kul att höra. Alla var fulla som fan. Även **Exodus** var där förresten.

Levde ni upp till några rockmyter när ni var över?

– Vi hade ett väldigt tight schema, vi hade väldigt lite tid för party. Vi var mestadels fängslade i en buss. De blev inte så mycket rockmyter. När vi mötte upp **Fear Factory** och **Spineshanks** turné så spårade det ut kraftigt. **Fear Factory** söp till som fan, men inget hände förutom att de satt i en soffa och söp.

När ni är på turné, vilka roller har var och en i bandet?

– Alla tar jämnt ansvar, vissa har dock vissa roller. Det är till exempel jag och Thomas som tar alla intervjuer. Vi är som ett kollektiv när vi är ute och spelar.

Har du några speciella riter inför era spelningar? Till exempel att alltid ta på vänstra skon först?

– Nej, vi har faktiskt inga vidskepliga grejer för oss alls skrattar Mårten. Ett tag ställde vi oss tillsammans i bandet innan spelningarna och sjöng en låt ihop. Att man värmer upp så man inte är kall måste man ju göra. Man står och lirar på gitarren och så vidare.

Men ditt eviga bärande av hockeylaget MoDos matchtröja måste väl ändå ses som en liten rit?

– Jo, jag har alltid haft en sådan på mig på scen sedan 1994. De är faktiskt mycket luftigare än vanliga tröjor, inte alls lika varma som folk kan tro. Jag försöker att få tag i en ny riktig tröja, alltså en sådan som spelarna har på sig. Jag har en äkta bortatröja, men är ute efter en riktig hemmatröja. De har bättre kvalitet och tål mer stryk, för nästan alla mina tröjor är sönder av allt användande. Jag har ringt upp till MoDos kansli, så en beställning är på gång. Jag måste ha en på scen, det känns helt knäppt utan en MoDo tröja när man spelar.

Har du någon tappat bort ditt kära plagg när ni vart ute på vägarna?

– Nej, jag har aldrig tappat bort tröjan någon gång, men jag har glömt tröjan hemma en gång när vi skulle iväg och spela. Jag insåg dock misstaget innan vi skulle resa iväg så jag fick åka hem och hämta tröjan innan vi kunde fortsätta. Så tröjan är väl en ritual för mig. Jag sitter och kollar på NHL–hockey hela nätterna när jag är hemma.

Hur följer du matcherna när du inte är hemma då?

– När Modo hade finalspel mot Brynäs ringde jag hem från USA i varje periodpaus. Så fort vi spelat klart kutade jag av scenen och kastade mig över telefonen för att få reda på resultatet. Finalspelet blev dyrt för min del eftersom jag var tvungen att ringa hela tiden. En gång fick de andra vänta på mig när vi skulle upp på scen eftersom jag satt besatt i fikarummet och följde MoDo.

Hur har reaktionerna från andra band varit, de har väl inte varit med om någon liknande hockeyfanatiker som dig innan?

– De tycker väl att jag är hockeystörd antar jag skrattar Mårten.

Mårtens goda humör fortsätter, att snacka om MoDo gör mannen lyrisk. När vi kommer in på Göteborg och Västra Frölunda avslutar han ämnet så här.

– Men jag gillar Göteborg också, jag tror att MoDo har en supporterklubb där. I Globen är det aldrig en enda modoit, förutom jag då.

Dags att snacka musik igen, även om Mårten säkerligen skulle kunna hylla sina hockeyhjältar i flera timmar.

Blir det någon Sverigevända med **Meshuggah** inom närmsta tiden?

– Det blir väl så fort nästa skiva har kommit, då lär det bli en Sverigevända. Jag måste få säga att din hemort Göteborg är mycket mer metalstad än vad Stockholm är. Till och med Uppsala är mycket mer metal än vad Stockholm är. Det finns liksom ingen scen alls, knappt några lokala band. Ingen undergroundscen alls! De har storhetsvansinne och tror att de är rikstäckande här i Stockholm. Det ända vi har är Anchor och Machine Bar. Ni kommer ifrån Umeå, där hardcorescenen var framgångsrik i början och mitten av förra decenniet. Är det den sammanhållningen ni saknar i Stockholm?

– Ja, den scenen skapade ett bra klimat. **Refused** och **Abhinanda** skapade en rörelse som lockade massvis av folk. Det var inte så krångligt med allting, det är inte lättare som band i Stockholm förutom det geografiska läget.

TATUERINGAR OCH AVANCERADE TRÄSNITT.

Meshuggah har alltid haft en stor skara av fans. Både musiker och vanliga människor gillar bandets rytmiskt avancerade musik. Har ni träffat på några riktiga **Meshuggah**–galningar när ni varit ute och lirat?

– Någonstans i USA träffade vi en snubbe som gav oss ett träsnitt som han gjort, föreställande omslaget till "Contradictions Collapse". Vet du hur ett träsnitt ser ut?

Nääå .....

– Han har liksom mejslat ut alla omslagsdetaljer i ett träblock, det såg helt makalöst ut. Tänk hur mycket tid han måste ha lagt ut på att göra den. Så jävla mycket arbete. Sedan berättade han att hans polare hade gjort samma sak med "For Human Design", fast tredimensionellt. Hans polare kunde dock inte komma. Tänk hur många timmar som måste gått åt för att göra en sådan grej. Sedan har man träffat på folk som gaddat omslag och loggan, men annars har vi inte så många hysteriska fans. Vi blir aldrig attackerade på gatan.

Brudar och groupies och sådant då?

– Det blir som bandet är, antingen ställer man bussen på avspärrat område – off limit, eller så ställer man bussen vid ingången typ. Vi är inte inne på just den delen av turnélivet, men man har ju stött på band som tänker annorlunda än oss. **Slayer** är coola, de är inte ute efter groupies. Annars brukar det vara så, efter mina erfarenheter att det är mestadels amerikanska band som gillar den delen av turnélivet, svenska band tar det mer lugnt.

Vi får se vad Meshuggah har med sig i bagaget med dig hem, en drös med nya minnen att berätta för polare, media, framtida barn och barnbarn.

Att norska Darkthrone hör till den absoluta eliten inom black metal behöver knappast nämnas. Detta plus det faktum att de nyligen släppt en bra platta, "Plaguewielder", borde räcka för att få er alla att girigt kasta er över denna intervju jag gjorde med frontmannen Fenriz en sensommardag. Om nu det inte skulle räcka för att väcka nog med intresse kanske jag kan få fresta med att de chockerande lögner som Close–Ups Andreas Bergh spridit kommer att avslöjas...

text: robert stotzky

DARKTHRONE, FAST MER METAL

När telefonen ringer blir jag först lite ställd när mannen i andra änden av tråden pratar engelska. Jag frågar lite försynt – på engelska – om han vill göra intervjun på engelska eller skandinaviska. Fenriz frågar om jag förstår norska och jag säger självsäkert att visst gör jag det, vilket är en sanning med modifikation.
Jag inleder frågestunden med att be Norges egen "skald av Satans sol" att beskriva **Darkthrones** senaste opus.
– Åh! utbrister han förvånat. Interesting...hur menar du då? Som om jag skulle beskriva den för din pappa eller för en vanlig metalkille som inte hört senaste **Darkthrone**?
Att beskriva **Darkthrone** för min far är nog ganska meningslöst, så jag ber skinnbankaren att beskriva den för en vanlig hårdrocksälskare.
– Då låter det som **Darkthrone**, ha ha ha! Fast kanske lite mera metal än vanligt.
Det spontana skrattet överrumplar mig. Här har man genom intervjuer i allehanda tidskrifter fått höra hur deprimerad och dyster Fenriz är, men han verkar minsann allt annat än missmodig. Jag gör en mental minneslapp om att fråga ut honom om detta lite senare.
Först vill jag veta om **Darkthrones** primitiva stil var ett medvetet val eller ej.
– Det var egentligen så att vi började som alla band att spela in saker som lät skit. Sedan blev vi bättre och bättre på att spela. Vi gick från thrash till death, sen blev det teknisk death. Det var då, när vi var mitt uppe i att spela teknisk death men bara lyssnade på **Hellhammer** och **Bathory** som vi sa att nu får det räcka. Nu ska vi bara spela det vi vill spela, sånt som vi lyssnar på.
– Vi hade allt material klart till det som skulle bli den andra plattan med teknisk death när vi bestämde oss för att börja spela simpel black. Vi slängde allt och började skriva nya låtar. Det här är något som är ganska unikt för Darkthrone. Andra blackmetalband började spela black och blev sen bättre och bättre. Vi hade redan gått igenom allt det där när vi började lira black. Det var ett val vi gjorde för tio–tolv år sedan och jag vill fan inte spela något tekniskt eller jazza runt. Less is more.
– För oss alltså, skriker han. Herregud, jag diggar ju senaste **Nile**, **Krisiun** och de grabbarna, men det passar inte in i Darkthrone.

PUNK AS FUCK

Om vi skall lämna **Darkthrone** för ett tag och snacka lite om norrmannens tidigare projekt **Isengard**, ett projekt som jag mer än gärna lånar ett öra eller två till. En blandning av primitiv black, norsk folkmusik, hederlig heavy metal och alltsammans inspelat med riktigt sunkigt, burkigt ljud. På de hittills två **Isengard** plattorna gjorde Fenriz allt. Spelade alla instrument, skrev all musik och alla texter. Vill han aldrig spela något annat än trummor i **Darkthrone**?
– Nej. Jag skriver låtar och spelar trummor, that's it. Det här med trummor förresten. Det är säkert en hel del som undrar varför jag spelade tekniskt förut men spelar som en nybörjare nu, men det är så jag vill ha det. Som jag sa, less is more. När vi går in i studion så väljer vi konstant bort saker, vi lägger inte till som många andra.
– Vi brukar sällan behöva mer än fyra–fem dagar i studion. Folk brukar bli förvånade och undra om vi inte behöver en hel dag för att sminka oss och ta in alla svärd och sånt i studion, men så är det inte, ha ha. Vi gör det som ett punkband skulle ha gjort det 1977.
Kommer det fler **Isengard** plattor? Jag vill i alla fall höra mer.
– Neeeej....det material jag skriver nu är ganska ensidigt. Det är material som passar i **Eibon** och **Darkthrone**. Jag har använt en massa riff som skulle kunna vara **Darkthrone** till **Eibon** låtar. Jag skulle nog hellre spela i ett hardcore– eller punkband än att göra ytterligare en **Isengard** platta. Den där folk–grejen är inte intressant längre.
Sen var det ju den här lilla frågan om att spela live, börjar jag försiktigt.
– Aaarrrgh...börjar Fenriz skrika i andra änden av telefonledningen. Ha ha, sorry.
Just det. Du är inte så förtjust i att spela live...
– Nej, det är jag inte. Ted var nere i Wacken och gjorde någon promogrej, jag stannade hemma. Då fick jag ett SMS när jag var ute på fjället. Där stod det "vi får bearbeta Fenriz". Jag skickade ett meddelande tillbaka och förklarade att han nog skickat meddelandet till fel person. Senare fick jag ett telefonsamtal från honom och han sa då att vi måste spela på Wacken om två år. Det tror jag nog inte, sa jag, ha ha. Jag får väl börja dricka mer för att bedöva mig, ha ha.
Lite vårdslöst vräker jag ur mig att jag tyckte att "Plaguewielder" påminde lite om "Rebel Extravaganza", **Satyricons** senaste släpp. Kanske inte musikaliskt, men jag tycker båda plattorna delar samma stämning.
– Huh, utbrister han förvånat. Det var ju trevligt men det har aldrig fallit mig in. Vi skrev bara låtarna som vi brukar göra. Det som är likt förra plattan är ju i alla fall att jag bara skrivit en av låtarna på varje platta. Jag har haft en fruktansvärd skrivkramp sedan 94, jag har varit ganska utbränd, but I'm back with a vengeance! Jag har redan börjat skriva låtar till nästa platta. Den kommer om ett och ett halvt år.
– Jag tycker väl inte att det påminner om **Satyricon**. Kanske lite på grund av vokalinslagen. Ted är ju väldigt bra på att sjunga black metal. Det är inte för mycket.....
Här gör Fenriz sitt bästa för att spränga högtalaren i min telefon – kanske som hämnd för att jag kommer med dumma påståenden om likheter med **Satyricon** – med en imitation av en typisk blackmetalvokalist typ förkyld smurf.
– Och inte heller för mycket growlande. Så kanske det, men vad det gäller materialet har det aldrig fallit mig in. Hm. Märkligt. Det är bara ännu en **Darkthrone** skiva. Vi är lite som **Ramones**, fast black metal.
Jag bestämmer mig för att snabbare än ett **Immortal** beat byta ämne och frågar hur det är att ligga på Moonfog.
– Det är skitbra. Det är ju väldigt tillgängligt, ligger nära och så. Vi får pengar när vi ska och så. Suveränt och smidigt helt enkelt.
För att stanna kvar vid Moonfog ytterligare ett tag så släppte de för något år sedan en hyllningsplatta till **Darkthrone**, "Darkthrone, Holy Darkthrone". Jag undrar lite försynt vad han tyckte om den
– Jag kan bara buga och bocka för att det finns band som vill gå in i och göra en **Darkthrone** cover, det tycker jag är helt fantastiskt. Men ska jag säga nåt om

tribute skivor i allmänhet så har jag ju ingen i min samling. Kommer det en **Celtic Frost** tribute så rycker jag bara på axlarna för jag lyssnar hellre på originalet. Den dag det kommer en riktigt bra tribute så kommer jag att köpa den, annars föredrar jag originalen.

Berätta vilka låtar som är dina personliga favoriter på tributeplattan.

– Jag brukar säga olika låtar varje gång, för att förvirra folk, skrattar den norske mörkermannen. Det är ju jävligt fett när ett band som **Emperor** gör en låt som är närmare originalet än originalet självt, fortsätter han.

Jag tänker tyst för mig själv att det är ju bra att **Emperor** i alla fall gör nånting bra nu för tiden. Fenriz fortsätter.

– Thorns var bra, de fuckade upp hela **Darkthrone** grejen och gjorde något eget. **Gorgoroths** version var bra, för den var helt galen osv.

SKOGSMULLE

Okej, alla låtar var bra, jag fattar. Det är ungefär nu som jag börjar titta på min lista med frågor och till min stora bestörtning märker hur otroligt dåliga de flesta är – vilket brukar hända ungefär tio minuter in i varje intervju jag gör. Därför bestämmer jag mig för att kasta mig in i ett ämne jag först inte tänkt prata om, men som jag vet att Fenriz tycker om. Naturen. Alla vet väl redan att han gillar att gå i skogen, och vi vet ju att alla norrmän gillar att dra på sig lusekoftan, ta näverkonten på ryggen och gå på tur. Men inte kan väl Fenriz få någon inspiration till nya **Darkthrone** låtar från naturen?

– Nej, inte från naturen. Alltså, inspiration....tänk dig att...nu är inte det här så väldigt metal att snacka om, men tänk dig att kvinnan du älskar är i Kanada. Då längtar du väldigt mycket och kan skriva känslomässiga kärlekssånger. Så är det inte riktigt om ni är tillsammans tjugofyra timmar per dygn, man får inte tid att längta. Jag är ute optimalt tre gånger i veckan, men ibland bara två så jag har aldrig den där längtan. Så det ger ingen direkt inspiration, men jag känner att det stärker mig som person.

Det här är ju en helt annan sida av Fenriz man får se.

Inte den onde, elake norrmannen som uppmanar folk att välta gravstenar och sånt. Jag påpekar att han varit ganska öppen om en hel del privata saker, som psykiska problem och problem med alkohol. Då avbryter han mig plötsligt.

– Inte sprit, fan, du har läst Close–Up, va? Den där journalisten....., jag hade inte med mig sprit ut i skogen, jag dricker inte ens sprit. Bara öl, ha ha.

Jaha, men depressionerna då? Är det också tidningsankor eller ligger det någon sanning i det? Kan du i så fall använda din musik och dina texter för att bearbeta dessa känslor, som ett slags katharsis – här kan ni ta ett djupt andetag och begrunda min otroliga djupsinnighet.

– Det har ju blivit en del fantastiska texter som jag skrivit under åren som jag bara kunde skriva när jag var på min absoluta botten. Nu orkar jag inte det mer, så jag tog ett beslut att jag inte längre kunde skriva så. Nu skriver jag så fort jag får en intressant tanke och sätter ihop det senare. I framtiden kommer det att bli mer så, lite mer 'laid back'. Nu har jag kommit över en väldigt jobbig period vilket ju är lite typiskt för författare och musiker, att det går upp och ner, man är lite manisk. Men nu står jag på toppen så det finns bara en väg, och det är ner, ha ha.

Nu börjar det likna något. Vilka framtidsplaner har du då, förutom att störta ned i ytterligare en djup depression?

– Vi har redan börjat jobba med nästa platta, vi har vind i ryggen. En liten orkan faktiskt. Nu har jag ju kommit över min skrivspärr så det kommer mer material från mig. Det är väl planen. Sen håller jag på att planera hur jag ska slippa spela live. Bryta benen, lobotomera mig, vad som helst...SAVE ME FROM THIS NIGHTMARE!, skriker han i en falsett som Rob Halford skulle vara stolt över. Om Ted vill spela live så kan han ju ha en stand–in på trummorna, fortsätter han.

– Jag menar, trumpartierna i **Darkthrone** är så enkla att Heather Locklear skulle kunna spela dem men han säger att han inte vill göra det utan mig.

En avslutande fråga – om du skulle få vara en annan person för en enda dag, vem skulle du vara då? Svaret kommer blixtsnabbt.

– Philthy Animal Taylor (trummis i **Motorhead**), år 1979. Alright! När jag går in i studion vill jag bara ha sådana trummor.

Vem vill inte det?

TUNGT SOUND - lätt pris!
120W 4X12"
rigg med klös!
REA!
Laney TF700
Laney TF412
Paketpris 6.999:-
Engl Richie Blackmore Signature 100
Hughes & Kettner Vortex
Line6 Flextone HD
Marshall AVT-100
H&K Duotone
Eagle
Flash T Bass
4.995:-
JAM
www.jam.se
Eagle Black Devil 5.995:-
Eagle SS6 Full Throttle 2.49
Eagle Flash B.B. 5.995:-
Eagle Metal Vee 5.995:-
Eagle Metal Vee Bass 5.995:-
Eagle Dynamite Bass IV 5.995:-
Eagle SS4 Full Throttle Bass 2.79
Squier Double Fat Tele
Andreas Blue Shark Tremolo 12.40
Schecter Scorpion 9.35
Stockholm: Roslagsgatan 14, 08-673 23 23, Göteborg: Första Långgatan 20, 031-422 866, Västerås: Hejargränd 6, 021-30 26 59

DEMON

Demon har släppt en ny platta, "Spaced Out Monkey". Det låter som en comeback och det låter fräscht, helt enkelt Demon 2001.

text: tommy pedersen

Hur vill du beskriva ert nya album "Spaced Out monkey"?
– Det är **Demon** 2001, lite mer thrashigt, men också med det karakteristiska **Demon** soundet. Vi ville komma tillbaka med ett modernt album som markerar ett **Demon** som det låter idag.
Det nya albumet är hårdare, men mycket dynamik finns där i alla fall som markerar att det är **Demon.**
– Vi ville inte komma tillbaka och låta som ett typiskt 80–tals band. Med **Demons** musik har vi alltid strävat framåt med den nya teknik som finns. Det som vi har koncentrerat oss på när vi gjorde denna platta var vad vi alltid strävat efter, att skriva bra musik. Kan du inte det så spelar det ingen roll att du har ny teknik att tillgå.
Har det nya soundet något att göra med den nya sättningen medlemmar?
–Ja, det tror jag. Det kommer ju nya influenser när det kommer in nytt folk och självklart så avspeglar det sig i musiken, men fortfarande så är det **Demon**. Jag har skrivit det mesta materialet med Ray Walmsley, han har sitt eget sound som är ganska tungt, sen har vi vår trummis John Cotterill som är en hårt slående man. Jag tror att alla har stämplat in sin egen personlighet i låtarna.
Vad ligger bakom titeln "Spaced Out monkey?
– Det är faktiskt en strof från albumet "The Plague" som kom –84. På den plattan finns en låt som heter "A Step Too Far". Vi funderade på att göra en uppföljare till detta album, "Plague 2" men efter att diskuterat detta fram och tillbaka så tyckte vi inte att det var en bra idé. Så vi bestämde oss för att göra ett helt nytt album istället. Vi tycker att "Spaced Out monkey" rullar gott på tungan, det låter bra helt enkelt.
Jag gillar dina texter, det är mycket politik och reflektioner över samhället idag, eller?
–Ja, folk frågar faktiskt om det är ett konceptalbum, men för mig har ordet ändrats sedan 70–talet. För mig så är varje låt som ett foto eller "snapshot" av tiden vi lever i. Allt sker så fort nu förtiden, nyheter kl.22 är inte nyheter kl. 23och det är lite det som den första låten "Never Saw it Coming" handlar om. Lite ironiskt med tanke på vad som har hänt i USA de senaste veckorna. Jag såg på ett nyhetsprogram om barn som lever i kloakerna i Sydamerika, det gav idén till låten "Child of the Dark Sky", deras himmel var kloakerna.
I "Cry from the Street" försöker jag att fånga "the street feel". Hur det är att leva i England idag. I låten "Spaced Out monkey" så försöker vi fånga känslan som finns på gatan, därför har vi lagt in lite rap. Var du än befinner dig i den moderna världen så finns rap på gatorna.

Du har varit i branschen i över 20 år, hur skulle du beskriva förändringen av dagens hårdrock/heavy metal?
– Det har givetvis skett en enorm förändring under de 20 år som vi har hållit på.
Ta den engelska pressen till exempel, där är hårdrock nästan "spinal tap" ett skämt, vilket inte alls är bra för de som håller på med musik. Det verkar som om England har problem med rock, medan du i land som Sverige eller Tyskland kan vara 16 eller 60 år och gilla **Slipnot**, **Papa Roach**, **Demon**, **Magnum** eller **Deep Purple**, så är det inte i England tyvärr.
Jag tycker att en del av den nya musiken blivit väldigt aggressiv, nästan anti–social, det gillar jag inte.
Det skrivs mycket bra musik världen över med hög klass och för mig är det viktigaste att få skriva bra låtar. Du kan lägga på fräcka trumbeats, fräcka rap–beats eller vad du vill men du kan inte göra en kass låt bra, men du kan göra en bra låt dålig.
Så för min del så vill jag skriva så bra låtar som möjligt, även om det skett stora förändringar så tror jag att folk gillar bra melodiösa låtar.
Jag tror heller inte att det kommer en ny våg av NWOBHM (New Wave Of British Heavy Metal) för den engelska pressen bara fokuserar på amerikanska band och de vill inte gå och titta på de lokala banden eller recensera dem.
Det är en av de tråkiga förändringarna som skett och i längden så kommer det heller inga nya förmågor som kan ta över som traditionellt skulle skett.
Jag läste en intervju med **Venom** och de säger samma sak, ingen tidning vill recensera deras nya album i England.
– Jag har intervjuats av utländska tidningar de senaste 4–5 veckorna och det har varit en jättebra respons överallt. Jag tänkte att nu när vi har släppt ett nytt album så skulle pressen höra av sig men icke. Mycket sorgligt, tidningar som kallar sig Classic Rock orkar helt enkelt inte anstränga sig, det är precis som om vi har drabbats av pesten eller någon konstig sjukdom.
Folket gillar ju rock och vi behöver pressen för att kunna kommunicera med dem och få ut vår musik. T.ex. kan jag nämna **Saxon**, de har släppt ett nytt album men pressen vill inte veta av dem vilket är konstigt om du har en tidning som heter Classic Rock.
Nu när vi är inne på ämnet ny musik, är det något speciellt band som du tycker skiljer sig från mängden?
– Nja, jag har en egen skivaffär i närheten där jag bor och lyssnar på det mesta som kommer in men någon direkt favorit vet jag inte om jag har. Det finns ett nytt band som heter **Train** som jag tycker är mycket spännande, har du hört dem?
Nej, det har jag faktiskt inte.
– Konstigt, deras album ligger på tio–i–topp här i England. Jag tror att du kommer att gilla dem, de är kanske inte så innovativa men de skriver väldigt bra musik. Det är inte direkt sådan musik som man kan vänta sig idag. Väldigt melodiskt och välarrangerat, kanske lite amerikanskt och konstigt nog så slår de bra här i England. Det är ett bra album, annars så gillar jag att lyssna på nya band, för det kommer hela tiden ny teknik som de nyare banden använder. **Linkin Park** har ett ganska så spännande sound, produktionen är strålande.
Judas Priests nya är en besvikelse tycker jag, de har givetvis förändrats genom åren men deras nya var faktiskt en inget vidare.
På din soloplatta "Dave Hill" från –94 så bytte du ut alla medlemmar, varför?
– Vi höll på att skriva låtar till en ny **Demon** platta men vi kände att vi inte hade tillräckligt med bra låtar. Då tyckte skivbolaget att jag skulle släppa en soloplatta istället. Jag blev övertalad av bolaget och folk frågade varför jag inte använde musikerna i **Demon**,men jag ville inte släppa ett nytt album med **Demon** vid det tillfället. Jag är väl ganska nöjd med några av låtarna, den kunde kanske ha mixats på ett annorlunda sätt men det är något som man gör en gång i sin karriär. Jag vill hellre vara en del av bandet **Demon**, då trivs jag bäst.
Du har ett nytt skivbolag nu, Record Heaven Music, där finns många bra hårdrocksband.
– Definitivt, du kanske vet historien bakom. Vi gjorde Sweden Rock förra året och de frågade vad vi gjorde nu förtiden och undrade om vi spelade in något nytt album och det gjorde vi inte,
När vi kom tillbaka till England så ringde de upp och vi snackade lite du vet, och vad folk sagt till oss så är det ett väldigt seriöst satsande bolag, som tror på musiken. Nästan alla andra bolag håller på bara för att det finns stora pengar att hämta. Det jag gillar med Record heaven är att man kan sitta ner och snacka musik halva natten, de är väldigt intresserade av musik så vi är väldigt nöjda
och de är väldigt nöjda.
Kommer ni att turnera någonting den närmsta tiden?
–Vi skall förmodligen göra en 5–6 konserter i Sverige i november och det pratas om Sweden Rock festival 2002, vi kommer att spela på fredagen sägs det.
Vi kommer att sätta ihop så många datum som vi kan i Europa.
För tillfället så gör vi så mycket promotion som möjligt och ett och annat uppvärmningsgig här hemma i England. Vi spelar varhelst de vill ha oss.
Det är väl bra att spela mycket nu när det är nya gubbar i bandet?
–Nja och nya, det är kompisar från långt tillbaka och vi har spelat ihop nu i fyra år, potentialen med det här nya bandet är stor och alla är väldigt hungriga. Det vi är bäst på är att skriva bra material och spela live. Vi har mycket material att hämta ifrån och just nu så har vi ett set med 22 låtar. Det är svårt att tillfredsställa alla men vi kör mest låtar från det nya albumet för det känns svinbra när vi repar.
Ni får väl känna lite vilka låtar som funkar och vilka som inte funkar live?
– Absolut, vi kommer självklart att köra klassiker som "Don´t Break the Circle",
"Night of the Demon" och de mest klassiska **Demon** låtarna, annars så blir många besvikna, så är det ju.
Ok Dave, jag har en sista fråga till dig: vilken är din favoritlåt?
– Givetvis så är det från det nya albumet...hmmm.....det var svårt....det måste...nej...Det finns så mycket att välja ifrån, så du får göra det åt mig!
Ok, då väljer jag "Sound of the underground" från senaste kakan.

Entombed

Sjunde studioplattan "Morning Star" står i rampljuset denna gång, Entombed har vänt på Slayer–riff, komponerat rocklåtar och anlitat både akustiska gitarrer och kvinnokörer. Det är en dassig måndag eftermiddag när en trött Jörgen Sandström ringde upp, för att prata om den nya skivan och vad som händer härnäst. Om "Uprising" var ett steg tillbaka, så är "Morning Star" ett steg framåt i flera avseenden. Hur som helst, det är i alla fall en satans bra platta.

text: larsa carlsson | foto: john brinck

Jörgen och de andra i bandet ligger i startgroparna för en Europasväng med **Cathedral** och **2 Ton Predator**, men innan första konserten går av stapeln i Irland skall ett releaseparty självklart avverkas. Den till Stockholm inflyttade gotlänningen låter inte speciellt upplagd för en intervju, men när jag frågar om han vill berätta om nya skivans tolv låtar börjar det hela ta fart.

"CHIEF REBEL ANGEL"

– En hyllning till djävulen! "Chief Rebel Angel" är ju djävulen. Musiken till den här låten skrevs sent, en eller två veckor innan vi gick in i studion. Det är en perfekt förstalåt på skivan, när vi repade in låten kände vi direkt att den skall vara först på plattan. Det är en skräckfilms känsla över låten, Omen ... Det är en annorlunda låt, men så är det alltid med oss, vi bryter hela tiden. Jag har skrivit musiken, Uffe texten.

"I FOR AN EYE"

– Det är en av våra tre **Slayer** låtar på skivan, vi har tre låtar som vi kallade **Slayer** 1, 2 och 3. En perfekt andra låt enligt mig, den är snabb, men inte hela tiden. Orvar Säfström (före detta sångare i bandet, numera filmexpert på Z–TV) har skrivit texten.

"BRINGER OF LIGHT"

– Alex (Hellid, gitarr) har gjort text och musik. Kul att han tog fram ett par bra riff, han gjorde inga låtar till förra skivan. Bra refräng tycker jag.

"ENSEMBLE OF THE RESTLESS"

– Det är inte någon utav våra **Slayer** låt, Uffe kallade faktiskt den här låten för "**Ministry**–låten" Det var meningen från Uffes sida att låten skulle gå ännu snabbare från början. Det är väl en av de snabbaste tvåtaktslåtar **Entombed** gjort. Vi gjorde ett bandstopp mitt i låten, från början var det meningen att vi skulle ha ett annat arrangemang där, men vi hade redan satt allt på tape. Så det fick bli ett bandstopp istället.

"OUT OF HEAVEN"

– Vi ville testa på något nytt. Jag och Peter Stjärnvind (trummor) var i Gotland när vi fick en cd–skiva med mixningar av plattan. Vi hade ingen aning om att sången skulle låta som den gör. Det är L–G som sjunger de rena partierna.

"YOUNG MAN NIHILIST"

– "Captor Of Sin"–vibbar med solot i början. Vi diskuterade om vi skulle kalla den för "Young Man Nihilist" efter textrad i låten eller för "Nihilist". Det blev till slut det förstnämnda. Uffe har skrivit text och musik.

"ONE YEAR NOW"

– **Dismember**? Nja, jag vart väl inspirerad av **Master** och **Deathstrike**, och **Dismember** har väl också lyssnat en del på dem antar jag. Jag tänkte inte så mycket på **Dismember** när jag gjorde låten.

"FRACTURES"

– En av de första låtarna vi gjorde till plattan, Uffe tog med den till en repning, han hade spelat in riffen på sin porta. Vi har filat en hel del på den sedan dess, den låter inte likadant nu som det lät från början.

"WHEN IT HITS HOME"

– Alex andra låt på skivan. Man kan tro att produktionen har fallit bort i början, men så är det inte. Denna låt är mer åt rockhållet. Bra text!

"CITY OF GHOSTS"

– Ytterligare en av de tre "**Slayer**–låtarna", vilken av dem som kallades för vad i förstadiet minns jag inte. En strålande hyllning till **Slayer**, vi har snott deras riff rakt av. Turnén med dem och **Iron Maiden** inspirerade, helt klart.

"ABOUT TO DIE"

– Den sitter ihop med "City Of Ghosts", två kängor på rad! Denna är alltså den tredje "**Slayer**–låten". Absolut en livelåt!

"MENTAL TWIN"

– Outrolåt, ett riff genom hela låten, redan när vi repade in låten visste vi att det var en bra avslutningslåt. Uffe har gjort den.

30 DANSARE + ENTOMBED

Det var nog inte bara jag som blev förvånad när nyheten damp ner att **Entombed** skall medverka i en balettföreställning. Bandet måste vara pionjärer på denna mark? Jörgen, hur kom detta sig och hur skall det gå till?

– Det är en uppsättning i fyra akter, alla fristående. Vi spelar i den sista delen, cirka fyrtio minuter. Det kommer att bli trettio dansare plus vi på scen. Vi kommer att spela specialskriven musik live.

Instrumentalt eller?

– Nej, det kommer att vara hela bandet på scen.

Vem kom med idéen till detta?

– De som sätter upp föreställningen kontaktade oss via e–mail men vi totalignorerade dem först, vi trodde inte att det var seriöst menat. Sedan mejlade de oss en gång till för att veta om vi skulle säga ja eller nej. Föreställningarna kommer att äga rum i februari och mars.

Kommer ni att spela in materialet för en skiva?

– Vi kommer att spela in det, men om det blir live eller i studio vet jag inte. Vi har ingen aning om hur ljudet är på Operan.

Den liveskiva som det snackades om tidigare, hur blir det med den? Ni spelade ju material från "Uprising"–turnén.

– Vi har sparat allt material, det är ingen som har lyssnat igenom det.

DEL 2

Vi går ett år tillbaka i tiden, till december förra året. Inför ett strögig här i Göteborg besökte jag logen för en intervju i Fear Magazines regi. Men Fear ligger på is på obestämd tid, så istället för att slänga intervjun kommer den i en redigerad form här.

Det är första dagen i december, det borde vara vinter nu, men höstens regn vägrar släppa ifrån sig makten om vädret. Jag har stressat hem från jobbet och därefter till Musikens Hus här i Göteborg utan att veta någonting om hur upplägget för intervjun ser ut. Både bandets sångare L–G Petrov och en krasslig Hobbe på House Of Kicks har lovat att "allt löser sig på plats". Med andra ord kan det sluta hur som helst. Väl på plats inne i logen, en timma innan spelställets portar öppnats, tror jag mig se tre bröder från **Nifelheim**. Efter en närmare koll visar det sig att en av dem är Peter "Flinta" Stjärnvind, **Entombeds** trumslagare som tagit av sig kepsen för en stund. Bröderna Brun är fortfarande två till antalet. Jag får i alla fall tag i herr L–G, som insisterar på att få göra intervjun lite senare. Javisst säger jag och kilar iväg med en polare och tar ett par bärs i alkiskrogen runt hörnet. Efter att Tony Jelencovich nya projekt **Commander**, en form av både ironi och hyllning till **Judas Priest**, **Saxon** och co har spelat färdigt belägrar jag logen igen.

Entombeds L–G vill helst av allt sälja t–shirts istället, han tycker att jag lika väl kan göra intervjun med Uffe istället. Uffe sitter i logen och är lite småseg, men efter ett par sekunders betänketid går han med på en intervju om han får ta med Jörgen också. Uffe tar med sig Jörgen och öl till alla parter och vi sätter oss i omklädningsrummet för en pratstund med mersmak. Artig och tacksam för bärsen i näven startar jag intervjun med att fråga hur det känns att vara i Göteborg igen?

– Vi försöker ju undvika den här staden som mycket som möjligt flinar Jörgen. Vi var nere i Kungsbacka och lirade för en månad sedan.

Det är två år sedan ni var här senast, minns ni någonting från föreställningen på ett fullpackat och megatrångt Sticky Fingers?

– Det var med **Meshuggah** va? Frågar Jörgen.

– Jajamän attackerar Uffe.

– Det var då de där fyllona från USA var med, var det inte det? (Jörgen)

Det var många fulla människor där, ni fick bland annat en flaska uppkastad på scen.

– Jo, jag fick en flaska på mig minns Jörgen. Det var inte alls kul, det blev jag väldigt lack på. **Nashville Pussy** var med också.

– De var inget vidare. (Uffe)

– Nej, det kan jag hålla med om. Det var inte alls kul att få en flaska på sig, det är i överhuvudtaget inte kul att få någonting i överhuvudtaget på sig. Hårda material är mycket värre än mjuka material. (Jörgen)

– Det var ju svårt att slå honom på käften uppifrån scenen. (Uffe)

– Det var ju riktigt fegt i vilket fall avslutar Jörgen.

Entombed är ett av mina absoluta favoritband när det gäller konserter. Av de fem gånger jag sett dem inför denna intervju minns jag särskilt den kalla februarikvällen på Packhuset 1996 samt den sköna sommarkvällen på Hultsfredsfestivalen 1999. Hur kommer det sig att ni aldrig gör en åskådare besviken?

– Vi tycker att det är kul att spela live anser Jörgen kort och koncist. Det händer väl ibland att man känner att en spelning inte var den roligaste spelning vi gjort.

– Vi repar knappt, eller nästan aldrig förutom när vi skall spela in en skiva. Vi märker att det funkar även om vi aldrig repar. Då blir det extra kul att spela istället för att mala de låtar man har haft i tio år. (Uffe)

Leva fredagslivet med cigg och bärs i näven finns även med i **Entombeds** scenframträdanden. Känner ni er som ett jordnära liveband?

– Det är som att komma på en fest, fast det är vi som står för musiken. (Jörgen)

– Hellre ett litet ställe än ett stort, det blir mer party då på något sätt. (Uffe)

Blir det extranummer även om cigaretterna tagit slut?

– Gapar de inte så blir det inga extranummer. (Jörgen)

– Vi har inget inrepat, vi kör i en och halv timme. Men det finns fler låtar till extranummer inrepade. (Uffe)

– Det är så fånigt att förbestämt gå av scenen och sedan kliva upp igen. (Jörgen)

– Det är roligare att få höra publiken säga fy fan vad bra det var, då kan vi gärna köra extranummer. (Uffe)

– Nuförtiden planerar ju bandet först låtarna och sedan extranumren. Vi kör de låtar vi vill köra och blir det extranummer lägger vi till ett par låtar. (Jörgen)

ENTOMBEDS EVOLUTION

Ett decennium med **Entombed** har gått, och sex studioplattor i fullängsformat har sett dagens ljus. De två första, renodlade Stockholmsdödsskolade verken "Left Hand Path" och "Clandestine" var med och lade grunden för en hel era där även **Dismember**, **Unleashed** och Jörgens dåtida band **Grave** var inblandade. 1993 kom "Wolverine Blues" ut. Då hade **Entombed** fört in Motorhead–influenser i soundet, vilket vid denna tidpunkt ansågs som nytt och stilbildande. Death n´roll var ett faktum. Plattan blev en stor succé och bandet fick fart på karriären. Efter allt turnerande var det dags för "To Ride, Shoot Straight And Speak The Truth". Jörgen hade anslutit till bandet då föregångaren på de fyra strängarna, Lars Rosenberg valt att spela med **Therion** istället. Efter trubbel med skivbolag och liknande kom plattan äntligen ut, väldigt försenad våren 1997. Förväntningarna var höga och uppmärksamheten från media var enorm. Plattan tog både fans och kritiker med storm och i Aftonbladet kunde man läsa att skivan snittat 4,8 i betyg i de största dags och kvällstidningarna.

Samtidigt började Nicke Andersson, trummis i bandet få fart i sitt andra band **The Hellacopters**. I början av 1998 tog Nicke beslutet att säga farväl till **Entombed** för att helhjärtat satsa som frontman för sitt andra band. Nicke var en låtskrivare av rang och var hjärnan bakom **Entombeds** kreativitet. Trots det tunga avhoppet fortsatte bandet vidare, välrenommerade Peter "Flinta" Stjärnvind från **Face Down** och **Merciless** tog över bakom trumsetet och "Same Difference" spelades in. Nu hade bandet halkat in på nya spår. Tempot hade dragits ned markant och gitarrerna polerades rena från bröligt rock n´roll grus. Många av fansen ansåg nu att bandet gjort sitt och Uffe Cederlund spydde samtidigt galla över allt och framför allt tung hårdrock. Vad hade hänt? Uffe snackade skit om sitt eget bands två första skivor och avfärdade dem som demotejper. Inte ens legender som **Black Sabbath** fick vara ifred längre. Nu var **Portishead**, **Melvins** och dylikt mer intressant och därav ligger kanske skälet till att "Same Difference" är både unik i sig och helt annorlunda gentemot de övriga **Entombed**–skivorna. Denna platta kräver mest av åhörarna, något som fansen aldrig accepterat. Själv tycker jag att de tre inledande låtarna är kanon, men sedan faller kvaliteten en aning.

Ett och ett halvt år efter "Same Difference" är det dags för "Uprising". Bandet har fått tillbaka jävlar anammat igen och drar på som förr. Till och med logotypen som begravdes för länge sedan var tillbaka. Med en stram budget har bandet fått till en platta som känns som en nytändning för bandet. Efter att rykten om splittring spridits lite var stans är "Uprising" beviset på motsatsen. **Entombed** har bevisat att de kommer att vara kvar i svängen ett bra tag till.

TIO ÅR MED ENTOMBED

Man får inte heller glömma bort att bandmedlemmarna var mellan sjutton och nitton år gamla när "Left Hand Path" släpptes. Högtid alltså att fråga mastermind Uffe, för dagen iklädd trasiga orangeröda secondhand byxor och ljusblå skjorta. Hur fan känns tio år med bandet?
– Det är kul säger Uffe och ler brett. Det känns som att man inte kan lägga av, det har blivit en slags vana.
Skillnad då och nu?
– Det är samma känsla när man spelar. Musikaliskt är det en stor skillnad, men det orkar vi inte bry oss om. (Uffe)
– Jag har kommit in i olika faser. När man gjort första, andra och tredje skivan var man så himla stolt över att få släppa skivor. Sedan blev det att man bara ställde in en ny skiva i skivsamlingen och så var det med det, analyserar Jörgen på bred gotländska, väl vårdad sedan tiden i **Grave**.
– Det är först när man får den på vinyl som det känns att man har gjort en skiva. "Uprising" har ännu inte kommit på vinyl så därför känns det inte som att man har gjort en skiva. (Uffe)
Skivor brukar nuförtiden kosta hur mycket pengar som helst att spela in, och man skall sedan inte glömma bort promotion, videos mm. Enligt vad jag har hört skall notan för "Uprising" hamnat på mellan 100 000 och 200 000 kronor, med andra ord en bra bit under vad en produktion av detta slag brukar kosta. Hur kom ni så pass billigt undan med "Uprising" skivan?
– Det behöver inte vara så dyrt slår Uffe fast.
Ni bara körde på helt enkelt?
– Ja, det har vi väl alltid gjort. Förra gången blev allt fel från första början, vi repade förmodligen för mycket. (Uffe)
– Förra gången hade vi repat låtarna i två månader och analyserat dem till max. Då var man less på låtarna när man skulle spela in dem. Nu repade vi inte så mycket utan spelade in ganska snabbt. (Jörgen)
– Jag tycker att man skall införa en regel över hela världen, att man inte får tillbringa mer än tre veckor i studio. Jag tycker allvarligt talat det. Det handlar om ett band, inte någon jävla producent. Tänk om **Metallica** skulle spela in på två veckor, det skulle vara skitbra. Nu tycker jag att de är skitdåliga. Men du kanske tycker de är bra? (Uffe)
Nja, de tappade väl det mesta efter den svarta skivan får jag väl erkänna.
– Du ser, det skulle säkert bli jättekul och skitbra om de spelade in på två–tre veckor. (Uffe)
– De behöver säkert två veckor bara för att micka upp trummorna .... (Jörgen)
"Uprising" ses av många som ett steg bakåt mot "To Ride, Shoot Straight....".
– Nej, det där lät orättvist, vi har bara snabbat upp oss lite. Det är massa låtar på denna skiva som halvt är som "Same Difference". Det bara låter på ett annorlunda sätt. (Uffe)
De låter bättre med andra ord?
– Ja, mer ärligt i vilket fall. Det låter i överhuvudtaget, det gör det ju inte på "Same Difference". Tanken med "Uprising" är att spela in en proffsig skiva snabbt som inte kostar så mycket pengar. Vi måste kunna betala hyrorna. Det kändes så jävla rätt. (Uffe)
– Det är ju mycket enklare att jobba så. Man kan ju aldrig ligga på samma nivå i bandet, vi hade gjort låtarna snabbt och ville spela in snabbt, inget onödigt tjafs. Så var det inte på "Same Difference", där vi styrdes av högre individer. Det blev i att man satt i studion och drog åt varsitt håll. De var inte på samma nivå som oss. En schysst och cool snubbe (amerikanen Daniel Rey) att jobba med, men han ville väl lite mer än vi. (Jörgen)

SYSKONKÄRLEK

I slutet av sommaren 1999, ett tag efter det makalösa uppträdandet på Hultsfredsfestivalen, härjade rykten om att **Entombed** var i ruiner och på väg att splittras. I och med att bandet skall spela här ikväll finns ju motbevisen

på rad, men hur allvarlig var sprickan egentligen?
– Nja, så här är det. Jag, Alex och L–G har hängt ihop sedan 1989, eller egentligen från 1987 till och från. Det är ju klart att man sliter på varandra, jag och Jörgen bråkar också en del även om han bara har varit med i fem år. För det är klart att man bråkar ibland. Efter att man har lirat en konsert kan man bara vråla och slå på varandra för det är så jävla kul. (Uffe)
– Mmm säger Jörgen och nickar instämmande
– Vi hatar varandra ....(Uffe)
– Nej, det gör vi väl inte? (Jörgen)
– Men låt oss kalla det syskonkärlek (Uffe)
– Speciellt när man är ute och spelar länge, det är inte konstigt alls att man bråkar. Man går inpå varandra i åtta–tio veckor. Det är klart att det blir konflikter, det går inte att komma ifrån. Det är ingen idé att starta ett bråk ute på turnén, du kommer ändå tillbaka dagen efter med svansen mellan benen och dumstruten på huvudet. Man gör inget sådant medvetet, men det är klart att det händer, man slits ju. (Jörgen)
– Alla band har perioder när man är trött på hela skiten. Man undrar ibland, vad fan håller man på med? Vi tjänar knappt några pengar på det här, folk verkar dock inte tro på det. Det är ganska svårt att hålla på så här. Två av oss har en sysselsättning förutom bandet. Jag gör ingenting, jag lever på det här. Det kanske blir fyra–fem tusen i månaden. Det är ganska hårt. Det blir extra jobbigt om man är ute länge på turné och får reda på att man ligger back. Det är ganska knäckande. (Uffe)
– Folk tror ju att vi säkert tjänar skitbra med pengar. Vi lever under sossnormen liksom småskrattar Jörgen
Forna trummisen Nicke Andersson lär knappast gå på socialbidrag. Han kallar sig numera Nick Royale och spelar som vi tidigare nämnt i **The Hellacopters**. På Z–TV och Sveriges televisions Voxpop kan vi ofta se en popigt sminkad Nick sjunga och spela gitarr i ett band som kokar ihop ett nytt recept av att röra ihop gammal Kiss och **Rolling Stones**. Första plattan med helikoptrarna var trevlig, men sedan dess har bandet intagit en mer radio och TV–vänlig stil och tappat all charm som fanns från första början. Vad tänker ni när ni ser er gamla vapendragare på TV?
– Jag har inte sett videon (Jörgen)
– Äh....Nicke är världens schysstaste kille, men samtidigt världens största ego–kille. Han är jättesnäll, jag älskar honom. Det är bra låtar som fan men jag är inte nöjd med allt han gör. Det märks att han gör allt i bandet. (Uffe)
– Man måste få lov att få ändra på sig, man kan inte stå harva på samma ställe hela tiden. (Jörgen)
Var **The Hellacopters** ett band värt att lämna **Entombed** för?
– Ja, absolut (Uffe)
– Ja, men vi har nog själva tjänat lika mycket på det som honom. Vi är mer som ett band nu, än vad **Entombed** var innan. (Jörgen)
När denna intervju gjordes var **Entombed** på en ströspelningsturné med spelningar endast på helgerna. För att vara ett så pass stort band känns det lite konstigt måste jag få tillägga.
– Flera av oss pluggar ju, så det är bäst så. (Uffe)
– USA släppet var ju som vanligt försenat, plattan kom ju ut först för en månad sedan. Förhoppningsvis åker vi över dit och turnerar. Europa gjorde vi i somras, tillsammans med **Iron Maiden** och **Slayer**. Det är lika bra att dra ut på det hela, så att man gör bra spelningar istället. Två man pluggar som sagt, jag och Alex. (Jörgen)
Vad skall du bli då Jörgen?
– Jag vet inte, förmodligen inte ett skit ....hehe... Jag håller på att läsa något sorts datagrej, jag sökte in mest av ekonomiska skäl.

EN TILLBAKABLICK ...

Nästa fråga till Uffe och Jörgen blir lite mer av en uppgift. De skall var och en säga en enda mening om varje skivsläpp samt nämna favoritlåt. En enda mening alltså, det skall bli intressant att se om pratkvarnarna får det viktigaste sagt i en enda mening.
Vi börjar med debuten "Left Hand Path". Jörgen var inte med i bandet då, men Uffe minns den väldigt väl.
– Glad och väldigt inspirationsfull för mig. Favoritlåt är "Drowned".
Efterföljande skiva är "Clandestine" (1991), bandets tyngsta skiva. På plattan sjunger inte L–G Petrov, utan bandets trummis Nicke Andersson. I bookleten är Johnny Dordevic utgiven för att vara sångare, så var dock inte fallet. Han var bara med ett par gånger live, innan bandet fick nog och återtog L–G på sång igen. Åter till Uffe ...
– Inget minne och jävligt meckigt. Favoritlåt får bli "Chaos Breed". (Uffe)
"Hollowman" (Sexlåtars MCD inför Wolverine Blues, 1993)
– Vändpunkt på det vi håller på med. Favoritlåt är

"Bonehouse"
"Wolverine Blues" (1993). Den spelades in samtidigt som "Hollowman" och innehåller förutom låten "Hollowman" en ny version på "Wolverine Blues" och dödshitlåten "Out Of Hand"
– Vi fick ut en skiva som vi kunde stå för under en lång tid. Favoritlåt: Contempt (Uffe)
Till nästa skivsläpp, "To Ride, Shoot Straight And Speak The Truth" dröjde det hela fyra år. En evighet för de flesta, men väntar man på nåt gott får man ofta vänta för länge.
– "To Ride ..." får Jörgen ta. (Uffe)
– Fan vad svårt ... Jag kom in så sent i bilden, allt material var ju redan skrivet när jag kom med i bandet. Rolig att spela in, en skön skiva i den aspekten att vi fick vänta i tre år. Favoritlåt är "Just As Sad". Så skön text, den handlar om ingenting, det är poesi. (Jörgen)
"Same Difference" (1998)?
– En liten annorlunda skiva. Favoritlåt är titellåten (Uffe)
– Intressant, annorlunda, bra, underskattad. Favoritlåt? Hm...... Svårt, men jag kör till med "Jack Worm". Den har en skön stil. (Jörgen)

SENASTE SLÄPPET "UPRISING"

– Avslappnad, stressig, kaotisk. Favoritlåt är "Say It Slugs". (Jörgen)
Utöver dessa släpp finns det ju även ett par skivor till med bandet. B–side–samlingar, liveskiva och coverskiva bland annat. Först ut att huggas är "Entombed" (1997), som innehåller bland annat de två svårfångade EP –skivorna "Crawl" och "Stranger Aeons".
– Vi har inget med den att göra i överhuvudtaget. Nu skall jag säga min mening om skivan, kul att låtar som är svåra att få tag i kom ut, det är en bra sak. Men, fan nu blev det övertramp i meningar här va? Ok, favoritlåt är "Night Of The Vampire", den är kul. (Uffe)
– Inte ett dugg överraskad över att den kom ut, i samband med "To Ride .."– skivan. Favoritlåt är L–G:s lilla akustiska bit. (Jörgen)
– Är den med där? (Uffe)
– Ja, skrattar Jörgen ljuvligt.
En liveinspelning från 1991, som släpptes som "Monkey Puss – Live In London" 1999. Vad finns att säga om den? Är det ett rackartyg från ert forna skivbolag Earache?
– En väldigt dålig **Entombed** spelning, där vi försökte att vara jätteseriösa men det gick åt helvete. Det finns ingen favoritlåt på den skivan. Jag har inte ens plattan själv. "Revels In Flesh" är väl med, den är kul. (Uffe)
– Jag har absolut ingen kontroll, jag har sett skivan i några affärer men har knappt lyssnat på den. Jag vet att det var andra eller tredje spelningen med L–G efter att han kom tillbaka. Från det jag har hört är det inte någon av världens bästa **Entombed**–konserter, så jag tycker att det är orättvist att släppa en sak för ett band som är så bra live som vi är. (Jörgen)
Någon favoritlåt då?
– Hmm. Jag vet inte vilka låtar som är med. Men det är låtar från "Left Hand Path" och "Clandestine". Det får väl bli "Evilyn", om den är med förstås. (Jörgen)
Coverplattan "Black Juju" är den sista anhalten i utfrågningen. Den förmedlades ut i vida världen genom det amerikanska skivbolaget Mans Ruin och finns både på färgade vinyler och som CD med knepigt omslag.
– Det är en märklig historia, den sattes snabbt ihop (Jörgen)
– Vi spelade in den direkt efter "Same Difference" och då var vi ännu mer förvirrade. (Uffe)
– Vi spelade in den för att de ville släppa den som en 10´´ vinyl och det ville vi också eftersom vi aldrig har släppt någon sådan tidigare. Vi hade även tre nya låtar som vi ville spela in. Jag tyckte faktiskt att låten "Black Juju" var rätt kul, till skillnad från originalet är den rätt underhållande. (Jörgen)

SÅ KAN DET GÅ UTAN ALKOHOL

Vi vrider tillbaka uret till år 1998, vid släppet av förra plattan "Same Difference". I det som hörs och läses om **Entombed** figurerar Uffe i, sedan Nicke lämnat skutan. Inte nog med att han fått ta över som talesman för bandet, han verkar förmedla en negativ bild om det mesta runt omkring bandet och sig själv. Uffe framstår som en ängslig miserabel människa, som helst av allt skulle slippa att stå där han står och snacka om sitt livsverk. Var verkligen allt så eländigt som det lät då?
– Jag gillade ju inte skivan vi höll på med. Jag var emot det sättet vi spelat in skivan på, med annan producent och så vidare. Det var ett sådant jävla tjat om hur vi skulle göra det. Så vi sa att vi tänker göra det och ni får se att det blir skit. När man gjort intervjuer, med Martin Carlsson (Metal Hammer, Close–Up) till exempel och alla de sa "öhh...va bra den nya skivan är..öhh". Jag kunde inte liksom göra det, jag kan inte sitta och göra en intervju när jag har inställningen att "usch, jag gör en intervju och gör en promotion för en skiva som inte är så jävla bra" När jag gör en intervju, för Close–Up till exempel, det är ju en tidning för folk som är intresserade av musik, då tycker jag att de som skriver skall vara ärliga. De skall säga att någonting är dåligt om de tycker så. Jag har träffat folk som tycker att nya skivan är skitdålig och en del som tycker att den är skitbra, det är en sådan himla konstig grej. Alla äldre **Entombed**–människor de hatar den, de lite nyare fansen tycker att den är bra. Så det är jävligt splittrat.
Men eftersom du ler som en sol idag, så måste du blivit en gladare människa under tiden som gått?
– Jag måste påpeka att när vi började spela in "Same Difference" så fick jag ett infall genom att sluta röka och sluta supa i över huvud taget. Man hade ambitioner för det där. Men nu har jag börjat röka och dricka igen. Man kände faktiskt en jävla lättnad över att få dricka öl igen efter ett år.
Hur fick du ditt sköna återfall då?
– Jag fick för mig en kväll, det var efter vi hade mastrat "Uprising" och satt hemma hos Jörgen. Vi hade lyssnat igenom skivan och tyckte att allt var bra. Jörgen hade två folköl i kylen som jag tog med mig hem och drack upp.
– Jag kommer faktiskt ihåg det där. Man tänkte "Jaha, nu skall han hem och dricka öl".
Vi andra skulle ju ut på krogen, vi var ju på väg ut när Uffe stack hem. Någonting jag måste säga till Uffes försvar är att det är jävligt starkt att bara lägga av sådär. Jag kan förstå om frustrationen kommer fram om man inte är nöjd med någonting. Jag har försökt att lägga av med rökande själv, så jag förstår precis hur det känns. Det var ju precis i samband med det som Uffe satt och gjorde intervjuer och han var inte speciellt nöjd med upplägget som vi gjorde. Då fanns alltså sambandet med att sluta röka samtidigt, så då kan det inte annat än att gå åt helvete i en intervju egentligen. Man skulle ha blivit bra lack alltså. (Jörgen)

DÖDSMETALL ANNO 1988

Haystack, Uffes sidoband, verkar ligga på is. Nu är det istället **Murder Squad** som rör på sig. Vad är det för band egentligen?
– Jag vet inte, det är ett jävla nytt deathmetalband som startats skämtar Uffe. Nej, det är jag, "Flinta" som spelar trummor med mig här samt Matti och Rickard från **Dismember**. Vi började spela 1994, mest i replokalen. Vi har gjort några gig. Vi hade tänkt spela in våra låtar och sedan lägga av. Sedan när vi hade spelat in tyckte vi att det var för bra för att kunna lägga av. Nu är det ett lite mer seriöst band.
Hur låter det då?
– Som deathmetal!
– De är ruskigt bra lyckas Jörgen klämma emellan med.
– Stockholm deathmetal 1988. (Uffe)
– De är skitbra, jag vill vara objektiv, men de är ruskigt bra. (Jörgen igen)
– Jörgen sjunger faktiskt lite på en låt (Uffe)
– Mycket coolt. Det är faktiskt den bästa deathmetalskivan jag hört sedan typ 1990.
Med andra ord är hårt sväng att vänta inom kort, då den intressanta debuten kommer ut i skivaffärerna. Om det är det bästa på elva år, tja vi får väl se. Både jag, Jörgen och Uffe har fått i oss några öl nu och garven avlöser varandra. Alla tre verkar ha en trevlig stund, några divafasoner känns avlägsna just nu. Rockstjärnan L–G

Petrov står ju och kränger t–shirts. Medan Uffe gjorde sitt utlägg om "Same Difference" besökte Jörgen toaletten som ligger vägg i vägg. Resultatet blev att saker och ting som skulle fastna på mitt kassettband doldes väl av en ljudande stråle samt ett bullrande toalettrör. Bara faktumet att varje ord som sades ekade på grund av den spartanska interiör ett omklädningsrum har, gjorde att hela intervjun blev svårforcerad när det blev dags för avlyssning av bandet.

Vad tycker ni om dagens deathmetalscen? Tiden med stämpalt och jämförelser med **Dismember** är tämligen svunnen nu.

– Jag kan tala för mig själv och säga att jag att jag har inte sett **Entombed** som deathmetalband sedan 1993. När "Wolverine Blues" gjordes tänkte vi avslappnat "Skit i vad andra tycker, vi gör vad vi känner för". Den mesta kritiken var positiv. När man släppte "Left Hand Path" och "Clandestine" var det en helt annat grej, man var ung och man tyckte att det var kul att släppa skiva. Men de är jättebra skivor.

Men när du slutade röka och var sur tyckte du att dessa plattor var skit.

– Ja, men nu röker jag igen, så nu är allting bra igen. Sen, deathmetal som deathmetal. Jag tycker att vi är det ultimata deathmetalbandet i alla fall, i hela världen. Är det deathmetal, då är det vi eller **Autopsy**. Det har ju med att göra med den deathmetal vi lyssnade på vid den tiden, när vi började lira. Vi lyssnade på helt andra deathmetalband än vad folk lyssnar på idag. Den deathmetal vi lyssnade på var mer punk, lite mer hardcore.

Ja, det var i varje fall mer primitivare än vad till exempel **Cryptopsy** och de senaste **Cannibal Corpse** alstren. Eviga grindmaskiner på trumstolen och totalt sinnessjuka mongoriff fanns väl inte med i världsbilden 1988?

– Det är ju det deathmetal var, det är så deathmetal är snackar Jörgen.

– **Master**, **Repulsion**, **Autopsy** och **Death**, alltså jättegamla **Death**, helst innan de gjorde skivor. (Uffe)

– **Possessed!** (Jörgen)

– Vi är ett jävligt primitivt band, jag tycker det i alla fall. Tonerna som använder i vissa av våra låtar är samma som dessa band använde. Ibland blir "den tonen kan vi inte ha, för den tonen är inte deathmetal 1988" (Uffe)

– Så är det fortfarande, även om folk inte tror det. (Jörgen)

– Vi har en konstig skiva som heter "Same Difference", men vi är ändå deathmetal. Tanken var ju och energin vi hade i replokalen från början var deathmetal. Så visst är vi deathmetal.

Nyss var de inte deathmetal sedan 1993, nu är tydligen deathmetal i alla fall. Uffe har snurrat till det ordentligt. När **Entombed** spelade i Göteborg 1998 spelades inga låtar från de första två plattorna, i övriga fall på senare år har man åtminstone fått höra någon låt från "Left Hand Path". Däremot verkar låtarna från "Clandestine" var begravda, jag kan inte minnas att de lirat något verk därifrån sedan 1996. Varför dissar ni den fina skivan för?

– Vi kör två låtar från varje skiva minst nuförtiden, förutom "Same Difference" eftersom jag inte har någon slide med. Vi brukade inte köra dem så mycket förr kanske. Jag tycker "minst två låtar per skiva"

Blir det låtar från "Clandestine" ikväll?

– Ja, vi kör två låtar.

– Det är så svårt det där, tänk dig själv. Bandet har funnits i tio år och det har släppts sex skivor. Man vill ju alltid försöka spela det som man gillar för tillfället. Det är lätt för ett band att välja låtar när alla skivor låter likadant. Typ **AC/DC** och sådant där, men de är dock hur bra som helst. Jag tror inte att de tycker att det är skitkul att spela sina gamla låtar varje kväll. Vissa låtar skall ju bara vara med. Men ibland tycker man att även de låtarna är hur kul som helst. (Jörgen)

– En bra skiva med **Motörhead** kan vi ta som exempel, "No Remorse" Ingen tycker om den, men jag tycker helt klart att den är en av **Motörheads** bästa skivor. Det var sånt snack om att **Motörhead** var i en svacka. Men detta kanske inte har något med frågan i huvudtaget eller? (Uffe)

Nej.... Uffe verkar vara på världens pladderhumör ikväll. Bara vetskapen om att spelningsdags nalkas kan stoppa honom, om ens det.

– Du orkar inte spela alla dessa gamla låtar om och om igen. Vi är ute efter något nytt liksom. Efter "Clandestine" har vi gjort tre–fyra plattor, och man vill ju helst köra det senaste materialet. Nu har man dock inte spelat dem på ett tag, så nu är kul att spela dem igen. (Jörgen)

– Ja, så länge man tycker att det är kul att spela låtar ifrån den tiden är det bra. (Uffe)

– Ja, nu är det kul som fan. (Jörgen)

INTE RAD MED EGNA RODDARE

Spöket Nicke Andersson kanske vilar över de gamla låtarna. Känns det inte konstigt att spela låtar som en före detta medlem skrivit?

– Det är många sådana låtar som vi spelar. Nicke var en jättestor del utav **Entombed**, men vi var ändå fyra andra i bandet. (Uffe)

– Hade vi inte haft Uffe på gitarr så hade det inte låtit likadant. (Jörgen)

– Jag tror inte att det finns någon som egentligen vill att vi skall lägga av. Det finns säkert någon Nicke–idol, men jag tycker det känns bra att lira hans låtar. Det är bra låtar, det är kul att lira dem live.

Han var ju trots allt bara en trummis....eller?

– Nja, han var mer än en trummis, han var en otroligt bra låtskrivare. Han har lärt mig jättemycket, jag skulle inte kunnat göra det jag gör idag utan att ha träffat Nicke. Man har lärt sig hans sätt att arrangera låtar.

Har ni fått någon respons från Nicke på ert nya material?

– Han har bara sett oss en gång, det var på Hultsfred 1999. Han var med och lirade på en låt dessutom då. När han fick höra "Same Difference" var han jätte frågovis, "Var det så här det skulle låta?" Han lämnade bandet eftersom han inte kunde ge bandet något mer. Han kom inte på några nya prylar. Sen blev det "Var det så här ni ville att det skulle låta?" Han blev jättechockerad. Men "Uprising", den gillar han.

Han lär varit ganska packad när han lirade mer er den kvällen?

– Ja, det var inte någon mer än han och Flinta som visste om det, så det kom som en överraskning. Vi fattade ingenting. (Jörgen)

– Förresten, vi måste arbeta nu kommer Uffe på helt plötsligt

– Vi har inte råd med roddare, så vi måste göra allt själva talar Jörgen in stillsamt i min bandare.

Helt abrupt måste duon lämna intervjun för att soundchecka tillsammans med de övriga tre i bandet. Dags för en dryg timmas kvalitetsgung med **Entombed**.

BEDÖMT konserter

IN FLAMES **§§§§§**
THE HAUNTED **§§§**
PETER DOLVING **§**
MUSTASCH **§§§**
Heden, Göteborg 6 augusti 2001

Fyra välrenommerade liveband med starka frontfigurer stod på en utomhusscen i centrala Göteborg denna måndagskväll. **In Flames** med metal–revolutionären Anders Fridén, **The Haunted** med världens aggressivaste teddybjörn Marco Aro, den politiskt engagerade Peter Dolving (ex–**Mary Beats Jane** och **The Haunted**) och först ut för kvällen **Mustasch** med spexaren Ralf Gyllenhammar stadigt förankrad vid scenens mitt. I solsken, pilotbrillor och bredbent hållning rockade **Mustasch** så gott de kunde, ljudet var för lågt och för brötigt för att ge låtarna den glans vi är vana vid. Nya låtar från kommande fullängdaren spelades tillsammans med material från debut–minin som kom tidigare i år. Sist jag såg dem däckade bandet hela Sticky Fingers med sitt gungande **Black Sabbath/Kyuss** groove. Nu gick det sisådär, men det fick duga. Peter Dolving, mannen som sjöng på **The Haunteds** första platta har sadlat om helt. I axellångt hår och med en akustisk gura runt magen spelar snubben svårforcerad proggrock. Dolving borde fått chansen i ett annat sällskap, tillsammans med hårdrocksband känns hans musik malplacerad. Helst hade jag dock sett ett återförenat **Mary Beats Jane**, är det för mycket begärt? Efter en bortkastad trekvart i Dolvings sällskap väntade de flesta på grammisvinnarna **The Haunted**. Men det var inte bara en thrashmetallande kvintett som uppenbarade sig för publiken, utan även ett kallt, tungt regnväder. **The Haunted** är ett bra band, men Sveriges bästa? Njaaa....Jag saknar **At The Gates**. Ofta trallar låtarna runt med samma riff om och om igen, musiken är fortfarande mil från **Slayer** och **Pantera**. Kan kommande tredje plattan bli den klassiker alla väntar på? Sist ut och bäst för kvällen var **In Flames**. Tända till tusen fick bandet till ett sjuhelvetets drag, scenshowens fyrverkerier kom i skymundan bakom herrarna Friden, Strömblad, Gelotte, Iwers och Svenssons ryggar. Detta band blir bara bättre för varje gång man ser dem, de har på ett par år utvecklats från ett tamt stillastående tråkband till ett livfullt röjande band. Bandet framförde ett kortare set än normalt, men trots lågt ljud fick de till ett ovärdeligt nöjesvärde.

Larsa Carlsson

SLÄJER/ROACH
(SLAYER NIGHT II) **§§§§**
Belsepub, Göteborg 21 september 2001.

Trots att **Roach** är demoband har de koll på hur man underhåller en metalpublik. En gitarrist och basist som låter de långa hårmanarna fladdra fritt och åt alla håll o kanter, och i mitt en sångare som sett **Deftones** Chino Morenos scenmönster ett par gånger. Hård metalcore sade flyern och så blev det. Fartfyllt och intressant, jag vill genast ha demon.

Släjer spelar **Slayer**–låtar och gör det bra! De har i och för sig hållit på ett bra tag nu, men senast jag såg dem blev jag mycket besviken. På sång och gitarr hittar vi **Gardenians** basist. (Finns **Gardenian** kvar? Bandet säger nej, rykten säger ja .... Brukar vara tvärtom annars) Vi fick i alla fall ta del av värdiga versioner av kungliga låtar som "South Of Heaven", "Seasons In The Abyss" och en av världens bästa hits genom tiderna "Black Magic". Älskar man inte **Slayer** är man dum i huvudet

Larsa Carlsson

SPEEDFREAKS/
THE ROBOTS **§§§**
Belsepub, Göteborg 7 september 2001.

Speedfreaks är heta i Göteborg, det är inte bara bandet själva som går runt med t–shirten "Born A Rocker – Die A Rocker". Dags för releaseparty, ett gungigt sådant. "Rock N Roll for life" skulle säkert Speedfreaks beskriva sin musik. Men först vart det dags för uppvärmning i The Robots förtjänst. Spexig, spretig rock n roll, med **The Hives** ambitioner när det gäller imagen. Mycket lekande med mikrofonstativet och dylika showande. En stund senare tog huvudbandet **Speedfreaks** över fanan. Mycket **Motorhead** vilar över musik och attityd, det är garanterat lika mycket ståltråd i strupen när **Speedfreaks** härjar. Svängigt och snyggt framfört, även inte alla låtar håller måttet.

Larsa Carlsson

BEDÖMT demo + fanzine

ABANDON –"When it falls apart"
(Demo) **§§§§§**

Stolt, segerviss och vansinnigt envis. Den definitionen av mig själv kan jag definitivt stundtals hålla med om. Den här gången dock är jag inte sen att erkänna att jag har haft totalt fel i ämnet Abandon.

I tidigare recensioner har jag höjt Abandon till skyarna och vräkt ur mig fiffiga metaforer och hintar om att skivkontrakten borde hagla runt dessa gossar.

Mycket riktigt skrevs till slut ett kontrakt med amerikanska skivbolaget Pavement som så småningom inte helt oväntat makulerades.

Kan kanske låta konstigt men jag är övertygad om att just detta var det bästa som kunde hända GBG–plutonen för såhär förbannat bra har aldrig Abandon varit tidigare. Tempot har trappats ner något och gett plats till den där kroniska tyngden som så få band behärskar att behålla. Med tydliga referenser i **Eyehategod** och **Neurosis** inleder Abandon sitt mörka epos "When it falls apart" med ett ton bly i form av "As you drown" som sedan mynnar ut i personliga favoriten "This Weeping Mind" som blottar en intimitet hos Abandon som jag inte riktigt har kunnat ta på tidigare. Svårt dock att urskilja toppar då samtliga spår håller oerhört hög kvalité, exempelvis så avfyrar Johan några minuter senare ett rekordeligt avgrundsgrowl inledningsvis i "Wise Man" och ytterligare ett favoritspår kan läggas till samlingen.

Samplingarna är skickligt och proffsigt sammanställda och de fagra "duetterna" mellan Johan och bassisten David förgyller och exploaterar ytterligare en dimension i ljudbilden.

Dunklare än såhär och du fumlar i fullständigt mörker för här lämnas ingen tid över till att trippa ner längs gråskalan. **Abandon** är fortfarande Sveriges bästa osignade band och huruvida de får skivkontrakt eller ej intresserar mig inte längre så länge de bara fortsätter att producera sludgecore i sin egna division.

Till de intetsägande citerar jag min egna lilla favoritikon nämligen **Kent**'s Jocke Berg, "Abandon rör sig ni står still!". Slutdiskuterat.

Ronnie Schmidt

MINDSNARE – "Mindsnare"
(Demo) **§§§§**

Vilken kollision! **Mindsnare** är inget annat än en total frontalkrock med tyngsta tänkbara fordon.

Det är fantastiskt hur grindcoren växer sig allt starkare världen över och hade inte grind varit en sådan extrem genre hade jag nästan hissat en varningsflagg för trolig framtida överexponering. **Mindsnare** kommer från Göteborg som inte kan stoltsera med allt för många hårdslående grindakter. **Mindsnare** skiljer sig direkt ur mängden till min stora förtjusning på en markant punkt, nämligen tyngden. För till skillnad mot majoriteten finns här mer än bara sinnesslös fart även om det kan låta konstigt när de sju låtarna klockas på strax under 12 minuter.

12 morbida minuter där frenesi, aggressivitet och allt annat än lättmetaller sammanstrålar till ett inferno av mangel. Svårt att låta bli att nämna trumspelet för här snackar vi inte lite damm på virveltrumman utan här är det inget annat än total förstörelse som gäller. **Mindsnare** ska dock beaktas som en helvetisk union som endast lystrar till kommandot, destruktion. Ett kommando de lyder blint utan tendens till pardon.

Ronnie Schmidt

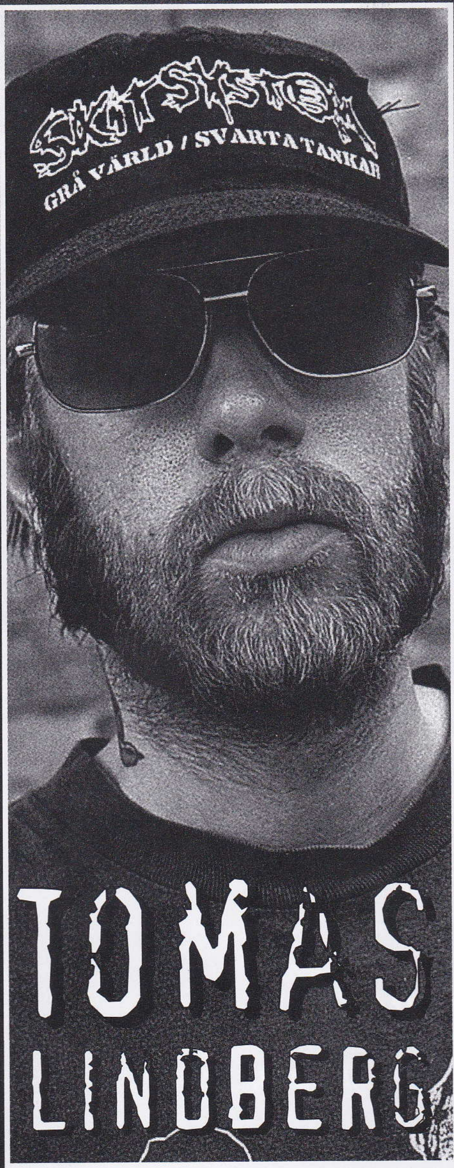
FROM BEYOND ZINE
Issue 6 **§§§§**

Kultförklarade fanzines finns det inte alltför många av i Sverige, då ingen vågar sticka ut och köra sitt eget race. I vårt grannland Norge finns däremot From Beyond Zine och är en simpel men en bra blaska för de som lever för death och blackmetal. Tack vare att Red Stream sponsrar tidningen är i stort sätt annonsbefriad, vilket gör att trettiotvå sidor inte känns för lite. Redaktören och huvudsaklige skribenten Evil Ed har inte mycket till övers för softa prylar, det skall vara rått kött med mycket blod rakt igenom. Intervjuer med **Nifelheim**, **Necrophagia**, **Vomitory**, **Immolation**, **Morbid Angel** och **Rebelliun** borde räcka som lockbete för dem som har smak för denna genre av musik.

From Beyond Zine, P O Box 1756, N–7416 Trondheim, Norway e–mail: zombi@c2i.net

Larsa Carlsson

Han hävdar att samtliga av hans fyra skivor i år är redo att mäta sig med hans klassiska "Slaughter of the Soul". Så det var väl bara att kolla om det kan stämma. För att undvika att explodera av nyfikenhet var jag tvungen att börja fråga hur arbetet fortskrider med The Crowns kommande skiva.
– Jodå, alla låtarna är klara och inrepade, det är en kvar som jag ska skriva text till, jag och "Mange" har delat upp textskrivandet, det blev precis fifty–fifty. Den här gången blir det dock inte lika mycket under religionstemat utan mera "klassiska" dödsmetaltexter. Lite undergångstema, "mänskligheten utplånar sig själv"–stilen. Vi går in i Studio Mega den 1:a oktober. Det var så överfullt i Studio Fredman, så hade vi valt att spela in plattan där hade vi fått spela in den i omgångar. Kanske spelar vi in sången i Fredman. Jag tror det blir bra, jag har hört nya **Impious** plattan, den är inspelad i Studio Mega helt och det låter faktiskt riktigt bra. Jag tror att Fredman kan fixa till det så att det blir vårt sound ändå. Det är lite det vi är ute efter, samma idé. Kanske lite hårdare ljud eftersom det bara finns en långsam låt på plattan, den är ondast, nästan lite mera blackstämning, så det är bara hårda låtar.
Så hur kommer du sätta din prägel på **The Crown** rent musikaliskt?
– Det kommer väl att höras att det är Tompa Lindberg som varit med och "petat", men jag tycker de har gjort väldigt bra grejer så det kommer ju fortfarande vara samma stuk. Jag tycker Johan var en av de bästa sångarna i Sverige, så jag kommer att göra min grej men ändå ligga så nära **The Crown** som möjligt. Möjligtvis kommer jag att ligga lite lägre i tonläget än vad jag brukar. Jag testade det nu på senaste skivan med **Lock–Up** och försökte även göra det i **At the Gates**, men där har det alltid varit lite desperat. Men nu har jag börjat få koll på de lite lägre röstlägena, även om det säkert kommer bli någon sorts blandning.
Jag tror att den här skivan kommer bli jävligt viktig för oss just därför att vi bytt sångare och att det är femte albumet. Metal Blades plan var att förra plattan skulle etablera bandet och nu ska vi följa upp den, det skall verkligen satsas hårt och det känns ju kul att ha det i ryggen.
Känner du någon press på dig att du ska gå in och lyfta **The Crown** till högre höjder?
– Den pressen finns säkert men det är väl bara att bita ihop och göra det. Det ligger ju i baktankarna att man ska överträffa Johan. Men som sagt, personligen tycker jag han är jävligt bra, men att folk ska tycka att det blir bättre är ju ett mål jag har.
Annars tycker jag att det som utvecklats rent musikaliskt mellan plattorna är att låtskrivandet har blivit mer fokuserat så att säga, låtarna är mer koncisa, dvs. de innehåller mer utan att vara "spretiga". Det jag möjligtvis kan invända själv mot på förra plattan ar att olika låtar har haft olika stil. En har varit lite punkigare medan en annan har varit tyngre. Den nya stilen innehåller fortfarande alla de olika stilarna i låtarna men det är mera jämntjockt och man hör fortfarande att det är **The Crown**.
Stämmer det att även Skitsystem har en ny platta på gång?
– Ja, vi spelade in plattan i Örebro i slutet av juni hos Miezko Talarczyk, det blev sexton låtar tror jag. Så det blir en LP och en split med **Nasum**.
Och så blir det en ny skiva med **Great Deceiver** ....
– Ja, jag hann vara hemma i fyra dagar mellan inspelningen av **Skitsystems** platta och **Great Deceivers** platta, så det blev mycket gjort under sommaren. **Great Deceiver** skivan ligger bara och väntar på vilka vi ska licensiera den till. Det är väl inte helt klart utan vi förhandlar med många olika, det är svårt att bestämma sig eftersom den är rätt så bred. Vi vet inte om vi ska ta första bästa metalbolag, bara för att jag varit med i **At the Gates** eller om vi ska försöka hitta nåt bredare. Den kommer rätt så hyfsat snart i höst antar jag.
Om man jämför med förra plattan, är det stor skillnad?
– Nja, det är väl det på sätt och vis, man hör att det är samma band, samma röst, samma gitarr och lite samma låtidéer men den här är kanske lite bredare. Den är inte mindre hård men det är lite mer atmosfär och lite mer melodi än vad låtarna hade förut. Dessutom är det lite vanlig sång instoppat här och var. Jag tror att de som gillade mini–CD:n kommer att gilla den här också. Det är fortfarande hårt, det är ingen mesplatta, utan det är en hardcoreplatta med dödssång. Det känns som det är väldigt få band som låter som vi gör just nu.
Men blir det inte jobbigt att kombinera så många band?
– Nej, det är det faktiskt inte. Jag läste en intervju med Peter Tägtgren i **Hypocrisy**, han har ju också en hel del för sig. Han sade att prioriteringen var det band han sysslade med just för tillfället, man får gå igenom vissa faser. Nu har det blivit så olyckligt, eller lyckligt att alla band jag är med i har bestämt sig för att spela in plattor under precis samma år så då blir det ju lite extra hårt arbete. Det som är kämpigt är när det blir kreativa perioder, att vara ute och spela med olika band är inte så farligt, men just när man skriver texter åt olika band. Man måste koppla bort att man är "Tompa–**Skitsystem**" när man skriver texter åt **Great Deceiver** och det tar några dagar. Men samtidigt är det skönt att få utlopp för alla olika stilar, som till exempel när **The Crown** frågade mig om jag var jag sugen på att spela dödsmetall igen. Jag hade fått upp suget efter den här **Lock–Up** grejen jag gjorde, så var det väldigt kul att få spela döds igen, samtidigt så var det ju gamla polare så det kändes mer naturligt. Jag var ju med på en låt på förra skivan och så var jag ju känt de jävligt länge, de har spelat förband till **At the Gates** många gånger. Så det var ett väldigt enkelt beslut, det var mer tidsmässigt som var problemet. Med tanke på familj, men alla band vet ju det och jag repar ju inte sönder mig. Jag är ju inte på varenda repning med varenda band, det är ju privilegiet med att vara sångare. Man kan dyka ner när det är nåt som behövs göras inför en platta eller inför en turné, man kan dyka ner två–tre gånger så är det klart sen.
Eftersom jag har en av de mest rutinerade herrarna inom dödsgenren kan jag ju inte försitta chansen att fråga hur han ser på utvecklingen det senaste decenniet.
– Hmm... det finns ju många fler band nu. När jag började med **Grotesque** kunde man räkna dödsmetallbanden på händerna och hardcorebanden var ju ännu färre. Men jag tycker att scenen är rätt så bra, rätt så öppen. Det finns ju fortfarande många som fortfarande inte accepterar något annat än det de gillar och det finns säkert många såna inom t.ex. dödsmetallen. När vi spelade med **Great Deceiver** på hardcoredagarna i Linköping så var **Section 8** med och lirade där sångaren hade en gammal sliten **At the Gates** tröja. Det känns ju schysst, gränserna börjar suddas ut mer och mer.
Det är därför du är med i så många olika band, därför att du inte vill inrikta dig på en särskild musikgren?
– Ja precis, jag skulle inte kunna tänka mig att sluta spela punk och hardcore bara för att bara spela dödsmetall. Punk och hardcore är en stor del av mig även textmässigt, det skall betyda någonting. Just i **The Crown** är ju texterna så direkt politiska och jag vill gärna ha det så. Jag försöker gå in för att det i alla band jag håller på med ska finnas någon mening med texterna, inte bara dödsmetall. Mer eller mindre politiskt blir det ju.
*Jag var inne på **The Crowns** hemsida och noterade att du läser mycket litteratur av många klassiska författare och filosofer, som Dostojevskij, Camus, Harry Martinsson, Sartre m.m. Det måste ju påverka ditt textskrivande mycket?*
–Ja, det är väl så att texterna alltid kommer från olika håll. Antingen kan det vara en grym bok man har läst och fått en bra bild för, man blir inspirerad av en känsla i en bok. Eller så kan en text börja med att man hör en bra textrad från en annan grupp och så snor man den och gör om den lite. Jag har alltid försökt skriva i bilder, snarare ge en känsla istället för att säga precis hur folk ska tänka. Även om jag i **Skitsystem** skriver väldigt direkt. Vissa känslor kan jag inte skriva annat än direkt, hat, aggression och ilska t.ex. Men mer djupare känslor tror jag man tar till sig bättre om man får känna efter själv i texten och inte får det på svart och vitt i stora bokstäver. I **Grotesque** var väl texterna inte särskilt utvecklade alls och i början av **At the Gates** kanske det blev för pretentiöst, man tog in allt på en gång. Det var väl först på Terminal–plattan ("Terminal Spirit Disease") som man förstod att man kunde blanda direkta ord med lite halv abstrakta. Det behöver ju inte vara totalabstrakt, inte bara metaforer staplade på varandra.
Men från "Slaughter of the Soul" tycker jag inte steget är så långt till det jag gör idag. Jag känner att jag har mer koll på det nu. Jag behövde slita mycket längre för att få ihop en bra text, det var kanske tio skittexter och en bra. Det var lite svårt nu när jag gick med i **The Crown**, för man ville ju skriva så att det inte skar sig helt mot vad de gjort tidigare. Det gällde att få fram den känslan, den där dödsmetalnerven i texterna igen och ändå sätta min prägel på det. Men när jag väl hittade den balansen så var det rätt så enkelt. "Mange" (Magnus Olsfelt) skriver ju väldigt bra och har verkligen en tanke bakom. Det är liksom inte bara vanligt dravel, det kommer ju ändå märkas vilka som är hans texter och vilka som är mina texter.
Just när det stackars intevjuoffret börjar tro att intervjun leder mot sitt slut slår den fullständigt hänsynslöse utfrågaren till med den mest elaka och pillemariska fråga han bara kunde tänka sig: Ja du Tompa, har du nåt att tillägga?
–Ååhh, den är alltid så svår...jag kan väl säga det att folk inte behöver oroa sig över att jag inte är fokuserad på deras favoritband. Inget band har lidit det minsta av att jag är med i flera band. Personligen, förutom den självklara "Slaughter of the Soul" som man alltid får dras med, tycker jag att de fyra skivor jag gjort i år är topparna i karriären.
Men du håller med alla oss andra om "Slaughter of the Soul" och dess storhet? För det är ju den mest uppmärksammade och hyllade platta du gjort.
–Ja, det är det ju, ett tag var man trött på tjatet men nu har jag släppt det och tycker bara det är kul att folk tycker så mycket om den. Man kan ju inte gå och gräma sig för att man måste göra en platta som får bättre recensioner. Varje platta jag gör tycker jag ju alltid är det bästa jag gjort hittills. Men det har ju inte bara med kvalitén på musiken att göra. Det handlar ju mycket om när den kom, vad de andra banden sysslade med och var de människorna som har den befann sig i sina liv då. Ungefär som de tre klassiska plattor som släpptes 1986, "Darkness Descends", "Reign in Blood" och "Master of Puppets". Hade de kommit idag hade man kanske inte gett dem samma uppmärksamhet alls. Det handlar mycket om hur mycket före sin tid det är för hur pass klassiskt det blir.
Så det bästa hade väl helt enkelt varit att avsluta karriären med en ny "Slaughter..." ?
–Ja det hade ju självklart varit bra. Jag får väl göra en sån mastodont platta till helt enkelt, men det tycker jag ju att jag gör varje gång.
Med detta löfte avslutar vi intervjun så att Tompa kan gå och fila på årets utlovade mästerverk. Skulle ni av någon anledning vara missnöjda kan ni ju trösta er med att nästa mastodontplatta kommer förr eller senare.
Med tanke på hur länge han varit med kan det dröja länge till finalskivan.

Tomas "Tompa" Lindberg är inne på sitt tredje decennium som dödssångare. Mycket har hänt sedan de tidiga åren med Grotesque. Nittiotalet körde han och hans kollegor över med At the Gates. I år är han aktuell med samtliga av sina fyra band, dödskonstellationen Lock–Up, det stenhårda punkbandet Skitsystem, hardcoreakten Great Deceiver och inte minst är han ny sångare i The Crown.

text: rikard johansson

NAGLFAR

Det var en grå och trist sensommardag och det är dags för min första intervju. Det bli en "mjukstart" eftersom jag intervjuar en vän. Nyfiken på hur arbetet med den nya skivan och sommarens spelningar gått ringer jag upp Jens Rydén, sångare i det norrländska bandet Naglfar.

text: ninni sjölund

Hallå Jensa, hur är läget där uppe i Umeå då?
–Läget är under kontroll här, vi är inne i studion och spelar in för fullt!
Varför hoppade ena gitarristen Morgan Hansson av Naglfar?
–Han kände att han blev allt mera oengagerad under repningarna. Han blev less helt enkelt. Han sade aldrig till oss innan att han funderade på att sluta,
Hur kommer det sig att Marcus Norman blev er nye gitarrist?
–Morgan frågade vid sidan av om Marcus Norman (**Bewitched**, **Ancient Wisdom**) skulle vilja ta över.
Marcus tänkte över det ett tag, om han skulle ha tid med det och så, men han kom underfund med att eftersom **Bewitched** repar så pass sällan (dom är "thighta" ändå) så skulle han gott kunna engagera sig i ett band till.
Hur sköter sig Marcus live då?
–Jävligt bra! Han är ju så van att sjunga och spela samtidigt, att nu när han inte sjunger så öser han mer. Showar järnet helt enkelt!
När släpps den nya skivan?
–Mini cd:n "Ex Inferis" släpps i september, även om det var meningen att den skulle släppas i samband med Wacken Open Air (3–4 augusti). Fullängdaren med titeln "Sheol" är att vänta någon gång i december.
Kan du beskriva på vilket sätt ni har utvecklats sedan Diabolical?
–Vi kommer alltid att vara "samma gamla **Naglfar**" i grunden, sådär lite halvmelodiskt med dubbla kaggar. Möjligen att det numera är lite mera dödsmetall riff. Det är jävligt hårt, inget "dur–trall" här inte.
Vilken spelning var det mest röj på den på Wacken eller den på Party–San?
–Wacken var helt klart bäst även om det var mycket krångel där. Vi lirade i Party Stage tältet (istället för **Arch Enemy** som ställt in med kort varsel. anm) och det gjorde att stämningen blev extra hög eftersom publiken kom närmare scenen i tältet än på de vanliga utomhus–scenerna. Party–San festivalen är en lite mera "underground" (bara black– och death metalband). Det kan väl ha varit runt 2–3000 pers där, så det går inte riktigt att jämföra med Wacken (med sina 27 500 besökare i år förf. anm.) Men det var helt okej, förutom att vädret var lite halvkasst, småregnade hela tiden.
Hann du se några band på Wacken själv då?
–Eftersom det krånglade så mycket hann jag bara se **Behemoth** och lite av **The Haunted**.
Nått trevligt turnéminne då?
–Fick bo i en stuga i Weymar, hela gänget, under 4 nätter veckan mellan Wacken och Party–san. Det fanns i princip inget annat att hitta på än att dricka öl, så vi gjorde det. Sedan tog arrangören med oss på små utflykter också, så vi fick se lite mera av Tyskland på det sättet. Besökte bland annat en jättegammal kyrka och ett koncentrationsläger.
Ska ni lira i södra Sverige snart?
–Inte vad jag vet, vi håller ju som bäst på och spelar in skivan nu. Jag misstänker att det blir en turné i samband med att skivan släpps.
Jens vet inte själv exakt hur det blir med spelningar denna hösten, förmodligen kommer tiden att ägnas åt att ta fram en kanonplatta, samt dricka öl förstås.

ABORTED – "Engineering The Dead"
(Listenable) §§§§§
Belgiskt band som nu släpper sin tredje skiva. Klockren "Floridadöds" med välplacerade samplingar skapar ytterligare "proffskänsla". Låter helt klart **Cannibal Corpse**. SÅ jävla bra! Schysst ljud på skivan.
"Your suffering will be legendary, even in hell" (om du inte köper denna platta)
Ninni Sjölund

AEON – "Dark Order"
(Deathvomit) §§§
Från till synes ingenstans dök bandet **Defaced Creation** upp under förra året. Levererade ett stycke utmärkt dödsmetall i form av "Serenity in Chaos", för att sedan bara lösas upp och försvinna. Drivveden som uppstod har delvis återförenats till min förtjusning men nu i form av ett fullständigt vansinne till mangelpluton. Sex spår av sprudlande frenesi, där det mest anmärkningsvärda är farten i fusion med tyngden, där ju vanligtvis det ena av de två brukar få ge vika. Detta hanterar dock **Aeon** utan problem vilket skapar ett härligt våldsamt scenarium som jag inom kort absolut vill uppleva i fullängdsformat. Visst ändrar inte månen kulör vid notering av originell akt på moder jord men faktum är att det inte är varje afton man blir så här överraskad över ett nytt svenskt dödsmetallband.
Ronnie Schmidt

AETERNUS – "Ascension of Terror"
(Hammerheart) §§
Norska **Aeternus** vill inte kalla sin musik black eller dödsmetall utan darkmetal. Enligt de ett begrepp som bäst sammanfattar den hybrid av thrash och döds som de påstår sig spela. Visst, här finns en hel del utmärkta melodier och från och till så skapar de ett hyfsat muller som t.ex. på spåret "Warlust" eller det givna ledmotivet till nästa Hannibal film "Slaying the Lambs", men tillräckligt för att skapa en egen genre är det verkligen inte.
Det ska sägas att **Aeternus** med "Ascension of Terror" inte har skapat sämre dödsmetall än någon annan för tillfället och faktum är att det här en av de allra bästa dödsmetall releaserna som jag hört på mycket längre från Norge. Ingen merit man tar med sig till anställningsintervjun kanske men jag kommer att lämna sinnet öppet och invänta nästa släpp innan domen faller. De om något är **Aeternus** åtminstone värda.
Ronnie Schmidt

AGNOSTIC FRONT – "Dead Yuppies"
(Epitaph) §§
Det känns absurt att recensera denna skiva, dagen innan jag sitter här mitt i natten och skriver detta blev **Agnostic Fronts** hemstad New York utsatt för den värsta civila katastrof vi upplevt i vår tid. Att sitta och klura ut om denna platta är en femstjärnig eller ett platt fall känns egentligen helt malplacerat. Nåja, **Agnostic Front** är veteraner i New Yorks hardcorescen och hade flera höjdarlåtar på det hårda åttiotalet innan de gick i graven för första gången för snart tio år sedan. Detta är tredje platta sedan comebacken, huvudfigurerna Roger Miret och Vinnie Stigmas hardcore–ränder går aldrig ur. Både Miret och Stigma börjar bli gamla nu och det märks, tyvärr. N.Y.H.C. är för mig en form av ungdomsuppror och när dessa gubbar skriker efter frihet i och rättvisa i samhället blir allt bara patetiskt. Vart tog den nya vägen av N.Y.H.C. vägen? Den starka våg som startade med **Agnostic Front** och sedan togs över av **Sick Of It All** och **Madball** har sinat, och ännu värre känns det att skivbolaget Epitaph försöker göra radiopunk a´la **Offspring** av **Agnostic Front**. "Dead Yuppies" har en del intressanta uppslag, men både attityd och musik har ykändet till en mjukostliknade sörja. Det som förr om åren desperat skreks ut trallas idag. Jag är besviken.
Larsa Carlsson

ALAS – "Absolute Purity"
(Hammerheart Records) §§
Eric Rutan från både **Morbid Angel** och **Hate Eternal** vill ha lite omväxling, så vad gör han? Jo, han skapar en hel platta softa låtar med mycket slingor, alla låtar signerade... just det – han själv! Vid sin sida har han två herrar och till mikrofonen har han fått ingen mindre än Martina Astner från **Therion**. Och hör och häpna... det är endast kvinnostämma på plattan, ingen mansröst (ett band som vågar gå emot den rådande "beauty and the beast" eran). Hur låter det då undrar ni? Tja, annorlunda än **Morbid Angel** kan man säga. Som ett mer metalbaserat **The Gathering**. Mycket klingande gitarrer och mycket kvinnosång, och det är där det tyvärr faller. Jag respekterar fullständigt vad Mr Rutan pysslar med – men borde inte också han inse att "beauty and the beast" musik är rätt okej, våga sätta in din manspipa. Nu faller det pladask på magen, trots goda partier och en skönsjungande Martina Astner.
Daniel Eriksson

ALTAR – "Red Harvest"
(Pavement) §§
Holländska **Altar** visade på "In the Name Of The Father" från förra året hur man plikttroget ska leverera utmärkt dödsmetall. Ett album präglat av tyngd och ett härligt driv som resulterade i ett par riktigt, riktigt bra spår. Ett år senare är **Altar** åter med nya albumet "Red Harvest" och vid första genomlyssningen så har jag svårt att lita till mitt sinne hörsel. Allt som tilltalade mig på föregångaren är som bortfluget och kasserat, nu istället i form av något segt spektakel utan någon som helst glöd. Skivan känns som en inofficiell markering för att någonting inom bandet inte stämmer och i sådana fall tycker jag att de antingen ska lägga ner bandet eller omgående ta tag i det här för album som "Red Harvest" klarar vi oss definitivt utan. **Altar**, ta en behövlig paus och kom åter när hungern är så svidande smärtsam att ni måste ge efter för den.
Ronnie Schmidt

ANATHEMA – "A Fine Day To Exit"
(Music For Nations) §§
Anathema var en gång ett ganska argt och mörkersinnat band., det har jag fått för mig i alla fall. **Anathema** har aldrig haft någon större prioritet hos mig, tänkte att denna skiva kanske skulle ändra på det. Skivomslaget visar en ödelagd upplyst strand, till och med en blå himmel uppenbarar sig. Men titeln säger väl allt, "A Fine Day To Exit" är ingen partyskiva, men inte den mesta deprimerande jag hört heller. Akustiska gitarrer är frekventa, men **Anathemas** gothmetal liknar mer proggrock nuförtiden. Det är inget mörker som omger skivan, den är lätt att ta till dig för gemene godartade själ. Om det är utveckling eller en chansning för succé vet jag inte, men plattan är alldeles för klen för att bli en riktigt bra gothmetalplatta.
Larsa Carlsson

ANCIENT RITES – "Dim Carcosa"
(Hammerheart Records) §§
Har aldrig tagit till mig **Ancient Rites** riktigt trots att jag vet att de har varit med ett bra tag nu. "Dim Carcosa" är som väntat väldigt pompöst och visst fortsätter de att kalibrera mellan powermetal och blackmetal. Ett par melodier fungerar och visst fungerar det även stundtals när de bestämmer sig för att använda tonen ondska. Irriterar mig dock på att jag försätts i ett extremt gränsland mellan det acceptabla och det totalt oacceptabla men den irritationen är som balsam i jämförelse med den som väcks när sångaren Gunther Theys utövar sin fruktansvärda skorrsång. Nej, jag trivs inte alls bland tyskofilerna.
Ronnie Schmidt

ANTITHESIS – "Dying For Life"
(Massacre) §
När jag gått hem från krogen slinker man lätt in på McDonalds, Femmans kebab eller suktar efter en fet pizza. Jag har dock aldrig köpt en tredjedel av varje och blandat ihop dem stiligt, det skulle ju aldrig kunna bli en hit. Från fyllemat till musik, **Antithesis** har vräkt ner allt på musikmenyn på sin tallrik. De utgår från powermetal men vänder gärna på varenda takt och blandar in vad som helst i grytan. Mycket progressivt och instrumentuppsvisningar, låtstrukturerna försvann någonstans bakom de väldigt långa riffkavalkaderna av alla dess slag. "Dying For Life" är en mycket komplicerad och svårforcerad platta. Den röda tråden är att det inte finns någon röd tråd, bandet skulle kunna klippa isär låtar eller klistra ihop dem hur som helst utan att de skulle kunna bli förstörda. När endast riff hägrar och spela så svårt som möjligt blir slutresultatet genomruttet, vilken låt skall fansen skrika efter på konserterna? Jag kommer garanterat inte vara där.
Larsa Carlsson

ASTROQUEEN –"Into Submission"
(Pavement) §§
Det är i år exakt tio år sedan **Kyuss** släppt sin debut "Wretch". Ett band som fortfarande agerar total ohotade på den internationella stonerscenen. En scen som på senare år har blomstrat rejält men där höjdpunkterna har varit väldigt lätträknade vilket har gjort att jag tappat tron på ett nytt **Kyuss**. Debuterande **Astroqueen** är tyvärr inget undantag trots uppbackning av Andy LaRoque och Los Angered studion. Antar att de i produktionen har strävat efter att hitta det obligatoriska lågbudget fuzzsoundet som ökenrock tydligen måste innehålla, förutsägbart givetvis men på ett par spår så får **Astroqueen** igång ett hyfsat gung som bär upp det hela till en knapp men godkänd nivå. Just nu ser det illavarslande ut i stonergenren, jag hoppas verkligen att **Fu Manchus** kommande release kan vara vändpunkten, för inte ska man väl behöva hallucinera okontrollerat för att hitta något som kan få en att svänga sitt ludna?
Ronnie Schmidt

AURORA BOREALIS – "Northern Lights"
(Diehard Music) §§
Ännu en skiva utan infoblad, men dessa döds/trash/blackmetallare lär ha släppt en del förut även om jag nu varken har sett vare sig intervjuer eller recensioner i några tidningar. Bandet består av Ron Vento på gitarr, bas och sång och Derik Roddy på trummor.
På "Northern Lights" går det både undan och dras ner på tempot samtidigt. Alltså både speed och break, och det är just i de växlande stunderna som bandet låter hyfsat intressanta. Det jag inte riktigt faller för är sången som "kväker" lite för mycket för denna typ av musik. Lite mer tyngd i pipan hade kryddat både riffen och de hårda trumpartierna. Nu blir det hela lite för enformigt i längden (trots tempoväxlingarna) och låtarna får svårt att rycka sig loss en och en. Det hela blir bara som ännu en platta full av riff och gruff!
Daniel Eriksson

AXXIS –"Eyes Of Darkness"
(Massacre Records) §§
Axxis är tyskar. Det hörs. Mest på sångaren som har den där lilla men tydliga tyska brytningen. För övrigt spelar de melodisk metal. Ha! **Boyzone**–metal kallar jag det. Sånt här går bort – även om vissa spår faktiskt är riktigt bra – skicka dylika skivor till Bright Eyes eller andra avisor där man hyser människor med perversa böjelser för tyskofili.
Robert Stotzky

BACKDRAFT – "Here to save you all"
(Lunasound Recordings) §§§
Hårt rockande källor säger att **Backdraft**´s spelning på årets Sweden Rock var överraskande bra. Det kan jag mycket väl tänka mig för det här svänger stundtals smått fantastiskt bra.
Riktigt amerikansk sydkustrock som nog t.o.m. skulle accepteras av de känt kräsna västkust fantasterna i staterna. Vad de aldrig skulle inse är att männen vid de övergivna bensinpumparna är från riket Sverige och då den inte fullt så landsbygdsbenägna staden Stockholm. Med uppenbara referenser i **Lynyrd Skynard** etablerar sig **Backdraft** med "Here to save you all" i en lovande församling av utmärkta starkt amerikanskt influerade svenska grupper som **Dozer**, **Low Rider** och **Spiritual Beggars**. Bara att greppa sejdeln och gasta med "Oh yeah, the wheels are rolling, Oh yeah I'm cruising down the lane".
Ronnie Schmidt

BATHORY – "Destroyer Of Worlds"
(Black Mark) §
Man skall lägga av när man ligger på topp, det har inte Quorthon fått lära sig. "Under The Sign Of Black Mark" från åttiotalets mitt är kanske det enda verk som ger bandet den status de förtjänar. Då var det suverän blackmetal som gällde, nu är det klumpig vikingarock, med diverse utsvävningar åt alla möjliga håll. Jag trodde måttet var rågat när jag försökte plöja mig igenom Quorthons eländiga soloplatta för några år sedan, men det här tar priset. Leker mannen med hela branschen? Är det så här **Bathory**–fansen vill ha det? Knappast. Intervjun med Quorthon understryker att mannen har gjort sitt för länge sedan. Dags för en karriär någon annanstans? Tryck inte ner **Bathory** i allt för djup gyttja innan det är för sent. Med andra ord – skrota projektet **Bathory**.
Larsa Carlsson
(Läs även intervjun med Bathory på sida 40)

BEYOND TWILIGHT
– "The Devil's Hall Of Fame"
(Massacre) §§§§
Keyboardisten Finn Zierlers skapade sitt drömband med medlemmar från hela Skandinavien. Denna skiva handlar om en kille som via en dator kommer in i sin egen hjärna, han upptäcker att allt han vet är en illusion. Påminner lite om konceptet bakom filmen The Matrix. Det märks helt klart att dom influeras av **Dream Theater**, men ändå kör sin egen grej. Power–metal–tjut (det är Yngwie Malmsteens sångare) blandas med mycket mystiska effekter och syntar. Helt udda, men ändå intressant. Hela skivan är en historia, hur slutar den undrar man? Om man läser texterna noga finner man sanningen sägs det. Detta är inte min kopp te direkt, men jag är helt förtrollad.
Ninni Sjölund

BIOHAZARD – "Uncivilization"
(Steamhammer) §§§§
"Da boyz from da hood" är tillbaka med en rejäl käftsmäll titulerad "Uncivilization". Personligen så var jag lite besviken på föregående plattan "New world Disorder", men nu är dom tillbaka på rätt spår igen. Med bra ljud, ett fett groove och bra låtar så visar **Biohazard** vilka som är kungar inom hardcoregenren. Skivan berikas med diverse gästartister av högsta klass. Vad sägs om Phil Anselmo från **Pantera**, Igor Cavalera, Andreas Kisser och Derrick Green från **Sepultura**, **Type O Negatives** Peter Steele och folk från **Slipknot** med fler? Egentligen hade det inte behövts, plattan dominerar ändå. "Uncivilization" är en tämligen varierad skapelse. Allt från snabba "Uncivilization" krossande "Get Away" till det vackra piano instrumentala stycket "Letter Go". Ett givet köp!
Daniel Bergqvist
(Läs även intervjun med Biohazard på sida 38)

BLACKMORE'S NIGHT
–"Fires at Midnight"
(SPV) §§§
Ritchie Blackmore känner nog de flesta av oss till från band som **Deep Purple** och **Rainbow**. Ritchie är nu tillbaks med sin nutida huvudsysselsättning nämligen **Blackmore's Night**.. Tredje albumet chockerar inte direkt med några nya ljudscenarier utan det är fortfarande först och främst Candice Night's vackra röst man återigen förälskar sig i. Landskapen bär som tidigare klara medeltida tecken och jag kan nästan föreställa mig hur fantastiskt det här skulle låta i en sådan tidstypisk miljö. Låtmaterialet är jämnt och kvalitén stundtals riktigt hög. Temat är svårt att ta till sig då igenkänningsfaktorn är oerhört låg och dessutom irriterar det mig att slingan i "The times they are changing" är så otroligt lik den i fantastiska "Like A Rolling Stone" med Bob Dylan. Troligtvis ren inbillning men vem vågar gå in och korrekturläsa mitt sinne?
Ronnie Schmidt

"Varken mer eller mindre"

BENEDICTION – "ORGANIZED CHAOS" (NUCLEAR BLAST) §§§
"Organized Chaos" är med mini skivorna inräknade **Benedictions** åttonde skiva och det låter som det alltid gjort. Standard mid tempo döds "the old school style". Några låtar sticker iallafall ut från bandets så väl igenkända mall. "The Temple Of Set" är en lite punk inspirerad dänga. "Charon" är den klart snabbaste låten på skivan som förmodligen har gett gubbarna träningsverk och sist men inte minst får vi en hardcore färgad historia i "Diary Of A Killer". "Organized Chaos" är vad vi förväntar oss av en ny **Benediction** platta. Varken mer eller mindre.
Daniel Bergqvist

BLOODSTAINED DUSK – "Dirge Of Death's Silence"
(Baphomet Records) §§§
Efter några ovanligt lyckade skivsläpp på Baphomet Records (**Summon** och **Thornspawn**) kommer här en mindre lyckad skiva. Någon dålig skiva är det däremot inte, inte om man tänker på hur dylik amerikansk musik brukar låta. Däremot är ljudet under all kritik och låtarna är lite väl långa. Inte alldeles dåligt, men tråkigt.
Robert Stotzky

THE BRONX CASKET CO. –"Sweet Home Transylvania"
(Massacre Records) §§§
Sångaren låter tuff, och visst är det tungt och den inledande "Jesus Doesn't Live Here Anymore" låter också stundtals som en **Cathedral**–stänkare. Tyvärr håller det inte hela vägen ut, det blir helt enkelt lite ointressant och oinspirerat efter ett tag. Måste dock slänga in en liten brasklapp – den här plattan har växt för varje gång jag lyssnat på den, så vem vet, om någon månad kanske den är riktigt, riktigt bra.
Robert Stotzky

"Det här är kärlek av renaste sort"

CRADLE OF FILTH – "BITTER SUITES TO SUCCUBI" (ABRACADAVER) §§§§§
När jag för Fear Magazines räkning recenserade **Cradle Of Filths** senaste fullängdare, "Midian", så påpekade jag att om nästa platta blev bättre så skulle det inte räcka med en tiogradig betygsskala. Redan "Midian" var nära att spränga den gränsen och slunga sig upp i stratosfären. Så kommer då "BSTS". Här bjuds fyra nya låtar, "All Hope In Eclipse" (en stämningsfull slagdänga helt i klass med "Her Ghost In The Fog"), "Born In A Burial Gown" (min favorit bland de nya låtarna och en av "**Cradles**" bästa låtar någonsin där Dani får visa sitt ofantliga röstomfång), "Suicide And Other Comforts" (med textraden 'suicide is a tried and tested formula for release' är enbart denna låt ett skäl att köpa skivan) och "Scorched Earth Erotica" (ytterligare en bra låt som drivs framåt av Adrians trummande och Martins keyboards). Men fyra låtar gör ingen skiva, det är **Cradle Of Filth**. Därför har de spelat in inte mindre än tre gamla låtar i nya versioner. Smakfullt nog har man valt "Summer Dying Fast", "The Principle Of Evil Made Flesh" och "The Black Goddess Rises" från fullängdsdebuten "The Principle..." Hörni, alla band som spelat in demoplattor med bra låtar men kasst ljud – gör som **Cradle Of Filth** och spela in några låtar på nytt – garanterat bra. Som om inte det skulle räcka så återfinns också en ofattbart bra cover på **Sisters Of Mercys** "No Time To Cry" på "BSTS". Så vad kan jag göra förutom att fullständigt kapitulera och återigen dela ut högsta möjliga betyg, även om plattan förtjänar mer än så. Det här, mina kära vänner, är bättre än "Midian". Det här är ren magi. Det här är kärlek av renaste sort. Det här är gudomligt.
Robert Stotzky

BURNT BY THE SUN – " S/T"
(Relapse Records) §
Tjaha, ännu en skiva ifrån världens kanske sämsta skivbolag, Relapse. (Vad säger resten av redaktionen? Red anm.) Fyraspårs mini–cd fylld med amerikansk intetsägande kass hardcore. Detta ger mig ingenting! Nä de enda bra på Relapse är **Deceased** och **Neurosis**. Något mer om **Burnt By The Sun** tänker jag inte skriva. Undvik!!!
Daniel Eriksson

CALLENISH CIRCLE – " Graceful...Yet Forbidding"
(Edgerunner Records) §§§§
Holländska **Callenish Circle** har på sitt andra vax "Graceful...Yet Forbidding" lyckats knåpa ihop ett komplett album med hårda melodiska låtar. I inledande "No Reason" låter de som **Paradise Lost** gjorde runt "Shades Of God" tiden. Men plattan mixar mest in både typisk göteborgsmetal typ **In Flames**, **Dark Tranquillity** och finsk metal typ **Sentenced** – allt på ett alldeles suveränt sätt. Allt med en toppenröst bakom micken, ibland deathgrowl, ibland kväkande norskt och ibland bara underbart. Skönt med omväxling! Tillsammans med **Khold**, denna omgångens bästa helt klart. Gillar du också melodisk döds med mycket styrka så köp.
Daniel Eriksson

CRIMINAL –"Cancer"
(Metal Blade Records) §§§§
Om du trodde att de enda områden där Sydamerika kan briljera är fotboll och samba – tänk om. Chilenska **Criminal** lirar fet thrashig dödsmetall precis som den skall spelas – utan krusiduller, syntar, stråkar, körer fan och hans mormor.
Robert Stotzky

CRUACHAN featuring SHANE MAC GOWAN – "Ride on"
(Hammerheart) §§§
Cruachan behöver ju inte direkt tatuera irländska flaggan i pannan för att man ska kunna gissa sig till deras nationalitet. På två av de fyra spåren bjuds vi på irländsktrallande musik med flöjt inslag, den fjärde är lite mer rockig dock flipprar flöjten fortfarande omkring bland takterna. Inledningsspåret är dock annorlunda och klart bäst. Introt skickar associationerna på expresståg till Braveheart temat. Detta följs av ett lugnt parti med en duett av Mrs Gilligan och Mr Mac Gowan. Men det är då det lugna partiet upphör och Mac Gowan vrålar igång ända ner från tårna som hela skivan lyfter i betygskalan. Denna röst vill vi höra mera av!
Rikard Johansson

CROWBAR –"Sonic Excess In It's Purest Form"
(Spitfire) §§§§
Farsan är för rolig ibland. Vid ett flertal tillfällen har han ironiserat över vad jag kallar mörker och tyngd och istället likt alla i den äldre generationen propsat på att det givetvis var bättre förr. Neil Young och Johnny Cash har han matat mig med och faktum är att dessa gossar ibland skapar större mörker och mer tyngd än de flesta ilska metallkonstellationer. I många fall har han som sagt var rätt men tyngden i ett specifikt band kan han aldrig ta ifrån mig och vid en konfrontation skulle jag inte tveka på att ta fram triumfkortet **Crowbar**. Tyngd finns här personifierat i dubbel bemärkelse för dem som förutom musiken även känner till vissa av medlemmarnas kroppshyddor. Sedan 1993 har jag aktivt följt dem och bevittnat den ena kvalitativa releasen efter den andra, senast "Equilibrium" som var den första skivan på Spitfire. **Crowbar** krånglar inte till det med nya skivan utan fortsätter att bygga på det som gjorde "Equlibrium" så vansinnigt bra. Kirk Windstein har fortsatt att utveckla sin röst till det positiva och hämtar numera inte alla toner från avgrunden utan visar på ett imponerande vis hur man tonsätter ett riktigt doomepos på bästa möjliga sätt. Utrusta Er med tättslutande hörlurar, sätt på spår nummer tre "Thru the Ashes" givetvis i total ensamhet och känn hur Kirk fullständigt spottar bly på er.
Låt mig presentera eufori mina damer och herrar.
Ronnie Schmidt

"Börjar sakta men säkert ruttna inifrån"

DARK FUNERAL – "DIABOLIS INTERNUM" (NO FASHION) §§§
Blott tredje fullängdsalbumet från Stockholmarna **Dark Funeral** sedan starten 1993. Nya plattan låter som en fortsättning på föregående "Vobiscum Satanas", men hela konceptet börjar sakta men säkert ruttna inifrån. Känslan som infann sig i debut–minin och första fullängdaren "Secrets Of The Black Arts" är bortblåst, mycket av det kan skyllas på alla medlemsbyten som skett. Forne gitarristen Blackmoon (numera **Infernal** mfl) och sångaren Themgoroths kvaliteter går inte att finna i varken Dominion eller Emperor Magus Caligula. Att bandet dessutom fortfarande anlitar sönderkörda Abyss–studion för inspelningar känns som ett alldeles för defensivt drag av Lord Ahriman och hans corpsepaintade mannar.
Dark Funeral är dock efter denna svidande kritik fortfarande en bra blackmetalorkester, nya trummisen Matte Modin (**Defleshed**, ex–**Infernal**) hamrar på som en ond satunge, han är en mycket säker och duktig musiker. Synd bara att han lirar fel sorts mangel, vi vill ju ha blackmetalrens, inte blastbeats. Ett par stycken pärlor har slunkit med på "Diabolis Internum". De två första låtarna, "The Arrival Of Satan´s Empire" och "Hail Murder" ger plattan en kanonstart, som tyvärr inte håller hela vägen igenom. **Dark Funeral** har gjort sitt jobb ännu en gång, men några överraskningar bjuder de inte på. Man blir som **Dark Funeral**–fan helt enkelt kluven av en sådan här platta.
Larsa Carlsson

DARKTHRONE – "Plaguewielder"
(Moonfog) §§§§
Det låter **Darkthrone**, fast bättre än något de släppt på länge. Annars inga överraskningar. Vad mer kan man säga?
Robert Stotzky
(Läs även intervjun med Darkthrone på sida 12)

DEATH – "Live In L.A. (Death And Row)"
(Nuclear Blast) §§§
Skivbolaget känner sig tvungna att tala om att denna liveplatta inte är finslipad, liveskivor skall tydligen alltid vara mer eller mindre fejkade. Tur nu för **Death** att de är så pass säkra musiker att man inte har något invända. **Deaths** sångare och gitarrist Chuck Schuldiner lider sedan en tid tillbaka av cancer, som både tär psykiskt, fysiskt och framförallt ekonomiskt. USA har ju inte samma sjukvård att erbjuda som vi svenskar är vana vid, så medicineringen går trögt på grund av finansiella orsaker. Hur som helst, fans av **Death** har satt upp tributespelningar och dylikt där överskottet gått till Schuldiners rehabilitering. Skivbolaget Nuclear Blast tar dragit sitt strå till stacken genom att släppa "Live In L.A. (Death And Raw)", och faktiskt så funkar denna liveskiva bra. Anledningen är enkel – den låter live! Hoppas verkligen att Chuck blir frisk igen, en sådan betydelsefull ikon inom thrash/deathmetal blir svår att ersätta. Snarast omöjlig! Nuclear Blast lovar att överskottet skall gå till Chucks mediciner, så alla **Deathfans** vet nog vilken skiva som skall stödköpas härnäst? Sorgligt värre är dock vetskapen att även **Testaments** sångare Chuck Billy drabbats av samma sjukdom, betalar hårdrocken tillbaka för allt de orsakat?
Larsa Carlsson

DECEASED – "Behind The Mourner's Veil"
(Relapse) §§§§
Thrashmetalband från Virginia. Sjukt röj, verkligen! På denna platta kör dom även covers på klassisker med **Anthrax**, **D.R.I**, **Tankard** och **Warfare**. En bonus är musikvideon till den låten "Elly's Dementia" (från deras tidigare skiva "Supernatural Addiction") som man kan se på sin dator. Mycket bra!
Ninni Sjölund

THE DEFACED – "Dominion Commence"
(Scarlet) §§
Darkane och **Soilwork** leker tillsammans. Jag vet inte hur de skall motivera uppkomsten av detta band kontra sina egna orkestrar. **The Defaced** är mer lek än allvar, men den ingrediensen skulle de kunna lägga in i **Darkane** eller **Soilwork** utan sabba allt för mycket. **The Defaced** känns som lagrad skåpmat som de flesta band sitter med men struntar i att släppa. Absoluta fans av **Machine Head** och **Testament** har kanske nåt att hämta, men det finns så mycket intressantare musik att lägga sina surt förvärvade slantar än det här.
Larsa Carlsson

DEFILED – "Ugliness Revealed"
(Necropolis) §§§
De japanska dödsmanglarna **Defiled** bjuder på teknisk, välspelad och bra producerad dödsmetal. Även om inga låter sticker ut på något extraordinärt sätt är det långt ifrån fantasilöst och det är ganska tätt mellan taktbyten och tonartsbyten. Det som inte imponerar är den fantasilösa sången och det gnälliga ljudet som gitarrslingorna präglas av blir riktigt frustrerande efter ett tag. Även om den inte tillhör något av årets bästa skivsläpp skulle jag kunna tänka mig att snurra igång den då jag inte behöver ge musiken hundra procentig uppmärksamhet
Rikard Johansson

DERANGED – "Deranged"
(Listenable) §§§§
I den hårda konkurrensen står skånska **Deranged** pall, med fjärde och titelbefriade plattan utkommen visar de att genren inte är uttömd på långa vägar. Det finns mer hat och vrål att vräka ut sig och fortfarande ett behov av grind och blastbeats. **Deranged** gör ingen avkall på tyngd när det manglas, både gitarr och trummor har fått utrymme. Extra krydda till manglet är de två ickemanglande spåren, "La Orgia De Los Muertos" och "Screen Passion". **Deranged** skall enligt rykten vara en grymt liveband, så jag skall allt se till att vara närvarande när bandet lirar i mina krokar nästa gång.
Larsa Carlsson

DESTRUCTION – "The Antichrist"
(Nuclear Blast) $$
Får man skriva något dåligt om **Destruction**? Risken för att få stryk av alla "true metal freaks" är väl rätt överhängande, då är jag rädd. Jag får ta risken för inte fan är "The Antichrist" någon fantastisk upplevelse. Hela spektaklet låter trött och oinspirerat. Men det är ju äkta thrash metal kommer säkert någon att säga. Hur kan du undgå att gilla det här? Mitt svar kommer då att bli. – Bara för att gruppen har existerat sen hedenhös och lirar äkta thrash plus att det är en grupp som man måste gilla för att vara hårdrockare så är det ingen garanti för att det är bra. Om min recension gör mig untrue, then so be it.
Daniel Bergqvist

DIABOLIC –"Subterraneal Magnitude"
(Hammerheart) $$$$
Innan förra plattan "Supreme Evil" så hade jag aldrig hört talas om **Diabolic**. Men deras optimala intensitet fångade snabbt min uppmärksamhet och sedan dess har besöken varit livliga i min stereo eftersom **Morbid Angel** med flera har haft svårt att övertyga emellanåt. "Subterraneal Magnitude" är lika välkommen som briljant och fyller väl det uppenbara tomrum som just nu finns efter riktigt kvalitativ brutal amerikansk döds. Sångaren Paul Ouellette låter som om han var guvernör för Florida när det begav sig och i sällskap med ett gäng uppenbarligen skickliga musiker så tillhör absolut detta ett av de bättre släppen i denna genre hittills i år. Tro mig, **Diabolic** kommer att fortsätta växa och inom snar framtid tillhöra det absoluta elitskiktet av pålitliga titaner. Viva hate!
Ronnie Schmidt

DIVERSE ARTISTER – "Funeral Songs"
(Release) $$$
Visst finns det något säreget nästintill omoraliskt vackert i mörker. En viss sinnesstämning äntrar och atmosfären går nästa att ta på. "Funeral Songs" skulle utan tvekan kunna agera soundtrack till denna status för maken till genomgående mörker och genuin sinnesstämning får man leta efter. "Funeral Songs" består av fjorton stycken högst originell och genomtänkt mörkermusik, oftast i form av rent instrumentala marscher. Temat är till synes begravningar och de flesta av spåren är dedikerade till någon omkommen. Ett av de mer majestätiska spåren är signerat Peter Andersson från Mjölby som inleder detta mörkerepos. Detta må mycket väl vara soundtracket till gryningen före domedagen. En gryning jag gärna slår upp mina blå till.
Ronnie Schmidt

DIVERSE ARTISTER – "No Fashion Classics"
(No Fashion) $$$$
No Fashion var en gång Sveriges bästa skivbolag, även konkurrensen i Svea rike är minimal. Nyrekryteringen av band till bolaget har blivit fiasko, zenit är passerat för flera år sedan. Nu har i alla fall No Fashion grävt i sin gamla guldgruva och samlat ihop storhetstiden på en dubbel–CD. Plattan har i alla fall ett värdigt namn, godsaker som gammalt material med **Dark Funeral**, **Katatonia**, **Marduk**, **Allegiance**, **Lord Belial**, **Merciless** och **A Canorous Quintet** finns med. För den som inte redan har tillgång till plattorna är denna samling ett utmärkt köp.
Larsa Carlsson

DIVERSE ARTISTER – "Requems of Revulsion – A tribute to Carcass"
(Necropolis Records) $$
Tribute–platta eller inte, jag tycker fortfarande att **Carcass** är ett av de mest underskattade banden i den moderna hårdrockshistorien. Jeff Walker gastade som ingen annan och manglandet med gung och finess har med marginal etsat sig fast i det så sargade närminnet. Handen på hjärtat så tycker jag faktiskt att tributeplattor oftast är rasande ointressanta. Kan bara komma på ett enda undantag och det är godkända **Black Sabbath** hyllningen "Nativity in Black" som kom någon gång under 1994. Denna **Carcass** hyllning är tyvärr inget undantag där det mesta som väntat inte är speciellt nyanserande och där det är de väntade akterna som sluter sina ögonlock med gott samvete. **Nasum** är som alltid extremt lyckade och tillsammans med erkända gorefantasterna **Exhumed** och **Impaled** lyfter de upp detta till en åtminstone medioker konfrontation. Fler med mig som aldrig ger upp hoppet om en återförening av **Carcass**?
Ronnie Schmidt

DIVERSE ARTISTER – "VOICES OF DEATH part III – In death we trust"
(VOD Records) $$$
Alingsåsbolaget Vod Records har pränglat ut en tredje dödssamling med allsköns läckerheter. Det verkar som varenda håla i hela Svea Rike kan presentera black– och deathmetal av bästa märke. En del band har lagt sig till med den goda vanan att låta som Dissection vilket givetvis måste uppmuntras. Självklart håller inte alla band samma nivå och att subtrahera låtantalet från 17 och ner till si så där 12–13 akter hade skivan bara mått bra av. **Immemoreal**, **Overlord**, **Arch Angel** och **Maleficio** är personliga favoriter på skivan.
Rikard Johansson

DIVINE SOULS – "Embodiment"
(Scarlet) $$$
Band som **In Flames**, **Sentenced** och **Soilwork** har inspirerat till denna platta. Enligt mig saknas "känslan i musiken", det låter som dom bara kör sin grej upp och ner utan utsvävningar, men riffen är schyssta. Lite kuriosa: Carlos Del Olmo Holmberg (keyboardist/omslagsartist i **Soilwork**) har gjort omslagsbilden till denna platta.
Ninni Sjölund

EDGUY – "Mandrake"
(AFM) $
Slavestates egen Felicia försökte lära **Edguys** sångare Tobias Sammet sminka sig anständigt för några år sedan. Om han lärde sig hantera pudret efter den lektionen förtäljer tyvärr inte historien. Musikaliskt är det för **Edguys** del som vanligt, **Helloween**–teens stuket kvarstår. Gäsp ...... Metal för muppar!
Larsa Carlsson

ELVENKING – "Heathenreel"
(AFM) $$
Jag förstår inte hur gamla folksagor om medeltiden kan få tillträde i metalvärlden. **Elvenking**, den italienska kvintetten som ligger bakom "Heathenreel" försöker föra budskapet vidare. Det finns ju även ett annat band vid namn **Skyclad** som kör på samma tema och pumpar ut samma skit titt som tätt. Sången är det för det mesta rosafärgat powermetalstuk på, i kombination med folksagetemat glåder det säkert någon bokmal med livet inskränkt till sänglampan. Gubbtrötta gitarriff samsas med låtbyggen världen skämdes för innan powermetal blev retro. Fast så ligger **Elvenking** i och för sig på samma skivbolag som **Edguy** ...
Larsa Carlsson

EMPEROR – "Prometheus"
(Candlelight) $$$$
Emperor är numera nästintill ensamma om att leverera kvalité från de norska mörka skogsbrynen. **Mayhem** har inte släppt något acceptabelt på många år och **Dimmu Borgir** känns numera mest irriterande tröttsamma. Även **Emperor** har sprudlat av idéer till galet nytänkande men har låtit majoriteten av idéerna istället infektera deras sidoprojekt som t.ex. Insahns **Peccatum**, utflykter som verkligen har lämnat mycket kvar att önska. Med dessa releaser i närminnet så känns det extra skönt att efter första genomlyssningen av nya albumet "Prometheus" konstatera att **Emperor** är tillbaka. Förra albumet "IX Equlibrium" visade upp ett nytt delvis **Emperor** som det stundtals osade mycket melodier och nästintill dödsmetall omkring. På "Prometheus" fortsätter de att bygga på detta utan att grunden, deras så viktiga blackmetall anda får ge vika. Utflykterna för Insahn, Samoth och Trym tycks ha gjort gott vilket är okej så länge de emellanåt lovar att komma åter med magnifika verk likt detta. **Emperor** agerar i och med "Prometheus" i ensamt majestät på tronen.
Ronnie Schmidt

ENTHRONED – " Armored Bestial Hell"
(Blackend Records) $
Om inte jag minns fel så är dessa sminkade herrar ifrån Norge. Och hur tufft är det med Corpse Paint i dagens läge? Det är lika tufft som musiken – inte alls alltså. Gammal primitiv blackmetal som berör mig nada. Jag har inget emot **Satyricon**, **Darkthrone**, **Khold**, **Bathory** etc. Men det här – nej! Den enda som är hård i detta läge är jag, i min betygsättning.
Daniel Eriksson

ENTOMBED – "Morning Star"
(Music For Nations) $$$$
Slayer läxade upp **Entombed** förra året, så här mycket **Slayer** har nog **Entombed** aldrig låtit förr. Som vanligt kan man lita på dessa grabbar, släpper de något är det oftast av mycket hög kvalitet. Även lite nya experiment har fått vara med, som till exempel kvinnokörer. "Morning Star" är den bredaste och mest varierade platta bandet någonsin gjort. Det är dock fortfarande "death n´roll", världens bästa sådan.
Larsa Carlsson
(Läs även intervjun med Entombed på sidan 16)

EXMORTEM – "Berzerker Legions"
(Hammerheart) $$$
Måste erkänna att **Deicide** är ett av de banden som roterat riktigt flitigt hemma hos mig de senaste åren.
Herr. Benton har förhoppningsvis temporärt dock en svacka för om vi ska vara ärliga mot varandra så har de inte släppt något riktigt bra sedan "Once upon the cross". Danska **Exmortem** är smått djävulska på att leverera blastbeats a la **Deicide** och ganska snart kommer man på sig själv med att sitta och le fånigt åt hur glad man blir av att få ta del av lite totalt kompromisslöst manglet. Letar du med lupp och ficklampa efter något originellt och slående kommer du tomhänt från den här sessionen, men om du kan tänka dig 30 minuters intensivt hagel a l a antikristna amerikanare så tycker jag definitivt att **Exmortem** är värt ett klippkort hos kiropraktorn.
Ronnie Schmidt

FIREBIRD – "Deluxe"
(Music For Mations) $$
Bill Steer är numera retrorock rakt igenom både själ och gitarrförstärkare. Om du tror att du skall finna den minsta promille **Carcass** lär du bli fett besviken. Bill Steers **Firebird** är en synonymt med sjuttiotalsrock a´la **Led Zeppelin**, **Deep Purple**, **Free** och **Thin Lizzy**. Bill kan sjunga väldigt bra stundtals och någon dålig musiker har han aldrig varit känd som. Plattan är dock en riktigt seg historia, låtarna fastnar i samma gyttjiga sörja hela tiden. Förmodligen är jag väl uppväxt i fel generation, jag matades med "de fyra stora", det vill säga **Metallica**, **Slayer**, **Anthrax** och **Megadeth**. **Firebird** är ganska likt trummisen Ludwig Witts andra band **Spiritual Beggars**, om det nu ger någon gåshud.
Larsa Carlsson

THE FLAMING SIDEBURNS –"Hallelujah Rock ´n´rollah"
(Bad Afro–Records) $$
Rock ´n´ roll. Jodå, **The Flaming Sideburns** har verkligen anammat Hellacopters så väl kända stil. Hela skivan igenom så kommer man på sig själv att tänka på just **The Hellacopters** senaste verk. Till och med ljudet är det samma. Låtarna ramlar på i en maklig takt och utan att man kommer ihåg något speciellt som stack ut så där extra som en riktigt bra skiva bör göra. Om du är helt såld på **The Hellacopters** och har abstinens efter grabbarnas nästa släpp så kan jag rekommendera **The Flaming Sideburns** som ett schysst val. Personligen så tror jag att jag avstår.
Daniel Bergqvist

FLESHTIZED – "Here Among Thorns"
(Mighty Music) $$$$
Sist in i brevlådan för den här gången är amerikanska mangeltrion **Fleshtizeds** debutfullängdare "Here Among Thorns". Fans av stalkamraterna **Beheaded** och större band som **Cannibal Corpse**, **Morbid Angel** och **Immolation** har nog ett band att kolla in här. Virveltrumman misshandlas i topphastighet tillsammans med en kompakt massa av gitarrmangel och avgrundssång. **Fleshtized** manglar utan pardon från början till slut, det enda andhämtning du får är när de 34 minuterarna har passerat och skivan är slut. Det enda jag har att invända emot är en meningslös coverversion på **Morbid Angels** "Rapture". Skickligt gjord, men alldeles för lik originalet. Det hade vart klart mycket roligare med en cover på en gammal rock eller punkdänga än en låt i samma subgenre. Plattan är skickligt rattad och finputsad av herrar Hansen, Ahlstrand och Andersen. Fläskigt! Mighty Music är på rätt spår igen och en ny **Iniquity** är på intågande har jag hört.
Larsa Carlsson

GODFLESH –"Hymns"
(Music For Nations) $
Det är tråkigt att behöva såga en skiva bara för att man inte kan med genren, men här måste jag tyvärr. Jag är ingen stor fan av industrimetalgenren med band som **Skrew**, **Prong** och **Pitchshifter**. Därför finns det helt enkelt ingen möjlighet för mig att bedöma denna plattan rättvist. För mig låter alla dessa band likadant – man tuggar lite på E–strängen, bubblar lite med basen och lägger in samplingar av borrmaskiner, typ. Gillar du den här typen av musik så är jag säker på att "Hymns" är bra.
Robert Stotzky

GOD FORBID – "Determination"
(Century Media) $$
Tråkig hardcore/metal som inte ger mig något. Om du kan tänka dig att gilla något som låter som en blandning av **Pantera**, **At The Gates** och valfritt hardcoregäng från New Yorks tuffaste stadsdelar – dock utan trycket hos **Pantera** och manglet hos **At The Gates** – så kanske det är något för dig.
Robert Stotzky

GODGORY – "Way Beyond"
(Nuclear Blast) $$$$
Karlstadssönerna Matte Andersson och Erik Andersson (de är inte släkt) har hållit **Godgory** i liv ett bra tag. Gruppen bildades redan 1992 och släppte sitt första verk fyra år senare. Nu är det nio år sedan starten och "Way Beyond" har hittat skivdiskarna. **Godgory** blandar långsam deathmetal med gothmetal på ett smickrande sätt. Det är få band som klarar av detta, men på sistone har vi fått en svensk kvalitetsboom i denna genre. Plattan känns helgjuten i sin helhet och svärtan tränger igenom kropp och själ. Några lite mer rappa partier lättar upp stämningen, men för det mesta är det tungt, sävligt och mörkt. Sånginsatsen är utmärkt, paralleller till **Dark Tranquillity s** Mikael Stanne går att utfärda, och han kan ju sjunga som de flesta vet. Soundtracksaspiranterna till höstens mörker löser av varandra en efter en.
Larsa Carlsson

GODLESS WICKED CREEPS – " Smile"
(Diehard) $
I och med inledningslåten "Bad Brains" har trallpunkrockarna i Godless Wicked Greeps lyckats skriva en av detta årets mest etsande låtar. Ända sedan skivan damp ner i brevlådan har jag gått runt och nynnat på den låten – ett bra betyg! Men varken Elvisfrillor (Usch!) eller ståbas hjälper upp detta sega alster. Eller segt och segt – de trallar på som fan... men vem vill ha lyckomusik när hösten står runt knuten? !nte jag!
Daniel Eriksson

HARDCORE SUPERSTAR – "Thank You (For Letting Us Be Ourselfes)"
(Music For Nations) $$$
1998 såg jag detta band inför endast ett tiotal personer på ett ödelagt Down Under. Nu är läget radikalt annorlunda, Down Under är ombyggt till Sticky Fingers och även om den nya klubbens scen är större än föregångarens skulle **Hardcore Superstar** locka fler folk än vad stället kan ta in. Det har gått fort uppför för bandet som i somras fick spela förband åt självaste **AC/DC** på Ullevi och blivit bosatt på Voxpop. Tredje plattan är här och nu skall bandet visa vart de står. Fortfarande finns **Motley Crue** och **D.A.D.** influenserna där, men **Hardcore Superstar** har lämnat **Backyard Babies** ensamma i sitt race. Nu är det mer jam, ballader och rockabilly. Flera av låtarna får mig att tänka på helyllesnälla band som **U2** och **R.E.M.** Trots att bandmedlemmarnas alter egon är stora som hus skall de ha respekt för det de uträttar som musiker. Visst är det ett kommersiellt drag att låta så här, men Thoma...jag menar Silver Silver har lyckats få sin orkester att låta riktigt bra. Flera singlar finns att hämta härifrån, det har jag på känn. Vad som saknas är de riktiga rockrökarna som jag hoppades skulle finnas med.
Larsa Carlsson

GLENN HUGHES –"Building The Machine"
(Steamhammer) $
Gamle Glenn är tillbaka, och det är synd. Han når nämligen inte alls upp till forna dagars storhet. Allra sämst blir det när han börja leka funkmästare med sin bas. Nej du Glenn, håll dig du till det du kan – bluesrock.
Robert Stotzky

BEDÖMT album

HYPNOS – "The Revenge Ride"
(Morbid Records) §§§

Endast ett år hann gå innan **Hypnos** är tillbaka igen med nytt material. Bandet fortsätter på samma spår de stakat ut på debutverket, det vill säga tvåtaktsdöds utan krusiduller. "The Revenge Ride" känns inte lika fräsch som sin föregångare, mycket känns träigt och förutsägbart. Nåväl, plattan är inte alls dålig, men skall man få till en klassiker får man nog kliva in på nya stigar. Kvaliteten på själva låtarna är det inget fel på, Bruno och hans två bandkollegor vet sedan **Krabator**–tiden hur man skriver deathmetallåtar och hanterar sina instrument på ett anständigt sätt. Men lite nytänkande hade som sagt inte alls skadat.

Larsa Carlsson

HYPOCRISY – " 10 Years Of Chaos And Confusion"
(Nuclear Blast) §§

Peter Tägtgrens **Hypocrisy** fyller tio år. Skivbolaget Nuclear Blast är inte sena med att släppa en samlingsplatta för att hylla bandet. För att fansen skall köpa plattan har en ny låt och flera nyversioner på gamla låtar spelats in, med tveksamt resultat. Original är alltid original och oftast bäst. **Paradise Lost** skulle säkerligen kunna återuppliva klassikern "Gothic" med proper ljudbild, dessvärre skulle känslan som fångade låtarna från början garanterat försvinna. Det är nämligen precis vad som har hänt här, till exempel "The Fourth Dimension" anno 2001 låter som en tidsenlig cover på sig själv. Hoppa över denna skiva, lägg pengarna på något vettigare istället. Varför inte "Abducted" eller fjolårets "Into The Abyss", om du nu inte redan har dem förstås?

Larsa Carlsson

ILLDISPOSED – "Kokaiinum"
(Diehard) §§§§

En av få danska dödsmetalakter är tillbaka med ett nytt album. Den här gången är det ingen coverplatta utan egna hemmagjorda låtar vilket det absolut inte är något fel på. Trumspelet är briljant med mycket dubbeltramp även om baskaggen har ett irriterande klickande ljud och de strängbändande gossarna sköter riffande och solospel alldeles utmärkt. Dessutom finns det många spännande variationsrika inslag vilket gör att det inte blir enformigt. Tyvärr gillar jag inte alls den distade sången som präglar plattan även om vokalisten själv, bortsett från detta, sköter sitt jobb med bravur. Om inte Henning gömt sig bakom röstmanipulationer kunde den här plattan ha vrålats till högre höjder. Men det går att bortse från de vokala insatserna och då är det riktigt bra. De har dock inte kunnat hålla sig borta från tributespelandet helt. Mitt i en låt hittar man nämligen ett stycke så likt Raining Blood introt att inte ens Mr. Hanneman skulle kunna höra skillnad.

Rikard Johansson

IMMEMOREAL –"Temple of Retribution"
(Blackend) §§

Likt de totalt transparenta förebilderna **Dark Tranquillity** och framförallt **Dissection** så kommer även **Immemoreal** från kroniskt tuffa Västergötland. Givetvis vittnar detta om att en hel del känns igen och jag skulle verkligen akta mig för att klassa **Immemoreal** som originella. Ingen skam över detta dock i det här fallet för stundtals och i rätt portioner så gör **Immemoreal** ett hedersamt arbete. Skinnplågandet är till och från riktigt imponerande och sångaren Goatnecros (ex **Ablaze my Sorrow**) har en välsmord gastande strupe. De frekventa samplingarna som Morfeus från **Limbonic Art** har bidragit med känns ibland riktigt pinsamma och borde raderas inför nästa släpp och istället ersättas med något originellt med lite mer förankring.
Först då kan **Immemoreal** bli riktigt bra. Tills dess införskaffas ciceronen "Storm of the Light Bane" av **Dissection** omgående för de som inte har haft vett nog tidigare.

Ronnie Schmidt

IMPALED – "Choice Cuts"
(Deathvomit Records) §§

Det händer att klet och kladd kamraterna **Impaled**´s debut "The Dead Shall Dead Remain" från förra året går på ganska hårt hemma vid. Visst är den bra men troligtvis agerar den bara surrogat när någon av **Carcass** plattorna ej finns inom en armlängds avstånd. "Choice Cuts" är ett hopkok av demoversioner, outgivna spår och ett par covers som så brukligt efter en smärre uppmärksammad debut. **Impaled** är ett lika galet som skickligt band och fick du inte nog av debuten så kanske detta kan vara något. Personligen så tycker jag att man med lugnet i behåll man förbi se sådana här

"Då var de pionjärer..."

JUDAS PRIEST– "DEMOLITION"
(STEAMHAMMER) §§

80–talet stank verkligen. Alla som har ett litet grepp om undertecknad vet att jag och 80–talet inte riktigt drog jämnt. Ett decennium fullt av skräckakter som **Helloween**, **Europe** och **Van Halen**. Joey Tempest skrevade, David Lee Roth personifierade begreppet fjolla och jag grinade mest illa trots min oerhört ringa ålder då.
Judas Priest däremot tillhör de få band som jag kan acceptera från just detta decennium då de verkligen skapade något eget och det till stor del tack vare frontmannen Rob Halford som hade en pipa och personlighet utöver det vanliga. Rob var ju dessutom en av de första att dra in läder och lack i hårdrocken och många såg upp till honom och efterapade hans utstyrsel. Några år senare erkände Rob sin homosexualitet efter att en hel hårdrocksvärld hade klätt sig likt honom och vips var en av de mest homofobistinkande musikgenrerna ett enda stort Village People kollektiv. Oerhört kul och all respekt till Halford för just detta. Gränser och fördomar ska rubbas, allra helst raseras.
"Demolition" är Judas Priest's comeback efter fyra år och det andra albumet med nya sångaren Tim "Ripper" Owens som stundtals låter som om Rob Halfords var hans numero uno barndomsfavorit för visst har det spisats en hel del "British Steel" hemma hos denna lungplågare.
En röst som Rob besitter han inte men är långt ifrån en dålig vokalist vilket han visar i de lite fartigare spåren som "Devil Digger" eller "Blood Sucker". När tempot dras ner dock så dalar även Tim´s främsta resurstillgång. Tim´s trillar dock inte ner själv i tjäran och fjädrarna för hela bandet rasar under de långsammare spåren. För **Judas Priest** ska spela fort, de ska spela högt och de ska visa att brittiskt stål inte utvinns ur vilka pittoreska industristäder som helst utan endast ur Birminghams sköte.
"Demolotion" är på flera punkter betydligt bättre än "Jugulator", men fakta är att de aldrig igen kommer att forma metallen på ett sådant respektfullt sätt som de gjorde på 80–talet. Då var de pionjärer, nu skapar de hyfsat gung till bilresan för medelålders löneslavar.

Ronnie Schmidt

släpp då de endast produceras för att fylla en sin kvot. Ni vet vilken.
Ronnie Schmidt

IN FLAMES – "The Tokyo Showdown"
(Nuclear Blast) §§
Varför? Istället för att släppa en "best–of" kommer en liveplatta med låtar från de fem studioplattorna. Att asiater älskar svensk melodiös hårdrock är inget nytt, att plattan är inspelad just där förvånar mig inte ett dugg. Idén hade inte varit dum om skivan fått ett fett sound, nu är det tyvärr kakburk hela vägen. **In Flames** lever högt på sin rena ljudbild och när det som här saknas sådant faller allt pladask. Jag håller mig hellre till studioplattorna och jag hoppas att bandet rättar till denna fadäs genom att göra en ny höjdarplatta istället. För dem som inte hört bandet kan plattan kanske tillföra något, men du bör göra en genomlyssning i affären först eller chansa hårt och köpa senaste plattan "Clayman".
Larsa Carlsson

JACOBS DREAM – "Theater Of War"
(Metal Blade) §
Detta måste vara bandet **Cannibal Corpse** spelar skiten ur på personalfesten. Mesigare än så här kan det inte bli med disten på. Jag skäms över att i över huvudtaget lyssna på det här, för att behålla någon form av stolthet måste skivan ut i min stereo, jag kan nästan se barnen på lekplatsen utanför fönstret skratta åt mig. Det här är bara för mycket **Bon Jovi**, **N'Sync**, **Backsteet Boys** och mesgullfjanterier, denna gång helt utan vare sig kvalitet eller känsla. Åt helvete med er!
Larsa Carlsson

KARABOUDJAN – "Sbrodj"
(Relapse) §§§
Ingen människa som är född på sena sjuttiotalet som mig kan ha undgått Tintins äventyr, den stiligt snaggade journalisten som med sina spännande färder till månen och Sydney fick mig att kunna läsa istället för lågstadiets mesiga högläsningsböcker. Nu när böckerna står i morsans källare med skockvis av damm över sig dyker Tintin upp igen, i helt ny skepnad. Ljudklipp ur de svenskdubbade filmerna har varvats med instrumental flummusik som flörtar med industriell metal som **Rammstein** mfl. Nio galna svenskar (en av dem Dan Swanö om någon bryr sig) med Tintinkärlek har slagit sina skallar ihop under namnet **Karaboudjan** för att fixa en sättning där både saxofonister och Moogförsedda snubbar ingår. "Sbrodj" är en mini–CD som är riktigt charmig bitvis, låtarna är långa och rejält tilltagna med omväxlande partier. Jag har inte hört något liknande innan, men skivan är banne mig underhållande.
Larsa Carlsson

KATAKLYSM – "Epic (Poetry Of War)"
(Nuclear Blast) §§
De kanadensiska blastgubbarna i **Kataklysm** är nu med sin sjunde utgåva under den nioåriga historien. Föregångaren "The Prophecy (Stigmata Of Immaculate)" gick omärkt förbi och risken är stor att även "Epic (Poetry Of War)" går samma tragiska öde tillmötes. Det smattras friskt och fort på skinnen, men det känns som om man redan hört allt det här flera gånger om. Skivbolaget hyllar dem ovanför skivorna, men jag ser bara en grå andefattig massa framför mig.
Larsa Carlsson

KHOLD – " Masterpiss Of Pain"
(Moonfog) §§§§
Vilken överraskning – det första nya blackmetalband som tagit mig med storm. Inte för att de skulle vara nyskapande på något sätt, tvärtom – här är det gamla **Bathory** som gäller. Att svenske Quorthon har satt sina spår i dessa norrbaggar är inget att tveka på. Det är inte bara musiken som är släpig, hård och tuff utan låtar som "Nattpyre", Mesterverk Av Smerte", "Dommatt" och "Svart Helligdom" – visar även att skåpet står i Norge.
Khold – ett måste.
Daniel Eriksson

KORP – " Thorns Of Centuries Unfold"
(WOD Records) §§§
Eftersom jag inte hört svenska sexmannabandet **Korps** förra platta "Demon – Reborn" så blir jag glatt överraskad av att få höra detta verk. Kanske mest för att jag inte hade några förväntningar alls. Visste ju inte vilken musik det skulle handla om och skall jag vara ärlig så klingar ju namnet **Korp** lite töntigt. Kanske bör det rent av ändras för att slå "out there". Men till musiken då. Välspelad gammeltrash med blackmetal toner skulle man kunna säga för att göra det lätt för sig. Det är en god blandning och för min del hade de gärna fått ha med mer thrashmetal och dragit ner på den svarta metallen. Thrash är ju alltid njutbart och i **Korps** fall är den riktigt god, det är svårt att dra några direkta paralleller till andra band. En låt som "Subterranean Treasures" är riktigt cool. Lite fetare trumljud hade dock inte skadat, det låter lite pappigt ibland. Men det är ju sådant man kan fixa till med en bättre studio.
Daniel Eriksson

KREATOR –"Violent Revolution"
(SPV) §§§
Innan jag har ens har satt på skivan så förstår jag att något positivt har hänt. Behöver inte låta blicken svepa länge över låtlistan innan jag fastnar för spår nummer ett titulerat "Reconquering the Throne". Tillbaks för att återta tronen för på senare år har **Kreator** definitivt inte gjort någon glad, framförallt inte med det horribla goth inspirerade albumet "Endorama" eller genomtrista datorinfernot "Outcast" från 1997. Faktum är att man får gå tillbaks till 1995:års "Cause for Conflict" för att hitta något att överhuvudtaget glädjas över. Just därför känns det extra skönt att sätta på just spår nummer ett och konstatera att **Kreator** nu gör ett tappert försök att hitta tillbaks till den grogrund som gav oss thrashsensationer som "Pleasure to Kill" eller "Extreme Aggression". Visst lever liket, för "Violent Revolution" är definitivt ett sundhetstecken från dessa tyskar och här osar det återigen gedigen hunger och en lust till att avfyra skurar av blyförgyllt hagel. Stigen de nu bestigit är definitivt den **Kreator** ska följa, visst är materialet fortfarande från och till lite haltande men när det verkligen klickar så målas delar av ett annars så trist 80–tal upp i alla tänkbara positiva kulörer.
Ronnie Schmidt

KULT OV AZAZEL – "Triumph Of Fire"
(Pavement) §
Texten till "Le Messe Noir" (Den Svarta Mässan), öppningsspåret på "Triumph Of Fire" har en text signerad den inte helt okände Dr. LaVey. Ungefär där tar mitt intresse också slut. Det bankas och slås på skinnen och det dras infernaliskt i gitarrsträngarna. Jag kan tänka mig att det grimaseras en hel del också, man måste ju se ond ut för att spela sån här musik. Sminkade som pandabjörnar och säkerligen med flera kilo järnskrot på armar och andra kroppsdelar lyckas Xaphan (Holocaustic black axe of Azazel/Blasphemous shrills of hatred), Vetis (Wrath) och Xul (Demonic screeches of pure unholiness/Beastial undertones of hell) åtminstone se ut som "man ska." Idioten till sångare låter som en hes ekorre på steroider. Dessutom lyckas han med konststycket att så skickligt gömma varje ord bakom skrikande kväkningar och stämbandsslitande väsningar att jag trots att jag har texthäftet framför mig knappt lyckas tyda ett enda ord. Bravo! Da capo! Antagligen årets mest meningslösa skivsläpp. Skall jag tvingas säga något positivt så är det väl att trummorna inte låter som en trimmad popcornmaskin, vilket annars verkar vara kutym på amerikanska svartmetallskivor. Det brukar ju sägas att om ett oändligt antal apor fick varsin skrivmaskin att knattra på i all oändlighet så skulle någon av dem genom slumpen författa en exakt kopia av Shakespeares samlade verk. Ge tre apor varsitt instrument och de gör bättre musik än **Kult Ov Azazel** på tre minuter. Någon som vill ha en CD?
Robert Stotzky

"En onekligen färgstark upplevelse!"

LEFTÖVER CRACK– "MEDIOCRE GENERICA"
(HELLCAT RECORDS) §§§§§
Jag skulle vilja se **Leftöver Crack** live på en småsunkig pub i deras hemstad New York, det hade förmodligen varit en intressant upplevelse. Om jag nu vågar, bandet verkar helgalet. Svänger musiken lika mycket live som på skiva lär talkbjälkarna vaja kraftigt. Hur skall man nu beskriva **Leftöver Crack** för det ovetande folket? Grunden i musiken ligger i NY hardcore, ska och punk. Mycket trevlig sådan faktiskt, jag kan inte påminna mig om någon liknande fusion innan. Men **Leftöver Crack** lånar gärna in blåsinstrument och piano för att bredda musiken ytterligare, varje låt har en egen karaktär men den röda tråden i skapunk finns där hela tiden. Sångaren Stza som låter inte helt olikt allas idol Cartman från South Park och han förmedlar ett stort register av känslor. Glad och medryckande ska blandas gärna med hardcoredängor och **Neurosis**–doftande ångestpartier. Mot slutet av plattan dyker låten "With The Sickness" där Stza låter som **Carcass** anno 1991 och lite dubbla baskaggar smattrar i bakgrunden. Låter det splittrat? Kanske det, men **Leftöver Crack** fixar hela baletten galant. Ofta lekfullt men med en otrolig inlevelse hela plattan igenom, det blandas humor med allvar om vartannat. Bandet gör helt enkelt exakt som de vill och lyckas med att blanda så många stilar på en och samma gång. En onekligen färgstark upplevelse, en turné med clownmetallarna **System Of A Down** vore säkerligen något. Det finns något mycket stort i den här skivan, jag kan faktiskt inte riktig peka på vad. Kanske är det låttiteln "The Good, The Bad & The Leftöver Crack"??
Larsa Carlsson

LACRIMOSA – "Fassade"
(Nuclear Blast) §
Här var det deppigt värre. **Lacrimosa** spelar någon form av orkester musik med tysk sång. Vill man ha röj så är man helt fel ute. Bandet verkar vilja få fram känslor och bilder av olika slag hos lyssnaren med sin lugna, deppiga musik. De känslor och bilder dom framställer hos mig med till exempel låten "Der Morgen Danach" är att jag befinner mig på en Finlandsfärja och dansar tango tillsammans med ett gäng fulla finnar. De stycken som inte låter tango är några operaliknande verk som är så grymt tråkiga att jag håller på att somna. Det här var tyvärr inte kul.
Daniel Bergqvist

LOST IN TWILIGHT – "Planeteer" MCD
(Sound Riot) §§
I väntan på att Portugiserna **Moonspell** skall släppa ny platta (nu hann de i och för sig släppa en platta innan deadline för denna tidning. Denna platta var en av de första som recenserades för detta nummer) får vi ta del av band som **Lost In Twilight** istället. Parallellerna banden emellan är många, sången är i stort sätt identisk, med skillnaden att **Lost In Twilights** Jyri Aarniva bryter på finska istället för portugisiska. Mörkt, pompöst och lite småförföriskt. Med tanke på att budgeten förmodligen inte är speciellt omfattande fattas mycket av den produktion som behövs för att kunna höja plattan ett par snäpp. Bandet får räknas som en talang på tillväxt, kanske kan den kommande fullängdare ge kvintetten fastare mark att stå på.
Larsa Carlsson

MADRIGAL – "I Die, You Soar"
(Nuclear Blast) §§§§
Detta slår mig med häpnad! **Madrigal** kommer ifrån Göteborg och lirar gothmetal i den bästa ligan. **Paradise Lost**, **Katatonia**, **My Dying Bride** och de andra elitbanden har ett nytt syskon att tampas med, **Madrigal** kommer inte att falla lätt i konkurrensen, var så säker. Sången är lika mogen som skör och melodierna sitter där de skall, sångaren/gitarristen Martin Karlssons röst lyfter materialet till skyarna. Det är ett höstmörker som lägger sig över låtarna, men långt ifrån ett krystat eller överambitiöst sådant. Det är en stark röd tråd som sträcker sig från öppnande "Same Face" till avslutande "Moulded Pain" via jättepärlor som "Taint Of Shame" och "Mind In Disguise". En mycket läcker debut som borde tilltala många runt om i landet. Jag hoppas verkligen att **Madrigal** får den uppbackning och uppmärksamhet de förtjänar. Det finns bara lovord att säga om en sådan här vacker skiva. Snudd på femma i betyg.
Larsa Carlsson

MANDRAGORA SCREAM – "Fairy Tales From Hell´s Caves"
(Caipiranha Records) §§
Kryddflickan Mel C okända metalband? Man kan nästan tro att **Mandragora Dream** är det. Skivan är inte alls som titeln säger någonting som man blir rädd för. Tempot är sävligt och musiken är avskalad för att sångerskan skall få mer utrymme. Någon trevlig refräng här och där, men resten känns alldeles för grått och syrefattigt. Det mesta känns tillrättalagt för lyssnare som inte finns att få tag på.
Larsa Carlsson

MANNHAI – "The Sons Of Yesteday´s Black Grouse"
(Revolution/Nuclear Blast) §§
Oppu Laine tröttnade på **Amorphis** och valde att satsa på stonerrockprojektet **Mannhai**. Musiken luktar litervis av dieselolja och kylarvätska, känslan av att sitta som passagerare i en överåldrig lastbil (Hade jag haft körkort hade jag självklart kört den) i en het solnedgång vid den amerikanska öknen. Gitarrerna är skitiga, basen är distad och sångaren är preparerad med litervis av whisky. Mycket stök och bök alltså, inget för de finkänsliga gitarrunkarna. Det finns exempel på band som lyckats bättre på denna front av musik, jag syftar självklart på band som **Fu Manchu**, **Monster Magnet**, **Kyuss**, **Corrosion Of Conformity** samt Svea rikes egna stonerkungar **The Awesome Machine** och **Mustasch**. Men **Mannhai** skall ha cred för att de gör cool musik, även om det alltid inte känns så engagerande för mig som lyssnare. Sången är allt för ofta dränkt i whiskyflaskans omsorg, det är inte alls kul. Nya **Fu Manchu** kommer snart va? Håller tummarna på att den fläskar hårdare.
Larsa Carlsson

MASTODON –"Lifesblood"
(Relapse) §§§
Nykomponerande kraftpaketet **Mastodon** från Atlanta är ett av de senaste tillskotten på smått fantastiska Relapse. **Mastodon** består av före detta medlemmar från bl.a. **Today Is The Day** och låter naturligtvis därefter. Härliga vansinnessamplingar, frenetiskt malande och ett growlande som knappast lär ge de några priser i retorik är vad som bjuds på de blott fem spåren. I miniformatet så blir det inte så vansinnigt originellt vilket vi ju brukar vara bortskämda med från Relapse men i ett fullängdsformat så är jag säker på att **Mastodon** kommer att hitta rätt. Vansinne och aggresivitet kräver ju som vi alla vet mycket utrymme och det kommer **Mastodon** definitivt att få.
Ronnie Schmidt

MESHUGGAH – "Rare Trax"
(Nuclear Blast) §§§
Sveriges lataste band **Meshuggah** (de är ju trots allt norrlänningar från början, det kanske kan ge oss en del av sanningen) vill inte att namnet skall försvinna in i mörkret, därav släppet av "Rare Trax" antar jag. Hur som helst, **Meshuggah** har rensat i garderoben och hittat låtar som de flesta inte hört hittills. Låtar från svåråtkomliga "Psykisk Testbild" från 1989, låtar inspelade i fyllan och en remix av "Concatenation" från "Chaosphere"–plattan. 1991, 1995 och 1998, det är årtalen för **Meshuggahs** tre fullängdare. Kan vi hoppas på ett nytt mästerverk av norrlänningarna inom ett år?
Larsa Carlsson
(Läs även intervjun med Meshuggah på sida 10)

"Mörkt och fantastiskt bra!"

MORTIIS– "THE SMELL OF RAIN"
(EARACHE) §§§§§
Säga vad man vill om Earache, men det här med promopaket har de förstått. Ett snyggt omslag, två sidor om konceptet **Mortiis** samt ett helfett genomskinligt klistermärke som är en prydnad för vilket hem som helst. Men musiken då, hör jag er undra. Jodå, det här är bra. Inledande "Scar Trek / Parasite God" är en slagdänga helt i klass med **Apoptygma Berzerk**, sedan fortsätter det i samma stil. Svängigt, mörkt, fantastiskt bra. Lika delar ambient, darkwave och hederlig ebm. Mums.
Robert Stotzky

BEDÖMT album

MISTELTEIN – "Divine, Desecrate, Complete"
(No Fashion) $$

När undertecknad är så less på symfonisk blackmetal att han bara vill spy över **Dimmu Borgir** och **Cradle Of Filth**, då kommer en ny lillebror i form av **Misteltein**. Skåningarna i **Misteltein** låter inte helt olikt **Dimmu Borgir**, fast den stämpeln är lätt att få om man blandar mangel, välljudande keyboards och en kliniskt ren produktion. Ibland försöker sig de på en crossover mot deathmetal genom att använda gruffsång a´la Chris Barnes, men det ger ändå inget förändrat helhetsintryck. Liksom **Dimmu Borgir** känns det som **Misteltein** tar sig själva, sin musik och sin image på alldeles för stort allvar.
Larsa Carlsson

MOONSPELL – "Darkness And Hope"
(Century Media) $$$$

Moonspell är världens bästa gothband. De är därtill ett av världens bästa band överhuvudtaget. Så ligger det till. Den som påstår något annat har fel, det är min åsikt. Det som får mig att uttrycka mig så bestämt är de portugisiska mörkermännens sjunde album till dags dato, "Darkness And Hope". Jag är inte på något vis en expert på **Moonspell** och har till exempel endast hört tre av deras tidigare album – "Wolfheart", "Sin/Pecado" samt den smått fantastiska "Irreligious". Därför kan jag inte kommentera utvecklingen från förra plattan, "The Butterfly Effect". Vad jag däremot kan säga är att det definitivt låter som en tillbakagång till hur de lät runt "Irreligious", vilket jag tycker är bra. Nu finns det tyvärr ingen ny "Opium" eller Mephisto", men väl en "Heartshaped Abyss" (titeln på vilken jag vid första genomlyssningen tyckte lät som "hashish abyss"...), en "Devilred", en "Made Of Storm" och en "Than The Serpents In My Arms". Det här är faktiskt något så ovanligt som en skiva utan en enda dålig låt. Ovanligt i dessa singeltider, men lika trevligt var gång. Att låtarna sedan inte bara är bra, utan otroliga, fantastiska skapelser gör inte min glädje mindre. Att Fernando Ribeiro aldrig sjungit bättre hjälper bara till att höja de redan fantastiska låtarna till hittills oanade höjder. Nu låter det kanske som om jag är på väg att dela ut ytterligare en fempoängare, men icke. Trots att "Darkness And Hope" skulle resultera i toppbetyg om vilket annat band som helst producerat den så tror jag att **Moonspell** kan bättre, och kan inte de kan ingen. Men det vet ni ju redan.
Robert Stotzky
(Läs även intervjun med Moonspell på sidan 34)

MORGENSTERN – "Heute ist die Rache Mein"
(Napalm Records) $

Morgenstern är ett tyskt gycklar metal band som för mig obegripligen har skivkontrakt. Detta är deras andra skiva som får mig att fatta ingenting. Finns det verkligen folk gillar det här? Som ett **Nordman** med elgitarrer. **Morgenstern** betyder lysande stjärna eller så ska det tydligen vara ett fruktansvärt vapen. För mig så lyser den stjärnan väldigt svagt och något fruktansvärt vapen är det inte tal om.
Daniel Bergqvist

MORTICIAN –"Domain of Death"
(Relapse Records) $$$

Visst känner jag igen en gammal vän. En vän jag tidigare föraktade men nu drar på smilbandet åt. Jag talar om den smattrande förprogrammerade trummaskinen som **Mortician** använder. Den tillsammans med de morbida skräckfilmssamplingarna gjorde "Chainsaw Dismemberment" till något man fick vila till när flickvännen hade gått hem. Will och Roger är tillbaks och det mesta är sig likt precis som i vilken hyfsad skräckfilmsuppföljare som helst. De smattrande syntetiska trummorna sitter där och samplingarna är som vanligt klockrena i sitt sammanhang. Men tyvärr känns "Domain of Death" för lik sin föregångare och visst tycker jag att det för stunden är precis lika skönt som vanligt med en dos rekorderlig kross men till nästkommande album behöver **Mortician** en förändring i någon form. Kanske en human trummis eller en tendens till att använda en annan takt än blott nivån totalt inferno. Men vem vågar eller vill utesluta vansinne, grogrunden för allt originellt?
Ronnie Schmidt

MURDER SQUAD – "Unsane, Insane And Mentally Deranged"
(Pavement) $$$

"Stockholm 1988", så enkelt förklarade Uffe Cederlund **Murder Squads** sound i vintras. Tillsammans med **Entombed**–kollegan Peter Stjärnvind och **Dismember**–duon Matti Kärki och Rickard Cabeza livades sidoprojektet **Murder Squad** igång på allvar. Resultatet blev en hyllning till hur deras egna huvudband och idoler lät när de drog igång Stockholmsscenen för över tio år sedan. Nostalgiskt och roande, Uffes musikbäbis är i alla fall tio gånger bättre än **Entombed**–basisten Jörgen Sandströms träiga elektrometalband **Hate Project MCMXCIX**. **Entombed** är ju tillbaka igen med "Morning Star", så det lär dröja ett bra tag innan platta nummer två med **Murder Squad** dyker upp, om det nu ens finns några planer för någon.
Larsa Carlsson

NEUROSIS – "A Sun That Never Sets"
(Relapse) $$$$

Mörker, elände, mörker, elände, mörker ... **Neurosis** delar inte ut ballonger till folk på gatan. **Neurosis** är ett eget kapitel i musikhistorien, ett band som lyckas med sina avsikter. Att fånga sina svarta stunder och klyva ner dem i text och musik har många gjort förr, men få kan få det att låta så äkta som **Neurosis**. "A Sun That Never Sets" är den självklara uppföljaren till "Times Of Grace", låtsnickeriet är konstruerat med hjälp av samma formel. Hösten är kommen och löven på träden går att räkna på fingrarna. Då passar **Neurosis** på, i rätt tid – på rätt plats.
Larsa Carlsson
(Läs även intervjun med Neurosis på sidan 6)

NOSTRADAMEUS – "The Prophet Of Evil"
(AFM) $

Powermetal enligt mallen, både för öronen och ögonen. Bandet posar i värsta stil, med vita skjortor och skinnvästar. Så jävla förlegat och patetiskt, förutsägbarheten är total och sann. Baskaggarna smattrar och sången ligger överst som vanligt. Allsånger, fina stämmor och upptempo när det refrängdags. Någon mätta får det fan vara, det här är bara för simpelt. Jag undrar vad herr Nostradameus skulle sagt om bandet som tog hans namn, han lär knappast blivit glad.
Larsa Carlsson

NOZZLE – "Winter"
(Lucky Seven Records) $$$

Jag måste erkänna att jag var på väg att avfärda **Nozzle** som skräp innan jag gett dem en riktig chans. Några sekunders lyssning på varje låt gav mig intrycket av ett uttryckslöst band som släpade sig runt i sliskig melodisk rocksmörja. Nu visade det sig – tack och lov – inte vara riktigt så illa. Kanske kan man säga att de låter som ett väldigt amerikaniserat **Oasis**. Kanske är det bara jag som är dum i huvudet. Musiken sticker inte ut på något sätt, mer Ford Fiesta än Ford Mustang, så att säga. Jag kan tänka mig att det här passar alldeles utmärkt på en efterfest. Ni vet, en sån där man bara kan ha när man varit ute en hel natt och kommer hem framåt morgonkvisten, inte stupfull, utan snarare på väg att helt nyktra till. Sova vill man inte göra, men helikopterbanga till **Cannibal Corpse** är inte aktuellt, och borsta tänderna i tysthet är det inte tal om. Då passar nog **Nozzle** som allra bäst.
Robert Stotzky

OCTINOMOS – "Fuckhole Armageddon"
(Baphomet) $$

Östgöten Söderlund är tillbaka med sitt enmansprojekt **Octinomos** igen. Arg och vansinnig blackmetal som går undan, hela denna värld vi lever är patetisk och skall bort säger mannen bakom detta band. Han spar inte på krutet i det uttalade som finns med i promoexemplaret jag fick. Tredje makten, det vill säga massmedia är av ondo enligt honom och de konspirerar folk till fel slutsatser. De skall dö. Politiker är korrupta och skall självklart dödas även de. Hela världen är bara skit och skall raderas. Det var Octinomos ord, inte mina. Han är inte lite destruktiv den här snubben.
Larsa Carlsson

OTEP –"Jihad"
(Capitol Records) $$$$$

Ibland är min timing sanslöst bra. Då jag kom hem ganska sent en tisdagseftermiddag beslöt jag mig för att slå på tv:n och se om det fanns något att kolla på. Döm då om min förvåning när det första jag ser – och hör – är något som låter inte helt olikt **Slipknot** komma ur min tv. Skillnaden är att här är det ingen maskbeklädd man som skriker, utan en kvinna – och hon krossar allt motstånd när det gäller att låta brutal. Självklart höjde jag volymen till vräkningsnivå och njöt i fulla drag. Redan dagen därpå sprang jag till Skivhugget för att inhandla det enda som **Otep** hittills spelat in, EP:n "Jihad." Det är alltså den jag efter många om och men skall betygsätta här. Det är inte svårt. Musiken är tung och svängig, produktionen är bra – men det är sångerskan Otep Shamayas röst som ger bandet dess totalt unika sound. Utan henne skulle de inte vara mer än ännu ett i raden av nu–metal band. Utan svårigheter kastar hon sig mellan ytterligheter – rap och avgrundsvrål som skulle skrämma slag på Glen Benton. Jag har aldrig i hela mitt liv hört något liknande. Band som **Kittie** och **Crisis** får lägga i en extra växel om de skall kunna tävla om guldmedaljen. Att **Otep** sedan är engagerade i frågor som jämställdhet är väl bara ännu ett skäl att införskaffa detta vax.
Robert Stotzky

PENNYWISE –"Land Of The Free?"
(Epitaph) $$

Pennywise har flutit med ett bra tag nu utan att aldrig riktigt nå fram massmedialt. Medan band som **Bad Religion** och horribla **Offspring** har skördat stor framgång har **Pennywise** mest puttrat fram och helt enkelt gjort sin egen grej. Är övertygad om att de här killarna fullständigt ignorerar allt vad topplistor och framgång i form av profit innebär och bevisligen istället koncentrerar sig på att göra kvalitativ skatepunk och "Land Of The Free?" är just ett stycke sådant. Hos mig uppstår ingen större attraktion men fans av tidigare nämnda band sätter nog gärna på detta när deras revben återigen pulveriseras mot skateboardrampen.
Ronnie Schmidt

PIG DESTROYER – "Prowler In The Yard"
(Relapse Records) $$$

Virginia låter ju som en tämligen oskuldsfull och nätt stat i USA för en utan förkunskap. **Pig Destroyer** kommer just härifrån och bevisar om någon raka motsatsen. Förutom att de numera innehaver titeln "Årets gruppnamn" så sprutar de ur sig ca 36 minuters kvalitativt mangel i sann grindanda.
De begraver sig dock inte i ett grindgurgel utan varierar starkt med schysst sväng och närmar sig allt som ofta renodlad hardcore och låter stundtals som en fusion av **Benümb** och **Botch**. **Pig Destroyer** vältrar sig dock inte så mycket i splatter rent textmässigt, de kombinerar istället gång på gång det makabra med sann skönhet.
Som t.ex. i den fullständiga texten till spåret "Murder blossom" som blott lyder "Dyed red hair, a forest green dress and a pair of kitchen knives, it was the last time I ever saw a rose". Spåret är över på 18 sekunder men intrycket består. Kvalité, intelligens och vansinne presenterar här ett alternativt recept på kaustiksoda.
Ronnie Schmidt

PLASTIC PRIDE – "Ammunition Spent"
(DayGlo Records) $$$$

Quicksand skapade två fantastiska plattor under 90–talet. "Manic Compression" och "Slip" står än idag som de främsta emocore alster som någonsin släppts. Umeå–bandet **Plastic Pride** håller troligtvis inte med mig men att de inte funnit någon som helst inspiration i **Quicksand** eller att kanske **Helmet** skulle jag avfärda som en ren lögn. Har tidigare aldrig vare sig hört Plastic Pride eller sett dem live men rykten säger att de live är en enda sprudlande tromb av energi. Kan mycket väl tänkas för "Ammunition Spent" är bra, t.o.m. riktigt bra. Starkt uppbyggda låtstrukturer med ett antal riktiga brottarrefränger som t.ex. i inledningsspåret "Cross" eller personliga favoriten "Scraped". Mycket hjärta och en märkbar emotionell ansträngning har skapat ett av de bästa svenska albumen i år.
Ronnie Schmidt

CHRIS POLAND – "Chasin The Sun"
(Mascot) $

Chris Poland är och kommer förbli känd som en av **Megadeths** Dave Mustaine gitarrslavar. Poland var med på **Megadeths** debut samt den klassiska "Peace Sells...But Who´s Buying?" från 1986. Ett misslyckat försök till comeback på metalscenen kom för närmre tio år sedan med **Damn The Machine** där även brodern Mark spelade trummor. Nu dyker det utan förvarning upp en soloplatta med mannen, jag har ingen koll på vad han hållit hus under de senaste åren. Det spelar i och för sig ingen roll. "Chasin The Sun" är inte någon rolig historia. Trött och trist instrumental bluesrock med drag åt det progressiva. Plattan skulle möjligen funka som bakgrundsmusik på ett Hard Rock Café, men i min stereo har den redan gjort sitt. Jättegubbigt och uddlöst, Poland lär få leva på femton år gamla meriter ett bra tag till.
Larsa Carlsson

PROJECT HATE MCMXCIX – "When We Are Done Your Flesh Will Be Ours"
(Massacre) $

Jörgen Sandström (**Entombed**, ex–**Grave**) är tillbaka med sitt sidoprojekt **Project Hate MCMXCIX**. Som sångare (han är ju basist i **Entombed**) vrålar han så gott han kan i ett riktigt sunkigt försök till modern elektrometal. Musiken som frambringas av Kent Philipson är inte mycket att hurra för, att skivbolaget i överhuvudtaget har mage att jämföra bandet med **Fear Factory** är helt sanslöst.
Larsa Carlsson

THE PROVENANCE – "25th Hour, Bleeding"
(Scarlet) $$$

Våren 1996 stod **Asmodeus** på scen på Backa Kulturhus, ungdomshaket som ligger ett par hundra meter från min bostad. Med två sångare och en sångerska korsades gothmetal med folkmusik och blackmetal. Numera heter kvintetten **The Provenance** och tre stämmor har decimerats till två. Efter fem år i Göteborgs klubbscen har bandet äntligen fått skivkontrakt efter välförtjänt slitande. Debuten, "25th Hour, Bleeding" är en helt okej debutplatta. Det är inte bristen på musikaliska kunskaper som saknas, utan en bättre producerad vara. Dynamiken och kontrasten mellan hårt och mjukt har försvunnit i den torra produktionen. Men bra låtar finns det som tur är, "All Of Reality" är exemplarisk med Emma Hellströms och Tobias Martinssons genretypiska duettande. "25th Hour, Bleeding" är en debut som lovar gott, fans av **My Dying Bride**, **Left Hand Solution** och **Opeth** bör lägga **The Provenance** på minnet.
Larsa Carlsson

PSYCHOPUNCH – "Original Scandinavian Superdudes"
(White Jazz) $$$

Jag aldrig hört **Psychopunch** innan, så jag har inga fakta att utgå ifrån. Då biografi saknades försökte jag få lite fakta på bolagets hemsida. House Of Kicks webredaktör är tydligen på semester sedan maj förra året så på nätet fanns inget att hämta heller. Etiketten White Jazz avslöjar ändå det mesta, man vet att det är garagerock som gäller. Det är snabbt och attitydsfullt, det gillar jag. Sex studiospår plus lika många livespår, detta skall väl ses som en aptitretare inför kommande verk. Det funkar, det rockar, det är hårt ös i garaget!
Larsa Carlsson

RABIES CASTE – "Let The Soul Out And Cut The Vein"
(Earache) $

Värst vad man kan skruva till det då. De i Israel boende ryssarna **Rabies Caste** spelar i samma psykotiska liga som **Today Is The Day**, men kanske något mindre invecklat än kollegorna. Total dist på sången, **Ministrys** sång låter som värsta pojkbandstämman i jämförelse. **Today Is The Day** gör sin pryl på ett ruggigt coolt och medryckande sätt, deras taktbyten och raserianfall gör bara själen gott. **Rabies Caste** verkar ha blivit smittade av just rabies, de låter som en ruggigt sjuk hund. Tempot är oftast för lågt och Dave Ks röst blir riktigt irriterande efter ett par låtar. Det händer för lite under låtarna, all form av meckighet och finess saknas. Karantänvarning är utfärdad!
Larsa Carlsson

REBAELLIUN – "Annihilation"
(Hammerheart) $$$

Sagan om **Rebaelliun** är ju väl känd. Grabbarna sålde allt dom ägde i sitt hemland Brasilien för att kunna åka till Europa och starta en framgångsrik karriär inom death metal scenen. Har dom lyckats? Visst är det en grymt rensig

dödsmetal som **Rebaelliun** lirar. Snabbare än satan själv och meckigt värre men allt tenderar att flyta ihop till en enda stor massa. Hela skivan känns som en enda lång låt. Lite mer variation skulle inte skada. Vill du ha cirka 38 minuter mangel som aldrig släpper upp gaspedalen så är "Annihilation" något för dig.
Daniel Bergqvist

RED HARVEST – "New World Rage Music"
(Nocturnal Art) **§§§**
Det var inte allt för länge sedan vi fick bekanta oss med utmärkta debuten "Cold Dark Matter".
"New World Rage Music" är inget nytt släpp egentligen utan en uppdatering av ett tidigare släpp plus de obligatoriska tilläggen. **Red Harvest** grundar här den ultimata hämnden på människan signerat den morbida maskinen. **Red Harvest** styrka ligger definitivt i variationen, ena stunden rasande blackmetal för att sekunden senare låta som ett riktigt förbannat **Ministry**. "New World Rage Music" håller inte riktigt samma gedigna kvalité som "Cold Dark Matter" men är fortfarande väl värt att kolla in. **Red Harvest** gör något unikt och eget och förtjänar all uppmärksamhet och framgång just för det.
Ronnie Schmidt

REGURGITATE –"Carnivorous Erection"
(Relapse) **§§§§**
Jag vill verkligen ge den här skivan till Dennis Lyxzén. Vet inte varför utan lämnar istället bara den känslan obekräftad och oförklarad. **Regurgitate** gör verkligen själ för sitt väl valda gruppnamn (spy upp) för stundtals låter det verkligen som om sångaren dränks i en ocean av frätande väl valda uppkastningar. Totalt vansinnigt tokrens i sann grindskola fokuserar och det ser ut som om **Nasum** har fått en ny lekkamrat att förstöra Europa med.
38 låtar på 33 minuter får ses som en godkänd insats och med så många spår är det ju inte svårt att hitta rätt med hits som "Choked in Shit" eller "Breath Like Rotten Meat". Om ni bara visste hur skönt det är att sätta på en sådan här platta när man precis tvingats att bevittna Tomas Ledin´s tv–sända hyllning till sina fans. Hunt, kill, bury!
Ronnie Schmidt

ROLLINS BAND –"Nice"
(Steamhammer) **§§**
Skulle kunna skriva att hemska Henry är åter men den mannen kommer aldrig åter eftersom han uppenbarligen aldrig försvinner. Har snart sett tjurnacken Henry i så många sammanhang att jag har svårt att se att begreppet paus existerar för den här killen. Skådespelare, spoken word, författare, ja på det här visitkortet går det ingen nöd på trycksvärtan och kanske är det just det som gör de flesta **Rollins Band** släpp så ointressanta. Klassiska moralkakor från föräldrarna lyder ju att inte ha för många bollar i luften för då kan de trilla ner och skada trots ett axelparti likt en oxe. Dumt att klassificera detta som fakta dock för utan alla dessa sidosysslor så hade kanske inte **Rollins Band** överhuvudtaget existerat då jag är ganska säker på att Henry är en maskin som endast fungerar på bränslet motivation och allt för ofta så skapar variation just detta fullvärdiga ämne.
Strålande spåret "Liar" från 1994 års "Weight" var det överlägset bästa sedan **Black Flag** tiden och det står sig fortfarande för trots att Black Flag gick i graven 1987 så har Rollins Band inte gjort speciellt mycket väsen av sig trots otaliga släpp de senaste åren. "Nice" åker ganska snart in i samma fack för det här albumet saknar liksom de övriga den där härliga aggressiviteten som karaktäriserade ett utmärkt band som **Black Flag**. Numera presterar de någon slags seg, halvsläpig funkrock som låter som en riktigt, riktigt trött version av **Red Hot Chilipeppers**. Bättre kan Henry för visst kan de med lätthet sparka in tänderna på oss aggrofetischister istället för att ta med oss på denna slätripp. Ett par schyssta spår annars brottsligt irriterande lamt. "What´s the matter man" titulerar spår nr.5. Undertecknad kunde knappt uttryckt det bättre eller tydligare.
Ronnie Schmidt

SATANS BLOOD – "Christians To Ashes"
(Sound Riot) **§**
Hmm....val av bandnamn kan ju diskuteras, men **Satans Blood** är ett av de billigaste som passerat genom åren. Det behövs inte många hjärnceller för att förstå att det handlar om destruktiv blackmetal av den primitivare arten. Denna tyska kvartett verkar ha lagt huvuddelen av jobbet på att finna den fräsigaste corpsepainten, hitta på de ondaste artistnamnen och klura ut de mest passande låttitlarna. Här har vi "Christians To Ashes, Angels To Dust", "Demons Lodge" och "The Seven Commandments" utropade som gravvältare i samma anda som **Dark Funeral** och **Marduk**. Men med en riktigt rutten och vidrigt trist produktion kommer man inte långt. Fast jag tror inte ens världens bästa produktion skulle kunna rädda detta, **Satans Blood** har mycket att lära av sina förebilder. Att lära sig att spela till exempel.
Larsa Carlsson

> *"Enkelresa till rännstenen, ingen jävla semester"*
>
> **SKITSYSTEM**
> **–"ENKEL RESA TILL RÄNNSTENEN"**
> **(NO TOLERANCE RECORDS) §§§§**
> Bilderna från kravallerna i Göteborg bär vi nog alla omkring på till mans. Ett slagfält som fullständigt kokade av frustration i alla tänkbara former. Med just detta färskt i minnet så känns **Skitsystem** mer aktuella än någonsin tidigare. Ett **Skitsystem** vars existens jag tidigare endast noterat spyr ur sig kvalitativ besvikelse och irritation över samhället och målar upp sin syn på det hela. Inledande "Den yttersta dagen" är som första slaget i en morbid slagserie som vägrar lämna dig oberörd eller oskadd förrän avslutande spåret "Under hopplöshetens kalla stjärna" ebbar ut och golvar dig totalt. Deras hagel av aggressivitet och politiskt (in)korrekta slyngel punk/hardcore/grind skapar på ett nästan masochistiskt vis kronisk förbannad smärta. Eller som **Skitsystem** själva förklarar det i låten "Skitliv", "Enkelresa till rännstenen, ingen jävla semester!". Undertecknad skriver utan tvekan under på det.
> **Ronnie Schmidt**

SAVIOUR MACHINE –"Legend Part III:I"
(Massacre Records) **§**
Jag har inga problem med att erkänna att jag inte tycker om kristendomen. Som benhård ateist tycker jag helt enkelt inte om att se människor självmant kräla i stoftet, vare sig de gör det inför högre makter eller kortväxta despoter i brun skjorta. Jag förstår helt enkelt inte hur man kan göra det. Nåväl. Det är inte därför jag skall totalsåga denna platta. Det gör jag för att den är totalt värdelös. Gossarna i Saviour Machine har helt enkelt bestämt sig för att, enligt egen uppgift, spela in soundtracket till jordens undergång. Detta har man tänkt sig göra över fyra plattor, varav detta är det tredje. Det man har gjort är alltså att man tagit bibeltexter, gjort om dem lite, och lagt undermålig musik över detta. Sjuttioätta minuter undermålig musik. Hade de spenderat lika mycket tid att repa låtar som att läsa Bibeln så hade kanske det här varit bra. Men jag är tveksam. Det värsta är ändå alla syntetiska stråkar och sångarens miserabla vibrato som han påtvingar oss så fort han skall hälla en tom i mer än en tiondels sekund. Jag vill gärna sätta betyget noll på den här plattan. Helst ännu lägre.
Robert Stotzky

SAXON – "Killing Ground"
(Steamhammer) **§§§§§**
Fem famösa farbröder försöker förgäves framstå fräscha? Försöket futilt, fans fallerar? Framtiden förstörd? Fel. Förvånansvärt fantastiskt.
Robert Stotzky

SIRIUS – "Spectral Transition – Dimension Sirius"
(Nocturnal Art) **§§§**
Dynamik, finess och talang. **Sirius** uppföljare till den stundtals trevliga debuten "Aeons of Magick" är på samtliga åtalspunkter betydligt bättre än föregångaren. Det extremt maskinella intrycket som man fick av "Aeons of Magick" har dämpats något och istället till stor del ersatts av ett betydligt mer gitarrbaserat sound. Förstår att Samoth from **Emperor** har fastnat för portugisiska **Sirius** för i vissa eminenta stunder så kan man riktigt känna på **Emperor** influenserna. De elektro–industridoftande influenserna finns också där vilket resulterar i ett kallt och härligt horribelt ljudlandskap. **Sirius** är utan tvekan Portugals främsta blackmetalexport vilket är en exportvara vi nordbor varmt välkomnar. Värt att notera är den före detta **Emperor** trummisen Faust har tagit sig ur sin cell och bidrar här med en del fullt godkända insatser på trummorna. Daemon från **Limbonic Art** vill inte vara sämre utan signerar 4 av skivans spår med sina smått kända morbida gallskrik. Allt detta plus den goda smaken att avsluta skivan med en cover på **Emperor**'s "The Majesty of the Nightsky" gödslar friskt **Sirius** stundande framgångsstig. Folk som glatt ruskar tupp till just **Emperor** kommer att finna mycket nöje även i detta.
Ronnie Schmidt

SIX FEET UNDER – "True Carnage"
(Metal Blade) **§§§**
Sägnerna säger att Chris Barnes jämte Danny Lilker (**S.O.D**, ex–**Anthrax**, ex–**Brutal Truth** mfl) är dödsmetallens mest pårökta knäppgök. Smoggen från pipan fastnade även i musiken när Barnes valde **Six Feet Under** framför **Cannibal Corpse**. I midtempo gruffar Barnes om det han kan återberätta bäst, det vill säga berätta om hur döda människor kommer tillbaka levande och liknande historier. På "One Bullet Left" gästar ingen mindre än **Bodycounts** provokativa frontman Ice–T. Låten är en fortsättning på **Bodycounts** "Cop Killer" (En av historiens mest kontroversiella låtar, Ice–T fick dra in den sedan skivbolagsanställda blivit mordhotade av de bläklädda) och är en duett mellan de bägge herrarna. Resultatet kan diskuteras, jag tycker de gör bäst ifrån sig varsin kant. Som recensent får man bara tillgång till tre av låtarna på skivan, samt ett dundrans coolt videoklipp till låten "The Day The Dead Walked". Svårt att betygsätta således, men "True Carnage" är långt ifrån lika bra som höjdarplattan "Haunted". Riffen sitter inte lika pang på längre, och Chris Barnes verkar för hög för sitt eget bästa.
Larsa Carlsson

SKINLESS – "Foreshadowing Our Demise"
(Relapse) **§§**
Relapse börjar få till det ordentligt nu, massa fina band ligger ju på den etiketten. **Mortician** och **Neurosis** framförallt, men även **Today Is The Day** och **Brutal Truth** har gjort bolagets namn gott, bland andra. Men det finns självklart även sura druvor i plantaget och tyvärr tillhör **Skinless** denna skara. Trött och träig deathmetal med påtagliga thrashmetalfeelings. Ingenting sticker ut, det bara maler och maler skivan igenom. Jag kan förstå varför **Deicide** blev förbannade när dessa herrar skulle vara förband åt dem.
Larsa Carlsson

SOLEFALD –"Pills Against the Ageless Ills"
(Century Media) **§**
Den norska scenen svänger något oerhört. Tidigare var de pionjärer för en hel genre tätt följt av en period då allting skulle vara majestätiskt och pompöst vilket ju resulterade i att det gick riktigt bra för band som t.ex. **Dimmu Borgir**. Nu tycker jag återigen att de har tryckt på paus i sin utveckling och faktum är att det var ett bra tag sedan jag hörde något riktigt bra band från vårt grannland. Tvåmannaprojektet **Solefald** bekräftar med marginal min kritik med sin tragiska hybrid av blackmetalsång, syntmattor och försök till skönsång. Överfyllda oceaner av taktbyten samt pinsamma försök till överraskningar och variation är vad som bjuds. Extremfantaster av **Dimmu Borgir** och **Arcturus** kan möjligtvis finna något i detta om de nu är villiga att sänka sina krav några nivåer.
Ronnie Schmidt

SOUL DOCTOR – "Soul Doctor"
(Massacre records) **§**
Soul Doctor är ett tyskt rock gäng som verkar gilla sin musik som den lät på 80–talet. En dos glam, lite **Bon Jovi** så har du **Soul Doctors** recept. Självklart så fyrar man av några lugna ballader som skulle platsa på vilken Power Ballads skiva som helst. Man får en bild av hur dom här grabbarna ser ut när dom lirar live. Svettband i skrikiga färger, fötterna på monitorerna och en trummis som snurrar frenetiskt med sina stockar. Bassisten J.D har lirat i **Bonfire** i en massa år och det gör väl sitt till **Soul Doctors** koncept antar jag. Gillar du gammal rock och klichéer så kommer du att älska det här.
Daniel Bergqvist

STORMHAMMER – "Cold Desert Moon"
(Century Media) **§§**
Tysk heavy metal. Visserligen finns små bitar av **Judas Priest** här och där men det bestående intrycket blir en klibbig smet av **Blind Guardian** och alla andra band som ärkeklåparna **Helloween** är skyldiga till att ha skapat. Inte riktigt lika uselt som nyss nämnda band – en del låtar går nästan att lyssna på – men ändå långt, långt, långt, långt ifrån bra.
Robert Stotzky

SUNSETH SPHERE – "Storm Before Silence"
(Hammerheart) **§§**
Ungern och metal, det brukar inte rimma väl. Kvartetten **Sunseth Sphere** kommer från just Ungern och detta är bandets debutplatta. Efter att ha varit verksamma i mindre band valde gitarristen Péter Márton och basisten Geörgy Bánfalvi att starta upp detta band tillsammans med en trummis samt sångerskan/keyboardisten Kyrah. Det är snällt, svävande och melodiöst, det är gothmetal utan några hårda attacker. Synd att Kyrahs röst känns så pass avlägsen, närvaron kan verkligen diskuteras. **Sunseth Sphere** satsar på melodier framför låtar vilket gör att låtkänslan naggas i kanten. Bandet behöver utveckla låtskrivandet ett par snäpp innan de är ett hot att ta på allvar.
Larsa Carlsson

SUPERFLY 69 – "Sing It With A Smile"
(Sweet Lemon) **§§§**
I en orange långrock står han där, bandets sångare Oliver Sidiropoulos. Han har kortklippt hår, välansat skägg och är fotogenisk som vilken popstjärna som helst. **Superfly 69** är inte heller världens hårdaste band, i jämförelse med aggressivare band är dessa tyskar som den mjukaste handduk. Herr Oliver med det jobbiga efternamnet och hans mannar drar gärna ned på gitarrdisten så de sockersöta texterna hörs tydligt. Brudar verkar vara ett centralt tema i texterna, han bjuder väl på sin sydeuropeiska charm (efternamnet klingar grekiskt) antar jag. Sådan här musik bör i nio fall av tio förbjudas, men **Superfly 69** tillhör den lyckliga tiondelen. Musiken funkar i sitt ändamål, det är refrängstarkt och välpolerat. Inte alls illa!
Larsa Carlsson

SUPREME MAJESTY – "Tales Of A Tragic Kingdom"
(Massacre) **§§§§**
Låter inte ett dugg "tragiskt". Detta är en energisk powermetal platta som överraskar med flöjter, regn och kyrkoklockor. Sången är kraftfull och "ren" med tydliga **Stratovarius** och **Europe** influenser. Vissa missplacerade och övertydliga syntslingor förstör mycket, det blir nästan barnsligt.
Ninni Sjölund

TERRA FIRMA – "Harms Way"
(Steamhammer) **§§§§**
"Stoner rock as only Scandinavia could produce it, så" inleds biografin från tyska Steamhammer. Och visst kan väl det stämma. Jag är på inget sätt någon expert på stoner rock, och absolut inte skandinavisk sådan, men jag vet vad jag gillar. Och det här gillar jag. Det svänger, gungar och rullar skönt. Jag har ofta fått intrycket av att man måste vara ordentligt pårökt för att kunna njuta av stoner – vilket gör de flesta stonerplattor ganska meningslösa för mig – men icke så här. "Groundman" är låten **Entombed** önskar att de skrivit till senaste plattan, "Harms Way" är en härlig upplevelse med sina gungande riff som verkar sakna både början och slut. Introt till "Sway" påminner om något härligt sjuttiotals-free–form/proggband. Så här skulle jag kunna forsätta länge till, men jag skall försöka behärska mig. Vid det här laget måste ni ha insett att det här är bland det bästa som finns just nu. Förresten, underbara "Have Demon, Will Travel" är plattans höjdpunkt. Så här skall stoner rock låta.
Robert Stotzky

THEATRES DES VAMPIRES – "Bloody lunatic Asylum"
(Blackend Records) **§§**
Vampyrisk metal som påminner om vampyrerna själva – alltså **Cradle Of Filth**. Fast här utan en karismatisk Dani Filth. Många hatar **Cradle Of Filths** kväkare, jag älskar honom. Det är han som gör att de sticker ut. Kanske är det just det **Theatres Des Vampires** saknar, det är helt ok, men tyvärr inte så där jättemycket till. En låt som "Til the Last Drop of Blood" är riktigt bra och nu känns deras melodiska blackmetal kul – men om något år lär nog skivan ha samlat en del damm.
Daniel Eriksson

THERION – " Secrets If The Runes"
(Nuclear Blast) **§**
Therion mår vara ruggigt överskattade, jag kommer aldrig förstå detta bands storhet. Chefsideolog och konspiratör Christoffer Johnsson försöker återigen sitt bästa att bygga upp sitt sandslott och vara så där jävla megadjup. Lika djup som en vattenpöl! Orkestern, gästmusikerna och körerna är åter på plats för herr Johnssons tribut till de gamla isländska folksagorna. Nuclear Blast litar lika mycket på världens musikskribenter som vi västerlänningar tror på en varaktig vapenvila i Palestina. Är de så rädda för nerladdningprogrammen på internet? Ger de mig en platta med "fade out" versioner på låtarna kan jag lika väl köra fade out–stuk på min recension. Jag kan sammanfatta "Secret Of The Ru .... Så!
Larsa Carlsson

3D HOUSE OF BEEF – "Low Cycle"
(Lunasound) **§§**
Produktionen är det inget fel på och det erbjuds en hel del mäktiga riff. Tempot är långsamt och släpande och sångaren tillför absolut ingenting med sitt monotona rytande. Riffen blir efter en stund bara enformiga och fantasilösa och den feta produktionen står mig upp i halsen. Visst finns det en hel del tyngd i skivan men "Low Cycle" är alldeles för seg och monoton för att den ska få se stereons innandöme några fler gånger.
Rikard Johansson

THORN.ELEVEN – "Thorn.Eleven"
(SPV) **§§**
Tyskar gillar melodier och spåren får gärna innehålla en refräng som sätter sig omedelbart annars tröttnar de ganska snart och griniga tyskar dricker man inte gärna mjöd med. Till sin fördel har tyska **Thorn.Eleven** sin ringa ålder med ett snitt på 23 år vilket innebär att de förhoppningsvis kommer att utvecklas rejält åt det mer positiva hållet. Charmlös grunge inspirerad rock/metal med total saknad av originell anda eller energiproducerande taktbyten. På något sätt känns det som om medlemmarna egentligen vill sparka igång med en aggroattack likt **Machine Head** gjorde på "Burn my eyes" men något hindrar dem uppenbarligen.
På återseende mina herrar, men då i fullständig krigsmundering tack.
Ronnie Schmidt

THRONEAEON –"Neither of Gods"
(Hammerheart) **§§**

Kan inte minnas att jag läst någonting om Throneaeon där gruppen Deicide ej har nämnts. Sämre grupper kan man definitivt jämföras med men de flesta vill nog respekteras för ett eget sound, en egen uppfriming. Kan ej slingra mig från majoriteten för Throneaeon låter stundtals mycket riktigt som ett äkta svenskt Deicide. Förra årets "With Sardonic Wrath" erhöll en smått lyrisk recension från min sida men dåtida eufori forcerar inte genom mig på samma sätt denna gång. De blott 4 spåren på föregångaren var en precis lagom dos av vandalism och att de lät så snarlikt en av mina favoritgrupper låg bara till deras fördel. Många av spåren på "Neither of gods" är lika bra om inte bättre än de på "With Sardonic Wrath" men trots detta så känns än så länge fullängsformatet som en lite för massiv uppgift att fylla. I lagom dosering är "Neither of Gods" absolut en käftsmäll som heter duga men utan lite originella inslag så känns det hela bara som en alldaglig örfil.
Ronnie Schmidt

THY INFERNAL – "Warlords Of Hell"
(Napalm) §§§
Blackmetal med stake i, det var länge sedan. **Thy Infernal** får inte blandas ihop med svenska **Infernal**, även om de härjar inom samma genre. Spår nummer två på plattan, svarthjärtligt betitlad "Rotting In Hell" får mig att tänka på Blackmetal anno 1996, då scenen och genren stod i zenit. Hade de övriga sju låtarna hållit samma klass hade femman inte varit långt borta. Fler höjdpunkter än "Rotting In Hell" finns att hitta, men mot slutet av plattan känns det som skivan går på repeat. Den vettigaste plattan Napalm släppt på ett bra tag.
Larsa Carlsson

TOTENMOND – "Auf Dem Mond Ein Feuer"
(Massacre) §§§§
Att bli bestulen på saker svider. Självklart saknar jag min Cd-walkman oerhört mycket, men mest av allt saknar jag skivan som satt i då den försvann då den låg obevakad på en fest. **Totenmonds** "Auf Dem Mond Ein Feuer" heter skivan jag saknar som besatt. Detta är dock inte en platta med egna låtar, utan en hyllning till gamla tyska punkband. Pazzer, sång och gitarr är som vanligt snorförbannad utan att tappa kontrollen, hans stämpe är sylvass och kraftfull som få. Aggression, ilska och frustration när den är som allra bäst. Materialet på denna platta är tämligen monotomt om man vill klaga, men även om det ofta låter likadant så är fler a av spåren är rena klassiker. "Keine Macht Für Niemand" är en riktig pärla och "Marschieren" är minst lika bra som **Motorheads** "Orgasmatron". "Reich In Rost" är en klassiker, en given femstjärnig sådan, men "Auf Dem Mond Ein Feuer" är inte dum den heller. Efter nästa löning köper jag allt jag kan hitta med dessa tyska aggromästare. Det borde du också göra.
Larsa Carlsson
(Läs även intervjun med Totenmond på sida 45)

TRAUMA – "Suffocated In Slumber"
(System Shock) §§§
Trauma är lite melodiösare än de polska landsmännen **Vader** och **Yattering**. Mycket riffande, fast med mer känsla än andra i genren. Tankarna för mig till danska ölmagarna **Konkhras** "Weed Out The Week", en tämligen underskattad platta som kom för ett par år sedan. Bra driv i låtarna gör susen för mig som lyssnare, kontrasten mellan riff och melodier är väl avvägd. Även om genren bara på ett par år blivit totalt överetablerad känns denna platta som en lite friskare vind.
Larsa Carlsson

TRISTANIA – "World Of Glass"
(Napalm) §§
Alldeles för sävligt, alldeles för pompöst, alldeles för grått, alldeles för trist–ania. Höstens gothmetaltroféer är redan utdelade och **Tristania** är långt ifrån någon. Kom med något mer kraftfullt nästa gång, tack!
Larsa Carlsson

"Kallare än vinterkylan!"

WILL HAVEN – "CARPE DIEM"
(MUSIC FOR NATIONS) §§§§§
Neurosis har fått sällskap i jakten på solen som aldrig uppenbarar sig. Will Haven är mer hardcore, och lite snabbare än **Neurosis**, men den gråa kylan finns där. Det är en krypande ångest och desperation som sätter sina spår i lyssnaren. Det känns som att gå i en iskall stormande motvind, men någonstans i alla dessa negativa metaforer finns ändå bandets kvaliteter. Detta är kvalitetsmusik som kräver mycket av lyssnaren, inga raka vers/refräng låtar utan ett massivt stycke som sträcker sig över en trekvart. "Carpe Diem" är uppdelat på tio låtar/stycken som sitter ihop, varav ett är betitlat "Dolph Lundgren". Mycket mystik ligger i musiken, vilket gör skivan mer intressant för varje gång man lyssnar på den. **Will Haven** konkurrerar inte med **Neurosis**, men grejen banden gör är ganska likartade. Två suveräna band i en ännu icke sönderetablerad genre. **Will Havens** riff känns som att ta i en nedfrusen ledstång utan att ha handskar på sig. Mycket kallt och vackert!
Larsa Carlsson

TWIN OBSCENITY –"Bloodstone"
(Century Media) §
Det ska tidigt sägas att jag har väldigt svårt för de viking black/death metall som titt som tätt dyker upp i brevlådan. Svenska **Thyrfing** har väl vid något tillfälle slängt iväg något hyfsat spår men annars är denna genre olagligt ointressant. Norska **Twin Obscenity** gör inte ett dugg för att rasera mina fördomar utan agerar istället utmärkt bevismaterial på just detta. Pinsamma försök till att måla upp episka och atmosfäriska ljudkulisser med alla de klassiska ingredienserna i full beredskap. Den mannliga sången fungerar inte alls men när den harmoniseras av den kvinnliga sången signerad Tonje Ettesvold så är det faktiskt smått behagligt emellanåt.
I övrigt finns mycket att önska från våra grannar och de kan ju alltid trösta sig med att precis allt kan bli bättre på uppföljaren. Sverige är tydligen för tillfället inte bara bättre på racketsporter.
Ronnie Schmidt

2 TON PREDATOR –"Boogie"
(Die Hard Music) §§
Utveckling är ett måste och ett friskhetstecken hos en pluton. **2 Ton Predator** har definitivt utvecklats sedan föregångaren "In the Shallow Waters" från 1999 där **Pantera** intrycken var lite väl frekventa. "Boogie" innehåller självklart även en hel del **Pantera** inspirerat material, men även om jag inte tror att **2 Ton Predator** refererar till det i och med titeln så svänger albumet betydligt mer än föregångaren. Ska man dra en direkt parallell så tycker jag faktiskt att det låter en del tidigt **Transport League** material på sina håll. Ibland släpar de tyvärr efter lite och låter som ett halvtaskigt plagiat på Phil Anselmos andra band **Down** som i lika onödiga som avslutande "Empty Chambers". Allra bäst blir det istället när de byter kostym och höjer tempot något som i "Downright Evil" eller "Turning Point" där tempo, tyngd och sväng turas om med att bära kronan. Lovande men inte mer, skall de göra själ för det utmärkta gruppnamnet behöver de definitivt lägga på sig ett par hekto.
Ronnie Schmidt

UNJUST – "Makeshift Grey"
(Mascot Records) §§
San Franciscos **Unjust** levererar sin metal i det moderna stuket. I vanliga fall så brukar jag vara väldigt svag för denna form av metal, men det här tilltalar mig inte alls. Det finns lite stompiga partier här och där men i sin helhet så är "Makeshift Grey" på tok för kraftlös. Man har hört det förut och är inte på långa vägar revolutionerande. **Unjust** beskrivs som en hybrid av **Machine Head**, **Faith no More** och **Deftones**. Nån plats i den elitserie som dom tre banden spelar i har inte **Unjust**, snarare i farmarligan.
Daniel Bergqvist

VIRGIN BLACK – "Sombre Romantic"
(Massacre records) §§
Här var det goth metal för hela slanten. Långsamt och malande. Tråkigt nog så verkar vokalisten tro att han är en opera sångare av stora mått men det låter bara konstlat . Musiken är pompös och orkestralt men alldeles för tråkigt för min smak. Bandet jämförs med **Type o Negative**, **Cathedral** och **My Dying Bride** men det är att slå sig lite väl hårt för bröstet. Nej bort, nästa!
Daniel Bergqvist

VIRGO – "Virgo"
(SPV) §§
Andre Matos från **Angra** och producenten Sacha Paeth (**Rhapsody**, **Kamelot** m.m) har tillsammans bildat sitt "soft band" **Virgo**. En stillsam sak som emellanåt bjuder på smågodis typ " To Be" – en låt där det smäller till lite i refrängen. Det är mycket instrument och välpolerat. Bra sång och hyfsade låtar. Stillsam rock som berör. Ju mer man lyssnar på skivan, desto mer växer den. Så tillfrågas jag om ett halvår kanske den har blivit ännu bättre. Nu får den nöja sig med ett svalt betyg – trots att den vid rätt tidpunkt/tillfälle (tex. sängkammaren) kanske är värd en högre siffra.
Daniel Eriksson

VIRULENCE – "A Conflict Scenario"
(Morbid records) §
Virulence grindar jazz eller jazzar grind, välj själv. Hade sångaren haft någon som helst känsla när han ställer sig bakom mikrofonen hade resultatet blivit betydligt bättre. Nu tillhör istället Chris Danecek en av de sämsta vrålhalsar jag stött på under mina tjugotre levnadsår. Ren katastrof! Den näst största fadäsen på "A Conflict Scenario" är det burkiga och lama ljudet. Det är lågt och tråkigt, vare sig must eller styrka har fastnat i studiosejouren. Hela skithögen till skiva känns bara som slöseri av talang, då trion verkligen kan spela. Kanske funkar det bättre live inför ett gäng aspackade grindtokar?
Larsa Carlsson

VISION OF DISORDER – "From Bliss To Devastation"
(Music For Nations) §§§
Det börjar bra, plattans tre första låtar gungar friskt i sensommarvärmen. **Vision Of Disorders** sångare Tim Williams är bandets starka kort, men även det svaga. Han får till det suveränt i låtar som "Southbound" och "Itchin´To Bleed", men i flera låtar i mitten av skivan känns sången helt oinspirerad. Wililams backas upp av fyra musiker, och tillsammans spelar de hardcore med starka drag av grunge. Trendigt 2001 vs trendigt 1991? När bandet väl får till det smäller det högt i skyn, men flera av plattans tretton låtar borde ha kastats eller sparats för annat bruk. En splittrad skiva, men den är ändå kvalitativ och riktigt skön bitvis.
Larsa Carlsson

WAR AND PEACE – "Light At The End Of The Tunnel"
(Mascot) §§
Istället för att låta medlemmarna som medverkat på skivan posera på bild radades instrumenten upp bredvid varandra framför fotografen. Lattjo! Not! Jeff Pilson och James Kottak som utgör **War And Peace** spelar progressiv hårdrock med starka influenser från powermetal och sjuttiotalsrock. För att krydda låtarna har gitarrhoror som John Norum, Paul Gilbert (**Mr Big**) och Richie Kotzen (ex–**Poison**) lånats in för solohjälp. Plattan fokuseras lika mycket på låtmaterial som den instrumentala hanteringen. Nu är dock detta för en gångs skulle inte det värsta skiten man hört utan ett ganska fint hantverk bitvis. Jeff Pilson är en snäll sångare som sällan tänder till, men det får duga.
Larsa Carlsson

WAYNE – "Metal Church"
(Nuclear Blast) §
Ett gäng gubbar med glorian halvt tillplattad sedan åttiotalet vandrar in i studion. **Wayne** härstammar ifrån åttiotalsthrasharna **Metal Church** som de flesta glömt bort för länge sedan. **Wayne** försöker leva upp minnena från förr genom att spela upp skåpmaten som de borde kastat för länge sedan och brännt på bål. Detta är på tok onyanserat och inte ett dugg piggt. Det luktar damm och mögel på mils avstånd. God natt!
Larsa Carlsson

WITCHERY –"Symphony For The Devil"
(Music For Nations) §§
Nej, jag gillar inte **Witchery**. Jag har aldrig velat stämma in i den ohämmade hyllningskör som prisat allt dessa herrar släppt. Visst finns det ett riff här, ett trumkomp där och ibland en sångslinga som fastnar, men i övrigt är det alltför intetsägande. Men vad vet jag? Jag verkar ju vara den enda person i Sverige som inte insett storheten hos **Neurosis** sömnframkallande musik.
Robert Stotzky

WITHIN TEMPTATION – "Mother Earth"
(DSFA) §§§
Within Temptation är en holländsk sextett som spelar ljuv gothmetal med flörtar till höger och vänster med pop, åttiotalsballader och symfonier. Starkaste kortet i ärmen är Sharon den Adels vackra och proffsiga sångröst som förpassar flera av de etablerade sångerskorna i genren till division två. Hon kan med sin varierade och aviga röst rädda sömniga gitarriff från tristess. "Mother Earth" har det mesta man kan kräva av en platta i denna genre, och jag är glad att jag slipper höra en grottbjörn sjunga duetter med Sharon. Kände du dig blåst när du införskaffade **Theatre Of Tragedy´s** senaste discoplatta har du revansch att ta ut här, **Within Temptation** är värda att kolla upp inför höstmörkret.
Larsa Carlsson

ZYKLON – "World OV Worms"
(Candlelight) §§§
Emperor's Zamoth vill inte vara sämre än sin vapendragare Insahn och släpper även han ett album med sitt sidoprojekt **Zyklon**. Ett för en gångs skull oerhört lyckat sådant för maken till utmärkt hybrid av intensiv blackmetal och dödsmetall var det ett tag sedan jag stötte på. Tidigt noteras att ingen mindre än Bård Faust Eithun ligger bakom samtliga texter på denna skiva. Vidare så hanterar Trym från **Emperor** trummorna och liksom allt för ofta nufförtiden så dyker Daemon från **Limbonic Art** tacksamt upp på ett flertal spår.
"World OV Worms" innehåller förutom sin makabra intensitet en del smått geniala samplingar i maskinell form som får skivan att växa till en bredare upplevelse och framförallt en betydligt bättre upplevelse. De till en början osynliga melodierna växer långsamt fram och ger till slut ett ganska tydligt avtryck vilket är tur för alster med uteblivna melodier har en tendens att få en att framstå som en insekt på motorvägen mitt under industrisemestern. Förvirrad och tillintetgjord.
Ronnie Schmidt

HTTP://SLAVESTATE.CJB.NET

Moonspell

Då jag inte äger någon telefonsvarare så sker inspelningen av de intervjuer jag gör på ett minst sagt omständligt vis. En mikrofon ovanför högtalaren i min telefon kopplas till datorn, varifrån en kabel går till två phonokontakter på en bandspelare, där samtalen sedan spelas in. Varför berättar jag nu detta? Jo, då jag precis lagt på luren och spolat tillbaka bandet efter att ha intervjuat Moonspells Pedro Paixao (synth och sampler) så märker jag till min fasa att våra röster knappt är urskiljbara, det mesta som hörs är ett högt brus.

text: robert stotzky | foto: paulo moreira

Mitt hjärta hoppar över ett slag och jag börjar mixtra med alla kontroller jag kan hitta, utan resultat. Som genom en snilleblixt kollar jag kablarna på baksidan av datorn – jodå, phonokabelns kontakt hade ramlat ut. Allt ljud hade alltså spelats in via den ytterst lilla mikrofonen på bandspelaren – vilken var placerad nästan en meter bort från telefonen. Ibland vill man bara gråta. Nå, detta misstag var tvunget att minimeras, så jag började genast skriva ned allt jag kunde minnas av samtalet, vilket som tur var verkade vara det mesta. Så här följer, rakt ur mitt minne, intervjun med de portugisiska mörkermännens maskinfantom.

SPRECHEN SIE DEUTSCH?

Pedro inleder med att be om ursäkt för att han ringer för sent. En tysk reporter som knappt kunde prata engelska tog fyrtiofem minuter på sig istället för de trettio han hade till sitt förfogande. Femton minuter hit eller dit spelar väl ingen roll tycker jag, huvudsaken var att han ringde. Jag går ut lite löst med att påstå att **Moonspell** i och med "Darkness And Hope" har gått tillbaka till rötterna. Det låter som "Irreligious" men med bättre ljud och bara bra låtar. Pedro är inte sen att hålla med.

– Kul att du säger det, de flesta verkar tycka det och det gör vi också.

Hur har plattan blivit mottagen än så länge, undrar jag. Det kan väl knappast vara så att jag är den enda personen på denna jord som fullkomligt älskar plattan.

– Albumet släpps ju idag, så vi har inte hört något från fansen än, säger Pedro. Men journalisterna verkar gilla den. Det betyder ju inte att fansen kommer att gilla den. "The Butterfly Effect" gick ju hem hos pressen men inte riktigt hos våra fans. Men jag tror att de kommer att gilla den.

Skam vore väl annars. Ursäkta mig om jag blir långrandig, men jag måste ta tillfället i akt att berömma plattan lite mer. Det råkar nämligen ligga till så att "Irreligious" är min absoluta favoritplatta med **Moonspell**. Skälet till detta är enkelt – låtar som "Opium", "Mephisto" och "Raven Claws" är sådana mästerverk att de lämnar outplånliga spår i min hjärna. Inte ens när jag hörde det i mitt tycke misslyckade albumet "Sin/Pecado" så kunde jag tro att **Moonspell** skulle fortsätta vara så dåliga. I och med "Darkness And Hope" har de bevisat att jag hade rätt. Har då Pedro någon favoritlåt på "Darkness And Hope"? Svaret kommer snabbt.

– Det där är en riktigt svår fråga. Jag gillar "Than The Serpents In Your Arms" väldigt mycket. De gjorde förresten en riktig dundertabbe så i låtlistan på CDn står det "Serpents In Your Hands". Men jag gillar ju också "Darkness And Hope", "Ghostsong" tycker jag är bra. Det finns många bra, men "Serpents..." är en sådan sång som jag alltid velat spela in.

Återigen måste jag ösa beröm över **Moonspell**. Jag håller helt och fullt med Pedro. "Than The Serpents In My Arms" är en makalöst bra låt som börjar lugnt, med några samplingar och lite plockande på en elektrisk gitarr. Sångaren Fernando börjar mässa på vad jag antar är portugisiska och sen börjar det. En av **Moonspells** bästa refränger öppnas likt en blomsterknopp och bjuder oss att avnjuta låtens nästan magiska skönhet.

BACK TO THE ROOTS

När ett band skall spela in en ny platta finns det ju två vägar att gå – antingen vet man precis hur det skall låta och skriver och spelar in låtar som låter precis så. Eller så har man ingen aning utan låter låtarna växa fram av sig själva. Visste månne **Moonspell** hur de ville att plattan skulle låta?

– Nej, vi hade ingen som helst aning. Det bara kom när vi började spela. Det kanske berodde på att vi hade mer roligt när vi spelade in. Vi bytte till exempel instrument med varandra, jag spelade en hel del gitarr och så. Sen är det ju mycket mindre maskiner på "Darkness And Hope", det är väl en del av varför det låter mer som "Irreligious".

Att det är organiskt och ganska avskalat märks vid första genomlyssningen. Som jag redan nämnt låter det mer som "Irreligious" än något annat jag hört med **Moonspel**. Det betyder också att det är precis den typen av låtar man vill höra live. Då **Moonspell** brukar turnera rätt flitigt så hoppas jag att de besöker Sverige snart.

– Det är tänkt att vi skall åka till USA och Sydamerika i november, för att återvända till Europa någon gång i december. Det ska bli roligt att spela i Europa igen med det nya materialet. Jag tror att det kommer att gå hem riktigt bra. Vi kommer till Skandinavien någon gång nästa år.

I Skandinavien var **Moonspell** för inte så länge sedan, "Darkness And Hope" är nämligen inspelad i Finnvox Studios i Finland. Hur kommer det sig att ett portugisiskt band väljer att åka till den riktiga myrkskogen där bara finntroll och annat oknytt håller till?

–Vi valde faktiskt inte studio själva. Vi ville att Hiili (som producerat bland annat **Him** och **Sentenced**) skulle producera plattan, och han ville att vi skulle spela in i Finnvox. Men det var väldigt bra, för vi hade väldigt roligt. Vi träffade killarna i **Amorphis** och **Him**, bland annat och drack en del sprit med dem, ha ha. Så det var ett bra val.

SAIDAS EFTERFÖLJARE

Att musiken på "Darkness And Hope" är bra har ni förhoppningsvis redan förstått. Texterna har jag om jag skall vara ärlig inte lyssnat så extremt noga på. Som brukligt är med promoskivor så medföljer heller inget texthäfte, så man kan inte läsa in sig på texterna. Därför frågar jag Pedro hur viktiga texterna är, och om musiken är viktigare än texterna.

– Nu vet jag vad de flesta säger, att de båda är lika viktiga. Men låt mig säga så här – om ett band har fantastisk musik men mindre bra texter så kan jag ändå lyssna på det. Å andra sidan finns det ju artister som Nick Cave, hans musik skulle inte vara lika bra utan de fantastiska texterna. Jag antar att man kan säga att sättet som texterna framförs på är viktigare än texterna själva.

Ett svar så diplomatiskt som något, men ändå ärligt. När jag sedan frågar om bandet tänkt att någon gång spela in några av de gamla låtarna, till exempel från "Under The Moonspell" igen känner jag mig lite som Saida när Pedro svarar med ett skratt.

– Haha, jag hoppas du har lika stor tur på lotto som med dina frågor. Vi har faktiskt precis för några dagar sedan börjat diskutera att spela in en del gamla låtar igen. Det skulle vara kul att få höra dem med fetare gitarrer och bättre ljud. Det finns också några låtar på "Sin Pecado" som jag skulle vilja spela in igen fast med mindre maskiner. Jag måste erkänna att det är jag som är skyldig till mycket av just det, – maskinerna och syntarna – på "Sin Pecado". Det vore kul att hör dem lite mer avskalade; mer organiska.

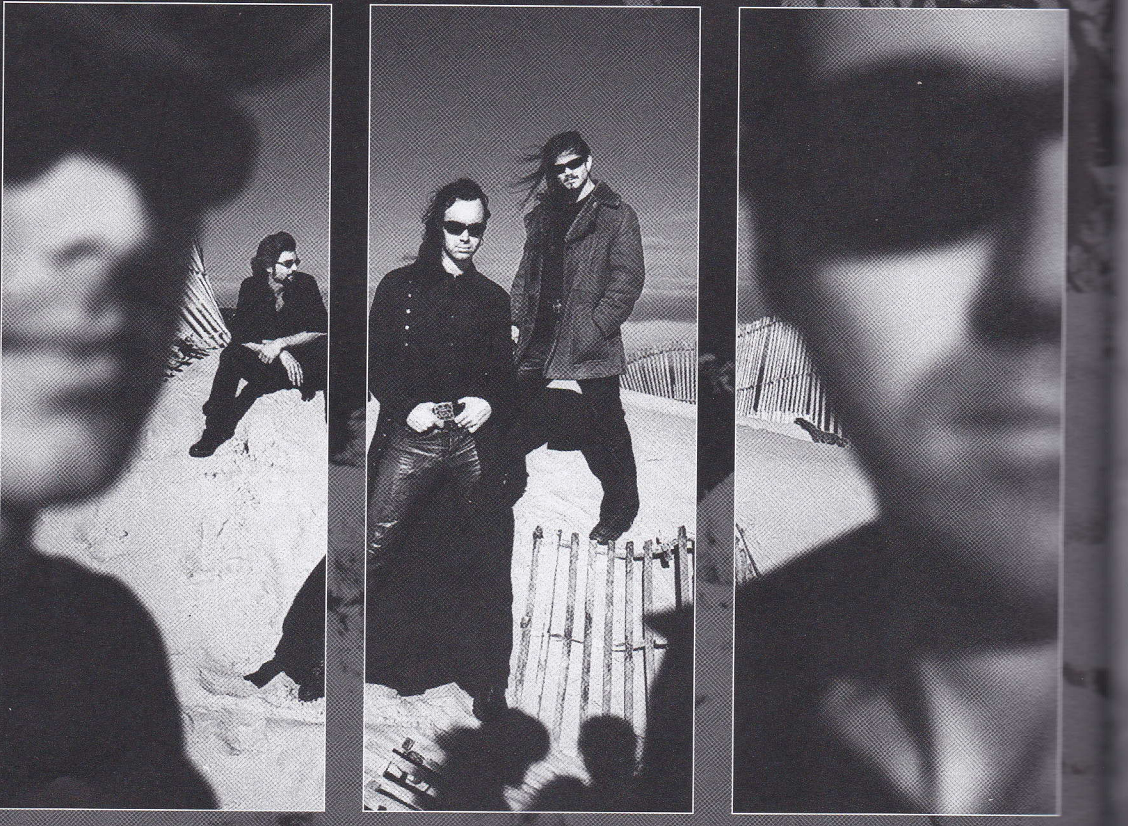
På tal om den gamla goda tiden så är jag lite intresserad av att veta vilka de stora inspirationskällorna var när **Moonspell** bestämde sig för att nu ska vi minsann spela metal.

– När jag började i **Moonspell**, 1993 tror jag att det var, så var de största inspirationskällorna band som **Bathory**, de känner du förstås till, du är ju svensk. Andra band var **Tiamat** och **Paradise Lost**. Personligen lyssnade jag också på band som **The Cure**, tog in lite av det i bandet. Vi var inte så bundna av att göra traditionell metal.

Att Portugal knappast är känt som världens mest flitiga exportörer av metalband är en lika stor underdrift som att påstå att **Refused** var aningen till vänster om moderaterna. Men hur är det egentligen att starta ett metalband i ett land som Portugal? Pedro svarar.

– Det var svårt, och det är det fortfarande. Det räckte att man hade långt hår för att folk skulle tro att man var antingen bög eller knarkare. Det visar ju också vilken idiotisk inställning de hade. Att vara bög är ju inget konstigt och håret växer ju inte mer på folk som röker på. Så det var svårt, inte bara att spela metal utan också att spela vanlig rock.

– Jag hoppas att alla fans bara lyssnar förutsättningslöst på "Darkness And Hope", det är en väldigt bra platta.

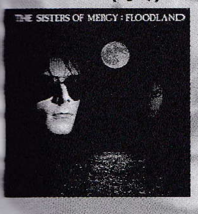
SLAVESTATE HYLLAR

Gothmetal

Del 1

Nittiotalet blev den tid hårdrocken såg nya vägar genom att återigen plocka in nya influenser för att försäkra sin överlevnad. Gothrock var en utav de influenserna och det som verkade helt omöjligt på åttiotalet hade inträffat – metal och synt tillsammans. Slavestates chefredaktörer Larsa och Ronnie tänkte ge gemene man och kvinna lite inblick i genren nu när hösten är här genom att skriva lite om de främsta albumen enligt oss i denna genre. Tolv gothmetalklassiker utspridda på fjorton år.

SISTERS OF MERCY
"Floodland" (1987)

Med uppenbara referenser i Leonard Cohen och t.o.m. Jim Morrison stod han bara där en dag, mr. Andrew Eldritch. Alltid svartklädd och med ett mystiskt sinne gömt bakom skuggade, givetvis svarta solglasögon. Musiken var om möjligt ännu mörkare och hans själ hittar vi troligtvis även idag fumlandes i fullständigt mörker. "Floodland" är ett smärre mästerverk där framförallt de långsammare spåren som "Flood" och "1959" fångar hängiven uppmärksamhet. "Hey now, hey now now sing this corrosion to me" ekar än idag i skallen och trots att Sisters of Mercy idag blott är ett ytterst mediokert liveband vilka endast bokas för pinsam retro känsla så tillhör "Floodland" ett av 80–talets främsta alster.

PARADISE LOST
"Gothic" (1991)

Utan denna skiva skulle genren se radikalt annorlunda ut. Hur många band har inte hämtat inspiration härifrån? Greg Machintosh´s suveräna gitarrslingor gör låtar som "Gothic", "Shattered" och "Eternal" oförglömliga. På tiden detta begav sig growlade Nick Holmes, inga som helst paralleller till dagens sound går att finna, förutom faktumet att herr Machintosh är en oerhört begåvad låtskrivare. Primitiv platta men en självskriven klassiker!

PARADISE LOST
"Icon" (1993)

Efter en start som ett deathmetal band så utvecklades **Paradise Lost** via "Shades of God" till ett renodlat gothmetal band med "Icon" som den absoluta höjdpunkten.

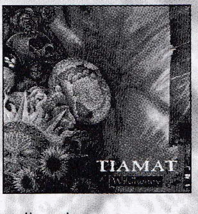
Redan här började de gamla fansen att skråla "sellout", frågan är vad de då skriker idag när **Paradise Lost** agerar halvtaskiga **Depeche Mode** imitatörer. Hursomhelst så blev "Icon" en slags avdelare mellan två **Paradise Lost** läger, de som älskade den och de som avskydde den. De som älskade den förälskade sig även i uppföljaren "Draconian Times" och de som avskydde den gick tillbaks till "Gothic" eran och har sedan troligtvis aldrig kommit åter. Starka minnen av den speciella atmosfären uppstår när spår som "Embers Fire", "True Belief" och "Christendom" förenas med sinnet.

TYPE O NEGATIVE
"Bloody Kisses" (1993)

Man brukar allt för ofta slarvigt definiera skivor som stilbildande eller milstolpar. "Bloody kisses" kryper givetvis ner under dessa fack men innehåller även något extra som nått och jämnt går att ta på men som är så rasande svårt att definiera. Få plattor har roterat så frekvent hemma hos Slavestates chefredaktörer och få plattor kan definiera en viss stämning på ett sådant sätt som "Bloody Kisses" kan. Med spår som "Christian Woman", "Black no.1" och "Summer Breeze" skapade **Type O Negative** soundtracket till den optimala fusionen mellan mörker, melankoli och romantik.

TIAMAT
"Wildhoney" (1994)

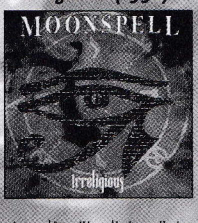
Det fantastiska med "Wildhoney" är att den överraskande så när den kom. Ingen kunde väl tro att ett band med en sångare som tidigare kallat sig Hellslaughter och med ett gruppnamn som **Treblinka** kunde skapa något såhär magiskt. Magin blev **Tiamats** absoluta genombrott både musikaliskt och kommersiellt och en grupp som **Pink Floyd** nämndes i varenda recension. Nog kan vi förstå parallellerna men såhär bra har aldrig Pink Floyd låtit. Än idag fortsätter **Tiamat** att utvecklas men frågan är om de någonsin kommer att skriva spår som "Whatever that hurts" och "The Ar" igen. Men vem vet, Edlunds kreativa flamma tycks ju aldrig sluta brinna.

MINISTRY
"Filth Pig" (1996)

Ministry är knappast kända som ett gothmetalband, snarare som ett industriband. Men på "Filth Pig" är det så pass mycket mörker och elände att de platsar i facket ändå. Dovt, myllrande och mörkt, plattan är iskall från början till slut. Coverversionen av Bob Dylans "Lay Lady Lay" är helt fenomenal i **Ministrys** kostym. Även "The Fall" och "Dead Guy" biter hårt med Al Jourgensens förvrängda men berörande röst. Bandets framträdande på Hultsfredsfestivalen samma år som skivans släpp ger fortfarande gåshud.

MOONSPELL
"Irreligious" (1996)

De är Portugals största metalband genom tiderna, men den inhemska konkurrensen har knappast varit hård. Egentligen skulle både "Butterfly Effect" (1999) och "Sin Pecado" (1998) platsat på listan., men om man måste välja en får det bli denna platta. Plattan var från början menad att bli betitlad "Full Moon Madness" efter plattans sista låt. "Irreligious" innehåller storslagen gothmetal som håller hela vägen, allt från gitarrer, keyboards, trummor till sång passar perfekt tillsammans. Paradnummer som "Awake", "Herr Spiegelmann" och "Mephisto" får aldrig glömmas bort.

DARKLANDS
"Darklands" (1998)

Sundsvallsönerna i **Darklands** hör man inte mycket av nuförtiden. Suveräne och tonsäkre sångaren Erik Barthold spelar även trummor i **Left Hand Solution**, men i mitt tycke borde han lägga ner med kraft i **Darklands**. **Type O Negative** vs **The Doors** med alla detaljer på rätt plats, det finns mycket att hämta ur plattans tio låtar. Användningsområden är många, men testa att släcka lampan, kramas lite, sätt på **Darklands**.....

THEATRE OF TRAGEDY
"Aegis" (1998)

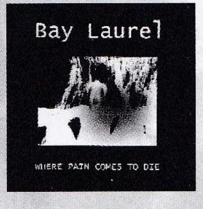
"Aegis" känns nästan som ett minne av en förlorad vän. Det som **Theatre of Tragedy** komponerar idag tilltalar oss inte alls och de har i intervju efter intervju påpekat att de aldrig kommer att gå tillbaks till det här soundet. Men idioti är ju som vi alla vet numera mer smittsamt än ebola så detta ignoreras och vi nöjer oss med det som trots allt finns arkiverat. Allt kring "Aegis" är helt enkelt så rasande vackert att vi är övertygade om att ingen som verkligen har gett skivan en chans har lämnats oberörd. "Cassandra" stryker dig över din kind, "Lorelei" fångar din uppmärksamhet och "Bacchante" får dig att tråna efter mer. **Theatre of Tragedy** är ett minne blott men minnena av en svunnen tid består.

KATATONIA
"Tonight´s Decision" (1999)

Ett mjukare **Katatonia** sedan de tidiga black/deathmetaldagarna, men fortfarande ett band med hedern i behåll. Ganska likt **Paradise Lost** i låtersnickeriet, men snackar vi gothmetal är det kanske den bästa influens du kan ha. Melodikänsla, melankoli och välarrangerat. Årets uppföljare "Last Fair Deal Gone Down" kommer inte alls upp i samma höjder. Jonas Renkse´s ömma känsliga stämma flörtar stenhårt med depprocken.

BAY LAUREL
"Where Pain Comes To Die" (2000)

Svenska band som behärskar denna genre är vi verkligen inte bortskämda med. När detta alster likt napalm spred sig i tillvaron så kändes det extra skönt att konstatera just faktumet att de var från Sverige. En mördande vacker historia som trippar sig ner längs gråskalan broderad av ett härligt vilande melankoliskt mörker. Sångaren Rikard Löfgren sjöng så övertygande att han måste konfronterats kronisk melankoli och tristess livet igenom. Skivan fick aldrig den uppmärksamhet som den förtjänade och sedan dess har det inte hörts en viskning från **Bay Laurel**. De hamrade ner en milstolpe i svensk goth utan att någon och då framförallt inte de själva ens visste om det.

AMORPHIS
"Ad Universum" (2001)

Årets platta i genren kommer från finska **Amorphis**. "Ad Universum" är en skör platta, som berör gemene man eller kvinnas känselcentrum och rör om flera varv. Pasi Koskinens maffiga röst och de perfekt avvägda arrangemangen ger de tio låtarna lika många olika liv. Fansen från bandets tidiga dagar lär spy galla över detta, men vad spelar det för roll när det låter så pass bra som det här? Detta är låtskrivarkonst av högsta kaliber. Skivbolaget Nuclear Blast verkar sitta på en guldkalv de inte vet om.

Bubblare : MY DYING BRIDE – "Like Gods of the Sun" (1997), TYPE O NEGATIVE – "World Coming Down" (1999), MOONSPELL – "Butterfly Effect" (1999).

GENREKOLLISION

Grind, den musikaliska definitionen av vansinne är en av de genrer där det allt som ofta dyker upp nya plutoner. En djungel av oväsen och mortala kombinationer av gurgel samt ångestskrik eliminerar spår av hörselsinne hos den trångsynte men grundar även ett stadie av eufori hos den något mer öppensinnade. Befriade från innebörden av ordet pedagogik lät vi Anders från det kollektiva vansinnet Nasum agera ciceron och fälla några kommentarer kring sina kollegor från nivån sex fot under.

text: ronnie schmidt

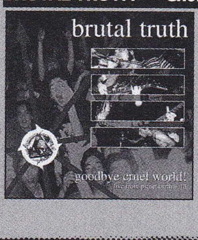
SOILS OF FATE – "Sandstorm"

Supertriggad gruff–gruff dödsmetall... Allvarligt, triggade trummor går bort! Visst det blir ett jävla tryck och så, men var tog känslan vägen? Vilken trummis vill att hans trummor ska låta som en trummaskin? Jag tyckte inte detta var speciellt bra, inte speciellt originellt, och inte speciellt mycket grind. Odistad bas? Gitarrsolon? Nej tack! Vet inte vilka det är och vill inte ge mig på någon gissning för jag hatar att göra bort mig.

TERRORIZER – "Ripped to shreds"

Hehe... nu får jag genast äta upp mina ord, för detta är ju också triggade trummor, fast inte fan låter det trummaskin för det. **Terrorizer** – kan nästan inte bli mer klassiskt än så här. "World Downfall" är verkligen en suverän platta. Låtarna är bra, trumspelet är exemplariskt (ingen grindar så bra som Pete Sandoval) och ljudet är framför allt jävligt tydligt, vilket passar utmärkt i just detta sammanhang. Att polaren Jesse Pintado är med är ju inte fel heller, en riktigt schysst prick som är "down with grind"! "Ripped to shreds" heter låten om jag inte har fel. Det enda negativa med **Terrorizer** är väl texterna som inte är riktigt klockrena i alla låtar.

BRUTAL TRUTH – "Choice of a New Generation (live)"

Hm... detta måste vara **Brutal Truth** från deras liveplatta. Är inte riktigt inlyssnad på den. Många tyckte att **Brutal Truth** blev helt sämst när Scott slutade trumma efter den första skivan, och på sätt och vis var det inte samma sak. Men jag gillar ändå deras smått kaotiska stil och då spelar det ingen roll att Rich Hoak inte spelade i samma liga. Det är mycket känsla (och troligen en hel del gräs) i detta.

AGORAPHOBIC NOSEBLEED – "Bed of flies"

Mer dödsmetall åt det thrashigare hållet á la **Sadus** och sånt. Det blir ju aldrig grind så jag vet inte vad jag ska säga. Väldigt mystiskt trumljud vilket avslöjar att det har några år på nacken. Lite halvmeckigt här och där. Ja, "sådär" får väl betyget bli.

MINDSNARE – "Armed & Scared"

Hm... jag känner igen detta. Jag vågar mig på en gissning – jag tror att detta är från **Mindsnare**'s demo. Har jag rätt eller fel? Rätt trevligt detta. Både bra mangel och lite thrashig ångest på något sätt. Kan bli intressant i framtiden. Nu har väl **Mindsnare** bytt namn (heter numera The Relevant Few red.), men det blir säkert bra i alla fall. Om det nu var dom.

NAPALM DEATH – "Constitutional Hell"

Napalm Death – ja, man kan ju inte ha ett grind–låt–snack utan att ha med mästarna! Efter 40 spelningar tillsammans i Europa förra hösten så kan jag säga att jag kan denna låt och resten av deras sett hyfsat bra. "Enemy of the music business" var en rejäl comeback för dem. Det var härligt att höra **Napalm Death** grinda igen. Många tycker att Danny är en tråkig trummis, men maken till mer gedigen grindtrummis har jag knappt sett. Han har perfekt handledsteknik och är jävligt exakt i sitt trumspel. Som avslutning kan jag bara säga att det finns nog inga som gör så bra mellantempo/mosh riff som **Napalm Death**.

RETALITATION – "Genocide Angels"

Retaliation med någon låt från EP:n. Det som jag brukar ha emot **Retalitation** är att ibland hörs det så jävla väl att de inte har några texter. Men i mindre doser så märks det ju inte. Ska bli kul att höra något nytt med dem snart. Det är väl en 10" eller 12" på gång på Putrid Filth så den får man ju kolla upp snarast möjligt.

LUDDITE CLONE – "Bottom King"

Detta är Relapsepolarna **Luddite Clone**. Ganska mangligt och inte fullt så stressigt som det kan bli ibland i amerikanska mangelband. Jag tycker det är en ganska tydlig skillnad mellan europeisk och amerikansk grind. Jag undrar om Relapse kommer att göra något mer med **Luddite Clone** i framtiden, EP:n de släppte var ju en CD–variant av en vinylsingel eller något sådant. Bra hur som helst.

REGURGITATE – "Choked in Shit"

Mer polare! **Regurgitate** med nån slagdänga från "Carnevorous Erection". Jag tyckte väl att jag hörde det för mig välbekanta Soundlab–soundet. :) Mangligt som fan. Spännande sång, lagom blöt och klistrig... hehe. Ubbe i **Regurgitate** är så rolig med sina riff–papper. Har inte sett något liknande. Inte ens jag som är så jävla uppstyrd skriver ned låtarna på ett sådant sätt!

CEPHALIC CARNAGE – "Driven to Insanity"

Definitivt amerikanskt. Det hör man ganska snabbt. Påminner lite om **Origin**, som jag nyligen såg live – de sparkade arsle! Men jag vågar nog sätta en peng på att det inte är dem. Rätt så meckigt och jävligt snabbt, lagom stressigt men ändå rätt så härligt. På rätt sida av gränsen för vad jag gillar i just den här typen av döds/grind.

OBLIGATORISK TORTYR – "Stenkross"

Nu luktar det mer black metal om pisket. Inte så punk direkt. När jag gör sådana här långa utdragna metal grindriff brukar jag få skäll av Mieszko, och detta skulle han avfärda direkt! :) Lustigt nog var denna låt oväntat kort. Schysst, men alldeles för mycket black metal över själva grundriffet.

OBLIGATORISK TORTYR

Låtarna heter saker som "Ingen Återvändo", "Döda Världen", "Krossa Livet" och "Snart Bryter Kriget ut". Västkustborna i Obligatorisk Tortyr står för ansvaret och har trots de svenska texterna ett skivkontrakt med den franska etiketten Osmose. Knepigt värre är faktumet att plattan på grund av distributionsproblem finns att få tag i runt om i världen, dock inte i Sverige!

text: larsa carlsson

Obligatorisk Tortyr är ytterligare ett band att räkna med i den nya vågen av grindcore. Gruppen består av Fredrik Helgesson (trummor), Victor Helge (bas och skriksång) och sist med inte minst intervjuoffret Jens Kjerrström (gitarr och deathmetal–sång). Bandets historia sträcker sig över tre år, och i våras kom debutplattan "Obligatorisk Tortyr" ut.

– Hösten 1998 startades **Obligatorisk Tortyr**, då Fredrik och jag beslöt oss för att spela grind ihop. Victor fick vi tag genom hans bror Fabian som jag spelar med i ett annat band. Fredrik spelar även i **Grief Of Emerald** och jag i **Brutaliator**. Victor har tidigare spelat i lite småband i Uddevalla, där han kommer ifrån. Vi kommer allihop från Kungshamn från början. Jag är äldst med 24 år medan de andra två är 21 år gamla.

Den titellösa debuten innehåller tjugofem grindhymner plus en gömd extralåt av det längre formatet som får skivan att klocka in på sammanlagt 49 minuter. Det är inte bara grind hela tiden, även influerat av vanlig deathmetal och crustpunk manglas det i stort sätt plattan igenom. Som ni läst i ingressen sparas det inte på varken samhällshat eller existensångest. Jens ser dock inte så allvarligt på lyriken, han avfärdar dem nästan som ett ironiskt koncept.

– Det är mer filosofi än politik, aggressiv filosofi! Vi blandar dock in en hel del allvar i våra texter. Jag står för det mesta av text och musik, men även Fredrik och Victor skriver låtar och texter.

I vintras när ni spelade tillsammans med **Mindsnare** (numera under namnet **The Relevent Few**) och **Nasum** på Belsepub i Göteborg var uppslutningen av publik en succé. Det intressanta var dock att det var stans punkare som slutit upp istället för det vanliga gruff–folket som hellre väntade på **Nasums** intågande. Hur har ni nått denna publik? Är det texterna som lockar tuppkammarna?

– Jo det är väl texterna, men så har vi även starka crust–influenser i våra låtar. Men vi gillar dem, det gör oss ingenting att punkare diggar oss. Vår musik är ganska enkel, det är inga svåra grejer, det är lätt för den genren av folk att ta till sig vår musik då. Vi spelade på en punkspelning i Trollhättan en gång, det kanske är där vi fick våra punkfans.

Har ni haft mycket spelningar sedan skivsläppet?

– Faktiskt inte en enda sedan plattan släppts, skivbolaget väntar väl på att den skall börja sälja innan de skickar oss på turné. Plattan finns ju inte att få tag i Sverige och det är MNW:s fel. MNW är skyldiga en massa bolag pengar, vi lär få vänta ett tag till innan den finns att få tag på i Sverige om man räknar bort importplattorna. Inget datum är klart för släpp i alla fall. Den finns att få tag i ett fåtal skivaffärer längs västkusten.

Hur kom ni kontakt med franska Osmose?

– Vi skickade vår demo till Relapse och Osmose. Osmose svarade och vi nappade direkt. Vi har kontrakt för en platta till. Femton låtar är redan klara, men vi siktar på att ha 25 låtar på nästkommande platta också.

Vad tycker du om dagens grindscen, med svenska **Nasum** till exempel?

– Jag diggar debuten "Inhale/Exhale" mer än "Human 2.0", jag tycker att de borde få uppmärksamheten för den första plattan istället, eftersom den är mycket bättre. Jag gillar även **Birdflesh** och **Regurgitate**.

Hur har responsen varit på er egen platta hittills då?

– Den har varit blandad, medel överlag, men även hyllningar och sågningar. Vissa verkar anse att vi är för lite grind och har svårt att sätta in oss i en genre. De har väl svårt för att vi blandar flera olika musikstilar.

Är det egentligen inte lite väl mastigt att pressa in över tjugo låtar på skivorna som de flesta grindcoreband gör nuförtiden? Mini–CD:s med tio till femton låtar vore väl egentligen mer lyckat, för min egen del räcker inte koncentrationen längre än så.

– Jag tycker att det är okej som det är, Relapse vill till exempel alltid ha minst fyrtio minuter musik på sina plattor, då blir det alltid över tjugo låtar.

Sista frågan ....Obligatorisk Tortyr, är det livet i allmänhet som menas?

– Ja, så kan man tolka det avslutar Jens.

RELEVANT FEW

Ett av Göteborgsscenens mest lovande band har fått en minst sagt bra start på sin karriär. Jag talar om Relevant Few (före detta Mindsnare) som på några månader lyckats med konststycket att inte bara spela in en högst respektabel demo och bli signade, dessutom ser det ut som om de säkrat en turnéplats tillsammans med Napalm Death. Inte så pjåkigt.

text: robert stotzky

En timme efter att jag kommit ur sängen en lördagförmiddag ringer Robert Hakemo (bas, sång) upp för att prata lite om vad som är på gång. **Relevant Few** består bland annat av medlemmar från **Abandon**, vilket jag visste. Däremot visste jag inte att Robert tidigare spelat i bandet **Gooseflesh**, vilket han upplyser mig om. Jag hade det stora nöjet att bevittna en konsert på Musikens Hus för några år sedan, då bland annat **Gooseflesh** och **In Flames** spelade. Att det var **Gooseflesh** som var det bästa bandet den kvällen stod utom allt tvivel. Hursomhelst, jag börjar med att fråga om namnbytet. Varför?
–Jo, det visade sig att **Mindsnare** var upptaget. Det var ett band i staterna, ett i Australien och ett i Kanada.
Sen kom Carlzon (throat) upp med **Relevant Few**, och det var ju klockrent. Passar bra med våra texter och så.

SNABBARE

Texterna skall vi komma till om en liten stund, först vill jag veta mer om vad som är på gång just nu. Rob berättar att de signats av bolaget No Tolerance Records och att de just i detta nu håller på med slutmixen av fullängdsdebuten. Jag frågar lite försynt hur många låtar vi kommer att kunna avnjuta och framför allt, hur låter det?
– Ja, det blir ju...nu måste jag räkna. Fyra...fem stycken låtar från den gamla. Det är lite omgjort, och så går det snabbare. Mer brutalt.
Skönt med ett band som utvecklas i rätt riktning, påpekar jag.
– Ja, vi är ju inte så nöjda med demon, men en demo är ju en demo. Man lär sig.
Förhoppningsvis gör man det, tänker jag för mig själv. Tyvärr verkar det som om många band snarare stagnerar när de väl fått kontrakt. Men hur är det egenligen, hur länge har **Mindsnare/Relevant Few** egentligen funnits?
– Sen i oktober förra året.
Det har alltså gått ganska så fort?
– Ja, det sa bara pang, om man jämför med tidigare band man spelat i, där inget hänt på flera år.
Jag frågar om den påstådda turnén med **Napalm Death**. Rob upplyser mig om att det inte är spikat än. Visserligen står det **Relevant Few** på biljetterna, men det betyder ju inte så mycket, påpekar han.
När vi redan kommit fram till att musiken kommer att vara snabbare så vill jag gärna veta vilka ämnen texterna kommer att behandla. Det för mig något nedstämmande svaret lyder som följer.
– Det är ju väldigt politiskt. En hel del om det som händer runt om i världen. Vi har ju titlar som "Solution Revolution", "Nation Corrupt", "Liberation" och "Justice According To Pigs".
En titt på **Mindsnares** hemsida visar att texterna inte alls är så vänsterorienterade som jag befarade, men jag påminner mig själv om att jag tamejfan ska starta världens första kapitalistiska grindband där texterna endast skall behandla ämnen som det moraliskt riktiga med marknadsekonomi och egoism. Först skall jag dock göra fördigt denna intervju. Jag ber därför om en lista med musikaliska influenser; sådana band som de alla lyssnar på och vars klass de vill uppnå. Svaret kommer fort.
– Ja, det är ju **Brutal Truth** då, helt klart. "Need To Control"–plattan först och främst.
Jag påpekar att även om "Need..." är en bra platta så framhåller jag "Extreme Conditions Demand Extreme Responses" som **Brutal Truth**s finest hour.
– Ja, den är också bra. Det finns ju några grymma låtar på den. Men jag tycker att den är lite splittrad. Lite för mycket dödsmetall.
För mycket? Som om det någonsin kan bli för mycket dödsmetall...

BIOHAZARD

Att få sig tilldelat en intervju med Evan Seinfeld från den krossande hardcore plutonen Biohazard borde få t.o.m. den hårdaste människa att buga av respekt. Gänget som givit ut milstolpar under hela sin karriär förtjänar verkligen sin framgång. En intervju är ju ett måste när nya plattan "Uncivilization" väntar på att mangla lyssnaren till damm. Down for Life.

text: daniel bergqvist

Exakt klockan 17:00 lyfter jag telefonen och slår siffrorna för att få mig en pratstund med Evan Seinfeld, basist och en av Biohazards två sångare. Ett "hello" med kraftig stämma hörs efter ett par signaler. Efter de vanliga artighetsfraserna så kör vi igång.
Hur gick jobbet med nya skivan, inga problem?
– Nej,för fan häver mannen ur sig. Inga som helst problem, allt känns perfekt. Vi känner att vi har gjort vår bästa skiva någonsin. Allt flöt på som fan. Under låtskrivarprocessen så hade vi så mycket idéer att vi kunde ha spelat in två plattor. Jag kan inte vara mer nöjd.
Personligen så tycker jag att på det nya verket så har det smugit sig in lite mer metal influenser än vad som brukar höras på gruppens tidigare alster. Vad är egentligen den största skillnaden mellan "Uncivilization" och de övriga skivorna?
– En stor skillnad var att när vi spelade in skivan så hade vi egentligen inget skivbolag. Vi gjorde precis som vi ville och hade vi någon idé så var vi inte rädda för att prova den. Det var jävligt kul under inspelningen. Vi garvade som fan och bara lirade. Det var ingen som försökte styra oss och det kan höras på slutmaterialet. Allt gjordes med en stor passion.
"Uncivilization" är inspelad i gruppens egna The Rat Piss Studio och producerad av bandet själva och har en grym produktion. Var det ett steg i riktningen att få göra allt själva utan att blanda in andra element?
På sätt och vis. The Rat Piss Studio är från början vår gamla replokal som vi byggde om till en studio. Vi byggde den från grunden och designade den precis som vi ville. Studion är ingalunda något lyxigt ställe men den ligger nära våra hem. Så om vi får någon idé så är det bara att ta tunnelbanan, bilen eller motorcykeln så är man där på ett ögonblick. Betydligt billigare blir det och vi får ljudet precis så som vi vill ha det.
Tydligen så ringde jag upp Evan när han håller på att laga mat. Att laga mat med ena handen och hålla i en telefon med den andra är som vi alla vet som har försökt inte lätt. Jag ställer frågan om de spelat in något nytt spännande band i studion. Svaret jag hinner få är att de inte har haft någon tid till det. För tillfället så har Biohazard största prioritet. Mer hör jag inte för plötsligt uppstår ett fruktansvärt oväsen som låter som om den tatuerade hardcore giganten håller på att riva hela köket. Men mellan allt slammer och all fuck så tycker jag mig höra honom säga att nya plattan med Raging Speedhorn ska spelas in i studion. Hmm, undrar vad han lagar för käk? Nåväl.

"Uncivilization" stoltserar med en stark line up när det gäller gästartister. Bland annat Phil från Pantera samt medlemmar från Sepultura och Slipknot. Har du någon gäst på plattan som du tycker gjorde extra bra ifrån sig?
Jag ser det inte riktigt på det sättet. Alla gjorde sitt till att "Uncivilization" blev så jävla bra som den blev. Det var helt otroligt att höra och se den otroliga kraft de lade ner på sin uppgift. Men jag måste ända säga att Sen Dog från Cypress Hill gjorde ett jävligt bra jobb. Roger Miret från Agnostic Front var nog ändå coolast. Låten "Unified" som han är med på är skivans viktigaste spår. Texten berättar vad Biohazard handlar om. Hardcore life.

Texterna till Biohazards låtar är den viktigaste biten av en låt. Chansen att få berätta och få vädra sina åsikter. Enligt Evan så är det detta vad några av låtarna på skivan handlar om.
"SELLOUT": Handlar om våra fans. Lojaliteten som finns mellan oss. Vi har gjort vår första video från den här plattan till den här låten som jag förövrigt har regisserat med en grymt liten budget.
"WIDE AWAKE": Handlar om sånt som händer alla. När man vaknar upp och allt känns skit. Man hatar allt och alla inklusive sig själv. Man inser att man lever i en lögn och måste göra någonting åt det.
"UNIFIED": Är en historia om vänskap och om att avslöja alla falska människor.
"LAST MAN STANDING": Texten är vårt motto. Handlar om ideal och övertygelser. Viljan att dö för det man tror på, för familjen och sina vänner.
"CROSSED THE LINE": Är en romantisk älska/hata låt. Om smärta, kärlekens sorger och om att bli huggen i ryggen.
"TRAP": Handlar om den genomruttna musik industrin. En fantasi om att få döda alla vi hatar.
"PLASTIC": Är vår hatlåt till alla jävla falska MTV stödda bullshit pojkband som finns. Jag mår dåligt av alla dessa patetiska popskit band.
"HFFK": Handlar om folk som inte bryr sig om andra. Falska jävlar!

Ni har ju huserat på diverse skivbolag. Hur har det varit och tycker ni att ert nuvarande bolag behandlar er schysst?
Jo, bolagen har överlag gjort ett bra jobb för att stötta Biohazard. Warner var i början det bästa bolaget för oss tills de sparkade alla som förstod oss och vad vi var ute efter. Mercury var klart sämst, har inget mer att säga om det. Nuvarande Steamhammer är det klart bästa bolaget vi legat på. Personerna där förstår oss och bryr sig om hur det går för bandet. Men i grund och botten så vill vi bara få ut vår musik.

Ett skivsläpp brukar ju i regel följas av en turné och för Biohazard görs det inget undantag. Grabbarna från New York kommer även att ta sig till våra breddgrader. En gång före nyår och en gång till våren lovar Evan. Jag frågar vad man kan förvänta sig av ett Biohazard gig och jag tycker svaret låter betydligt bättre på engelska.
– A live Biohazard experience is real, intense. No gimmicks what so ever. It´s about unity, power, positivism. To free all bad energies. A fucking urban tribal ceremony. Be sure that you come to see us live.
Det låter ju onekligen lockande. Men hur är bandets relation till Sverige?
Fan grabben. Vi har många bra minnen och vänner från Sverige. Jag minns spelningar som vi gjort i Fagersta och i Arvika som blev jävligt lyckade. Polarna inom Umeå scenen. Några bra band skjuter jag in?
– Jag har inte så stor koll för tillfället men Fireside och Refused är coola. Jag är säker på att jag kommer att få höra mycket ny svensk musik när vi kommer till er.
Man har läst bandets ena strängbändare Billy Graziadei´s krönikor i tidningen Metal Hammer. Jag blev nyfiken och undrade om Billy har några större planer för sitt skrivande. En bok om bandets historia kanske?
Ingen bok är på gång dundrar Evan på sitt karakteristiska sätt. Hela bandet skriver hela tiden. Billy har alltid varit intresserad av att skriva. Han gillar att dela med sig av sina åsikter och skriver journaler hela tiden. Men vem vet. En bok om Biohazard kanske kommer i framtiden.
Jag känner att intervjun börjar lida mot sitt slut. Mitt intervjuoffers mobiltelefon ringer hela tiden. Evan ursäktar sig med att det är några polare från förr som ringer. De skall träffas i Amsterdam. Innan vi avslutar så vill jag ha reda på hur Seinfelds favorit band skulle se ut.
Svår fråga. Men det skulle självklart vara med Jon Bonham på trummor och Geezer Butler på bas. Gitarrerna får Jimi Hendrix och Randy Rhodes ta hand om. På sång blir det James Brown och jag själv. Inte för att jag skulle bidra med något till dessa legendarer men det skulle vara coolt att vara med.
Med det så avslutar vi pratstunden och jag tackar för mig. Precis när jag ska lägga på så får jag med mig några ord på vägen som lyder: DOWN FOR LIFE.
Biohazard stavas R–E–S–P–E–K–T.

REBAELLIUN
ANNIHILATION (CD/LP)

Rebaelliun is back with a vengeance, and have definitely taken the crown of Brasilian Death Metal!!!
Rock Hard Aug:
9 of 10 points

BLOOD RED THRONE
MONUMENT OF DEATH (CD/LP)

This new Death Metal band around Tchort (ex-Emperor/ Sa-tyricon) will surely kill!!! Scream and bleed for Blood Red Throne.
ltd. ed. CD in evidence bag with razorblade and poster (1000 only).°
(Hammerheart is not responsible for those walking the Path of Flesh...)

SUNSETH SPHERE
STORM BEFORE SILENCE (CD)

An enchanting mixture of Western ambience and Eastern melodies, enriched with the beautiful angelic voice of Kyrah. Ambient metal with touches of Kate Bush and Pink Floyd. Mlixed and mastered at RS29 studios (Ambeon, Within Temptation)

MACABRE -
Gloom (CD/LP)

Classic album from Chicago's most famous Serial Killers... remastered and packed with six bonus-live songs recorded in 1986. A must-have for every death and grind freak, finally available again!

PAZUZU -
Awaken the Dragon (CD)

Re-issue with two bonussongs, one of the best soundtracks to fantasy role playing ever...
Ride the dragon into your dreamland!

CRUACHAN -
Tuatha Na Gael (CD)

The ultimate combination of Black Metal and Folk, originally released in 1995, now remastered and repacked with three bonussongs from 1997
An essential album for all Black Metal freaks!!!
9 OUT OF 10 IN ROCK HARD!!!

NEXT UP:

AETERNUS
Ascension of Terror (CD/LP)
SINISTER
Creative Killings (CD/LP)
MONSTROSITY
Enslaving the Masses (2-CD)
DANSE MACABRE
no title yet - (CD/PD)
MITHOTYN
Gathered Around the Oaken Table (CD) (re-release)

Hammerheart Records, www.hammerheart.com, hhr@hammerheart.com

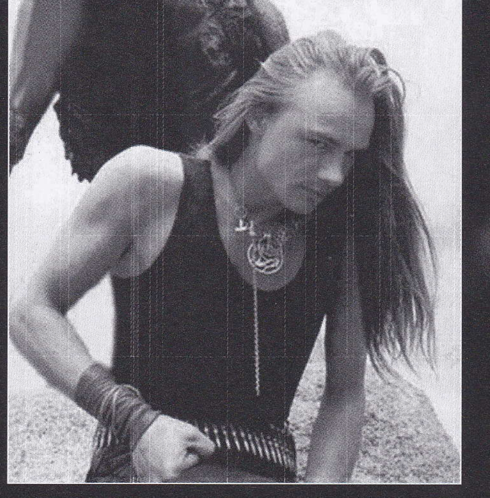
MNW

BATHORY

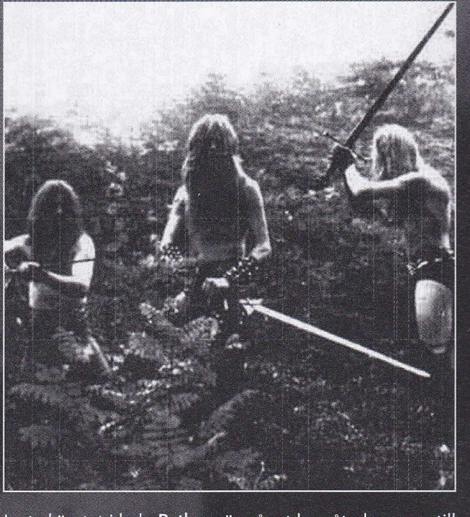
Världens mest pratglada musiker finns med på en telefonlinje från Stockholm och en lång intervju får kortas ner brutalt. Mycket strösnack blir det, om både brudar, ålderdom och gammalt groll. Nedan kan du däremot läsa om allt nytt.

text: daniel eriksson

Eftersom jag redan på förhand vet hur pratglad **Bathorys** enda kvarvarande medlem Quorthon är, så har jag laddat upp med band. Inte nog med det utan jag har självmant valt en ganska sen tid (med gott om spelrum) för intervjun, så att jag får så gott om tid som möjligt på mig. Han har nyss kommit hem från studion och skall efter min intervju göra utländska intervjuer långt in på natten. Bandet är snart aktuella med nya "Destroyer Of Worlds" – deras tionde studioplatta hittills. Den senaste studioplattan "Blood On Ice" kom 1996 och skall man vara ärlig så var ju den inte så ny. Det var ju gammalt material som spelades in på nytt, egentligen är 1995 års "Octagon" det senaste riktiga livstecknet. Även tre jubileumsutgåvor har hunnits med genom åren. Quorthon pratar på redan från start och då handlar ämnet mest om alla kvalitativa hårdrocksmagazine och zines som finns. Sedan går ämnet över till nattliga bravader och tidigare intervjuer.
Tanken bakom denna intervju är att få Quorthon att tala om nutid, inte dåtid och det var svårt må jag säga. Gammalt **Bathory** groll har vi läst nog om – nu vill Slavestate ta reda om allt angående nya "Destroyer Of Worlds".
– Fy fan, gott! Man blir ju lika förvånad varje gång man läser en intervju man gjort.
Han döljer inte direkt hur skönt han tycker att det är att få slippa frågor som ställts tusentals gånger om bandets historiska bakgrund. Själv antar jag att de som läser intervjun kan sin **Bathory** saga och istället njuter av nya, friska tag.
– Det breaket vi har haft har bara varit nödvändigt och skönt. I alla fall för oss, men inte för bolaget. "Gör nu en platta för helvete!" väser Quorthon i telefonluren.
Han pratar gärna på om nya alstret som skall nå skivdiskarna i oktober. Men man undrar ju så klart varför det tagit sådan tid att få tummen ur?
– Jag hade ju egentligen tänkt lägga ner skiten redan 1991 efter "Twilight Of The Gods". Hade det inte varit för att folk bett om nytt material så vet i fan. Förr så sålde man ju upp emot 70 000 plattor medan man numera kanske säljer 40 000 på sin höjd, vilket beror på att fansen delat upp sig i två läger. Det finns de som gillar det brutala deathmanglet och de som föredrar vikingastilen. Så därför har lusten inte funnits förens nu.

Det som de flesta idag undrar över är nog dock hur den nya plattan kommer att låta. För som Quorthon själv sagt så har man ju aldrig riktigt vetat när det gäller **Bathory**.
– Jag har försökt att blanda både nytt och gammalt, hårt mangel och vikingastuk. En del låtar från varje stil.
Bathory överraskar inte direkt med någon dunderkänd studio, utan gör mest som Quorthon alltid har gjort, väljer en liten "studio" utan namn nere i en källare.
– Det är varmt som satan där nere, minst fyrtio grader. Ingenting funkar!
Trycket är ju enormt inför "Destroyer Of Worlds" och mycket hänger väl på att bolaget annonserat ut den nya skivan långt innan den var tilltänkt. Varför är det sånt tryck Quorthon?
– Vi har ju varit på gång ganska länge kan man ju säga. Hade du frågat mig för en månad sedan så hade jag skrattat åt dig. Men nu märker man ju på intervjuer och sånt att detta är något som folk längtar efter.
Jag framhåller datumet för släppet för honom och han låter aningen förvånad och tvekande i sitt svar.
– Jaha. Tja, det borde vi ju kunna hålla.
Mellan varven pratar han mycket om allt och ingenting. Han pratar varmt om vad den gigantiska promotion Black Mark gör för dem och sitt hat mot tyskar och tyska bolag. Bandet är ju delvis knutna till SPV vilket han inte gillar. Tyskar kallar han helst för ett jävla pack, men det som intresserar mig är huruvida han klarar av pressen och om det inte i slutändan leder till prestationsångest?
– Nej, men när du säger det så kanske. Jag "lade ju ner det" i och med. "Twilight...", så det som hänt sedan dess är ju "lånad" tid. Det jag gör nu är ju liksom, wow va kul! När jag gjorde soloplattorna så brände jag ju en massa broar bakom mig. Nu vet man ju att alla inte kan bli nöjda. En del kommer att hylla medan andra kommer att rata.
Quorthon är ingen person som gärna visar sig offentligt och nya promotionbilder är bara att drömma om. De bilder som florerar är från åttiotalseran och ett par från tidigt nittiotal. Han känner ingen större lust till plåtningar i synnerhet inte då det inte finns någon riktig line–up.
– Vi har ju aldrig haft någon riktig line–up, vi var ju mest spolingar som bara hade kul och inte fattade vad det handlade om. När man blev erbjuden kanon festivalspelningar till toppengager så skrattade vi ju bara. Vi fick ta mycket skit på grund av att vi inte hade någon stadig line–up samt att vi använde trummaskin till viss del.
Efter ytterligare utlägg om hatbrev etc. så kommer kvällens skratt och det som får Quorthon att skratta är frågan om vem som producerar.
– Det gör ingen, vrålar han rent av fram samtidigt som han skrattar hejdlöst. Vi är glada bara det låter. Det här är ingen produktion, här gäller det bara att få ner någonting på band. Det sköter sig själv nuförtiden, vi bara kör på. Det brukar mest bli, "fan va jobbigt det här var, vi tar en kopp kaffe istället.". Jag börjar ju bli gammal, säkert femton år äldre än många av de som köper plattorna. Några långa kvällar blir det dock inte. Killen som är med och håller i trådarna har ju kvällsjobb så vi får ju sluta runt sex–sju varje kväll.
Men jobb har han än då i form av tonvis med intervjuer via telefon och mejl. En fråga som han säkert fått rätt ofta är ju så klart vad han har med sig för medlemmar på plattan? Än en gång ljuder skrattet i luren.
– Vi har ju inte haft några medlemmar sedan 1988. Utan jag kör gitarr, bas och sång. En polare lägger lite trummor och ibland så blir det trummaskin.
Han pratar också länge och väl om dagens teknik. Där ljud ställer in sig själva till det bättre. Anledningen till att han gillar dagens teknik är mest för att den underlättar för den late och det visar sig att disciplinen i studion inte är den bästa.
– Ibland kanske man får för sig att t.ex. baka en pizza. Så när någon ropar att nu lägger vi på det och det , så ropar man tillbaks, "fan vänta jag skall bara slänga på tomatskivorna".
Kanske är det bolagets tålamod som gör att han talar så förnöjt om Black Mark?
– Hur många bolag kan man ringa upp till och säga att man tror att det kommer att dröja fyra år till innan jag spelar in en ny skiva och de svarar att det är lugnt
Men det måste ju vara många stora bolag med mycket stålar som skulle vara intresserade?
– Men då har det ju varit krav om förbandsturnéer och dylikt. Konserter har jag ju inte gjort sedan åttiotalet.
Så det blir inget framträdande på scenen nu då i och med nya plattan?
– Nej. Jag har ju till exempel fått erbjudanden om att åka ner och prata i två minuter mellan två band på Wacken. Aldrig, sug på den! Jag är så himla trött på Tyskland, så chansen att de kommer få se mig där nere är noll.
Om vi går tillbaka till musiken så har ju stilen skiftat en hel del genom åren och det är något han förklarar så här.
– I början panikskrev vi, vi hade ju inga låtar och var snorungar som skulle få vara med på en samlingsplatta.
Han går igenom den enkla utrustningen som präglade inspelningen och återgår till ämnet.
– Sedan kom ju band som **Venom** och **Slayer** och man försökte ju hitta något som var originellt. Så vi började skriva på ett nytt sätt. På "Twilight..." skivan gör vi t.o.m. narr av oss själva i låten "Hammerheart" och ingen fattade det. Vi har hela tiden fått höra att vi ska göra som vi vill. Den platta som jag älskar är "Requiem", den hatar ju alla andra. Men det är faktiskt den enda platta med riktiga trummor (förutom ett par slag här och var) och den är så jävla ärlig. Men svaret på frågan är ju den att vi har två läger av fans, de som gillar det brutala och de som gillar det tunga.
Soloskivorna då? Varför gjorde du dem?
– Anledningen var att jag vaknade upp lite i och med **Bathorys** storhet. Jag fick brev med jord i av en brud och tänkte, va fan. Sedan läste jag brevet och det visade sig att hon hade legat på en kyrkogård i fullmåne och onanerat och tänkte att det kunde ge mig positiv energi. Det är ju fan rubbat. I dessa HIV tider så vågar man ju inte läsa brev skrivna i blod. Det kunde komma brev med någons lillsyrras katt avhuggen etc. etc. Sedan när det var prat om kyrkobränder och folk nämnde mina texter som referenser, allt har ju bara varit på skoj.

Just skämtet i hela **Bathory** är något han återkommer till hela intervjun igenom. Han hånar sig själv, bland annat säger han att han är kass på att spela och inte kan sjunga en ton. Allt är bara på ploj enligt honom.
– Soloskivorna var ju roliga att göra. Bolaget slängde upp stålar, "här – gör en platta".
Någon mer soloskiva då?
– När jag släppte första sade jag aldrig mer, men det blev ju en till så man vet ju inte.
Och pengar tjänar han...
– Ja, jag har tjänat riktigt bra genom åren. Det har varit lite knapert nu, men det fanns några riktiga guldår.
I en intervju i Serenity nyligen sade han följande, "Det som lockar mig är pengarna., köpte ingen jävel plattorna skulle jag lägga ner direkt.".
Quorthon ärligt talat, är inte detta lite sorgligt?
– Har jag sagt det? Det kanske har blivit så av ett långt diffust svar. Men det är klart att i slutändan så spelar det ju roll. Jag skulle vilja åka tillbaka i tiden och kunna låta på något annat sätt. Jag kan ju fortfarande inte sjunga och spela. Jag skulle vilja ändra på en massa av det jag gjort.
Han pratar om att det är allt han skulle vilja ändra på. Han har glömt av alla sina gamla låtar och numera är det inte mycket metal som går i stereon.
Nä, mycket klassisk musik blir det. David Bowie och en hel del återköp av gamla vinyler har det blivit. En gång klagade jag på **Voivod**, utan att ens ha hört dem. Nu har jag hört dem och ångrar vad jag sa.
Så än finns det hopp och de sista orden är hans.
– Jag väntar på hösten. Det är mysigt då. Jag hatar sommaren, det enda som är bra är väglaget och att allt folk åker på semester.

turnédagbok

Jag vaknar av att tokhostan sätter in igen. Magmusklerna har för länge sedan fått nog och med ett gutturalt plaskande kommer innehållet i min mage upp på golvet bredvid sängen. Inte för att det är vidare mycket dock, eftersom samma sak hände precis innan jag gick och la mig. Jag tar mera penicillin och försöker somna om. Vi har just kommit hem från en 31 gigs Europa turné på vilken jag ådrog mig en lunginflammation och om ett par dagar går planet till Houston, Texas i det stora frihetslandet i väster där Marduk kommer att fortsätta sitt fälttåg.

av: erik legion,
sångare i marduk

2/5 HOUSTON:

Hursomhelst, den 2/5 drar vi i alla fall iväg, via Köpenhamn – Amsterdam till Houston. Smidigt glider vi genom tullen och möter upp turnébussen med crew utanför ankomsthallen. Av ett par anledningar kunde vi inte ta med oss våra folk och det tar inte länge att räkna ut att turné managern vi fått på halsen gör sig bättre i soffan framför något sketet TV-program. Vi drar i alla till konsert stället som är en tvåvånings klubb där bottenvåningen ikväll befolkas av reggae fantaster som dansar runt i ett moln av haschrök. På övervåningen möter vi uppvärmarna **Gorguts** samt **Withered Earth** som fick hoppa in i sista sekund sedan första bandet **All Out War** splittrades bara en vecka innan turen startade. Inga **Deicide** dock. Det börjar bli sent och promotorn kräver att showen ska starta. Vi bläser på och sitter svettiga i backstaget när promotorn meddelar att Deicide kommit, för sent för att få spela så de hoppade på sin buss och drog vidare. Vi umgås med folk några timmar innan vi drar vidare.

3/5 AUSTIN:

Klubben i Austin är cool. Ett stort rum/bar där spelningen tar plats och en lika stor spelhall/biljardsalong/bar i nästa rum. Vi får en Federal Express med merchandise direkt när vi kommer dit. Resten av dagen tillbringar vi med att kolla in vad vi kan av Austin som visar sig vara en redneck stad av förhållandevis små mått. Gigantiska pick up trucks dundrar fram tillsammans med hjälmlösa motorcyklister längs vägarna som kantas av plakat med texten "Don't mess with Texas!". Jag antar att alla snutar heter Beuford T Justice härnere. På eftermiddagen anländer då slutligen **Deicide** till spelstället. Vi skakar hand med Brian Hoffman och en måttligt road Glen Benton. "Det här ska busskompaniet få fan för" fräser han angående gårdagens intermezzo. Bussen fick punktering två gånger samt att fjädringen rök så att en gitarr topp fick rören spräckta. Den väldige Erik Hoffman lufsar förbi och ler snett och nickar igenkännande mot oss. Resten av **Deicide's** crew kommer in och det blir "Hey man, what's up?","How's it going?" och "What've you been up to since last year?" resten av eftermiddagen. Med solbrillor för att dölja mina blodsprängda ögon och med slem rosslande i halsen gör jag ett inslag till en videodokumentär om Black Metal framåt kvällen. Vi spelar, umgås med folk och tillbringar natten hos en polare som nyligen köpt hus.

4/5 SAN ANTONIO:

Här skulle man kunna göra en Ozzy och pissa på stadens kulturskatt nummer 1 – the Alamo. Det visar sig dock att fästningen numera är så inbyggd i centrum och turistmässig att den mest påminner om ett Disneyland. San Antonio visar sig hur som helst vara ett Mecka för folk med smak för rå metal. En ändlös rad av svartklädda långhåriga typer strömmar in i konsert lokalen eller flockas kring våran buss. När vi senare går upp på scen löper folk amok. Vi har spelat 1–2 låtar när himmelen öppnar sig i ett ösregn och en blixtstorm som inte går av för hackor. Publiken tjuter medan lamporna blinkar under blixtarnas haglande. Klass! tänker jag, vi eldar för allt vad tygen håller medan Djävulen välsignar våran konsert. Efter ett evigt autograferande av allt från biljetter och CD's till kvinnobröst och häckar drar vi tillbaka till huset vi sov i natten innan.

5/5 DALLAS:

I denna JR Ewings hemstad ska vi spela på Bronco Bowl, ett massivt underhållningscentrum med ett gigantiskt tivoli i anslutning. Ägarna är inblandade i Ozzfest och har ordnat konserter med de flesta storheter, men detta är deras första Black/Death metal show. Det visar sig också att snacket har gått på stan att spelningen är inställd på grund av både det ena och det andra. Trots det blir uppslutningen bra och showen går som på räls. Efter är vi bjudna på fest av en snubbe vars tjej jobbar på **Pantera's** strippklubb the Clubhouse. Killen berättar att hennes väninnor är sugna på att bekanta sig med oss och att han har sprit i överflöd. Tyvärr är nästa spelning i El Paso på andra sidan Texas och det är bara att bita i det sura äpplet. Vi hinner snacka med Absu som kommit för att säga hej och sen är det tack och adjö.

6/5 EL PASO:

Klubben i El Paso är rufflig, att använda tjejtoan är en självklarhet här sedan det i alla fall finns papper där. "Det gör jag alltid, det är fränt att sitta och lyssna på när tjejerna pissar" fnissar Brian Hoffman när jag kommer ut från damernas. Kvarteren runt omkring innehåller smaskig skräpmat och tuffa affärer med vapen, kläder och skor som vi strosar runt i tills det börjar dra ihop sig. El Paso visar sig också vara en jävla fullträff med tokiga metallskallar som vrålar och röjer skiten ur sig. Min sjukdom börjar ge sig på allvar och inte ens när jag slänger mig handlöst ner i publiken gör det ont i ryggen längre.

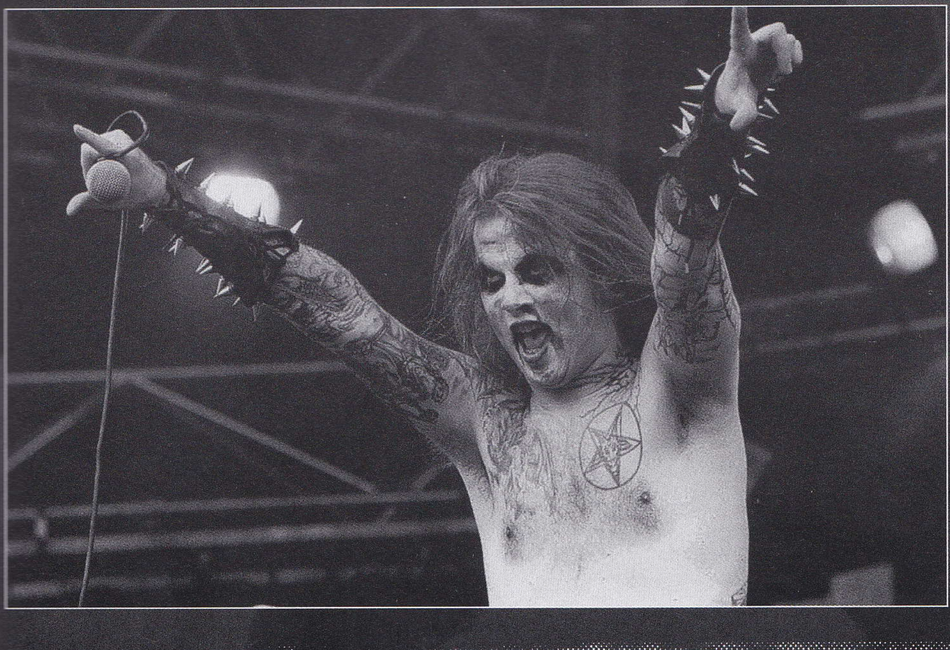

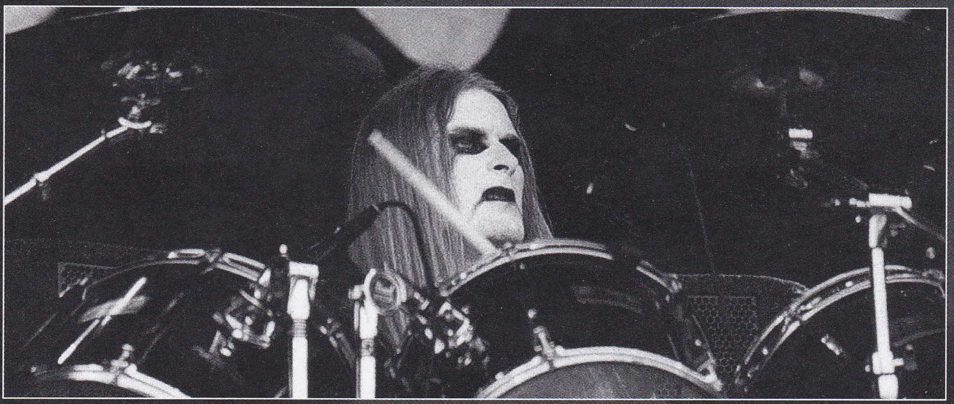
7/5 DAY OFF:

Vi vill åka till Klippiga bergen. Det är vår turné och vår buss men Large Ass, våran manager fattar inte att han jobbar för oss, han hajar tydligen inte vilka som betalar bokningsagenturen ett gäng dollar i veckan för honom. Efter en herrans massa tjafs drar vi till ett "mall" i Phoenix där vi spenderar dagen. Affärscentrumen här är sinnessjuka med över 200 affärer, stora inomhus torg med restauranger och serveringar osv. På kvällen drar vi till student området men stannar i bussen och ser på DVD'er sedan vi är trötta och jag fortfarande äter penicillin. Large Ass och våran allt annat än pratsamme merch kille drar på krogrunda. Skönt.

8/5 TAMPA:

Deicide har klargjort redan innan turnén startade att de inte ville göra denna spelning sedan klubben blåst dem en tidigare gång. Vi okey:ade spelningen ändå. Lika bra att lira så mycket som möjligt. Idag har vi dock problem: Förbanden som har vårat backline har missuppfattat allt och, visar det sig, är svinfulla ute i New Mexico's öken istället för att vara här i västra Arizona. Vi klargör dock att vi inte tänker ställa in förrän allt verkligen är kört och medan telefonen på klubben går varm tar vi en titt på Corvette marknaden bredvid. Ett tresiffrigt antal penisförlängare står och skiner i den 41 gradiga värmen. Det sprutar om oss i ökenhettan. Kommer det en vindpust är det som att hålla en hårtork i ansiktet. Folk dyker det upp, men inga förband. Jag går och svär när en något oväntad show börjar – en kalifornisk porrblondin som kommit förbi går lös på sin väninna på bardisken medan bartendern häller öl över de båda silikonstinna kropparna. Fett!
Jag förklarar vårat dilemma för folk när en liten smurfliknande mexikan kommer fram. "Dude! Jag har ett kom-

plett backline i min replokal, ge mig 15 minuter!" sagt och gjort, inom en halvtimme står allt vi behöver redo för oss, sent som fan och utan support blåser vi av allt vi kan komma på. Röjet är sinnessjukt och värmen likaså. Vi tackar för oss och drar vidare till Änglastaden.

9/5 LOS ANGELES:

Vi drar till Hollywood skylten för att plocka upp vårat amerikanska bolag Century Media's vice boss Matt. Han sköter allt med våran nya release och det är väl ett tecken om något när bolagets näst viktigaste person tar sig an allt som rör oss. CMR huset ligger nere på Venice boulevard. Vi åker genom Melrose och vidare genom kvarter som kantas av Paramount och MGM studios innan vi kommer fram. LA ser ut som en stor jävla förort, platta vita stenhus, boulevarder och palmer viner förbi i en aldrig sinande ström. Väl framme går vi för att stoppa något i magen på ett steakhouse. Vi har precis bänkat oss när en brud börjar strippa på trottoaren framför oss. Med plutande pussmun trycker hon sina bröst mot rutan. Flinande äter vi och beundrar utsikten. Vi hinner med affärsprat och en fotosession på piren Michael Douglas blir skjuten i "Falling Down" innan vi drar till Dark Realm skivbutiken som ägs av medlemmar i Sadistic Intent för en signerings session. Över 300 personer flockas på trottoaren när vi måttligt försenade kommer fram. Affären är så jävla häftig, en riktig metal butik som den här är inget man snubblar över. Vi dricker öl, mumsar i oss pizza och skriver autografer och snackar skit för allt vad tygen håller. "Glenn Danzig is coming tonight" säger killen framför mig. Hans polare håller med. "Jag pratade med honom tidigare. Han vill kolla in er. Han har sagt att han vill ha er som förband i framtiden". "Awesome" säger jag osäker på om grabben ljuger mig rakt i ansiktet. Alla har "claim to fame" i den här stan. Skulle det vara sant är det bara för bra. Danzig är gud. Vi drar till konsertstället, Troubador, ett av de klassiska LA haken, granne med bland annat The Whiskey, som visar sig vara alldeles för litet. Det är utsålt i förväg och en uppsjö av folk trängs på trottoaren utan biljetter. Spelningen blir vansinnig. Bland de vildaste publikerna hittills skanderar **"Marduk"** om och om igen. Vi övertalar ljudkillen att få spela mera och han stoppar musiken i PA:t och kopplar upp oss igen. Väl färdiga kommer Large Ass fram till mig när jag går av scenen – "Danzig is waiting at the bar". Jag hoppar rakt ner i publiken och börjar jobba mig däråt. Folk skriker, river i mig, klämmer mig i arslet, kramar mig och skakar mina händer "Bad ass, you dog" och liknande kommentarer haglar konstant. Jag flinar så att jag kan slicka mig i öronen. 20 minuter senare är jag framme i baren, och där sitter han, den hårda rockens allra mörkaste ängel med en yppig blondin framför sig. Jag går fram och presenterar mig när en brud börjar tjata mig i örat. "Please let me grabb your ass!!". "Det får du säkert om du bjuder på en drink" flinar Glenn åt henne. Mogge kommer fram med vår nya skiva. "Already got it" säger Glenn och gör en stoppgest med handen. Vi spenderar kvällen i baren tillsammans med Glenn, hans medarbetare och en kvinnlig promotor från CMR som senare följer med mig till backstaget.

10/5 SAN FRANSISCO:

Vi drar till Sheraton där vi bestämt oss för att slagga för natten. Hotellet har ett pool område som är hur skönt som helst. Vi badar och latar oss innan vi åker till konserthallen. Spelningen blir inför den största publiken hittills, den mycket rymliga Marytime Hall är så när som på smockfullt med en ganska sansad publik. Vi hälsar även på Necropolis folket innan vi drar till hotellet.

11/5 DAY OFF:

San Fransico är en vacker stad. Vi går upp lagom till middag och drar direkt ut på stan. "Var tillbaka till fyra, vi måste dra senast fyra" svettas Large Ass nervöst. "Fuck you" tänker jag och går utan att svara. Så lång är inte resan och att hänga i en tom konsertlokal nästa dag när vi inte ens har något backline med oss är inget jag drömmer om. Vår merchandise ansvarige, en Florida brud har flugit in för att träffa oss och vi drar med henne på en guidad rundtur i stan med avslutning på The Rock – Alcatraz. Vi lyckas dock med konststycket att missa att hon går av på Hardrock café för ett toa besök. Vagnen fortsätter med oss hysteriskt skrattande i bakändan. Hon kommer dock till uppsamlingsplatsen, arg som fan, och undrar om det här inte toppar att bli inlåst i en konserthall i Östblocket, inlåst i lastutrymmet på bussen och diverse andra saker hon fått utstå i vårat sällskap. Efter att ha strosat igenom en uppsjö av coola butiker och gått och käkat åker vi tillbaka till bussen. Eftersom vi skulle behövt två taxi bilar väljer vi det billigare alternativet limousine där vi kan vräka oss allihopa. Large Ass fattar uppenbarligen inte att turnébussen inte är en Corvette. Det blir vi varse när vi kommer in i de södra delarna av Oregon som liknar de Österrikiska alperna. Bussfan kränger hejvilt som han står på och det är minst sagt svårt att få någon sömn. Kritik kan fanskapet inte heller ta och som en bortskämd barnunge sitter han i förarsätet och tjurar istället för att skärpa sig.

12/5 PORTLAND:

Stället har en scen som begränsar våran show hyfsat med tanke på hur trångt det blir med två trumset. Det går bra ändå, stillastående med hårmanarna flygande låter vi musiken tala. Jag kollar in **Deicide** med en av arrangörens polare. "Igår bjöd jag **Deicide** på gräs för 4000 spänn", skrockar han. Vi delar på en hoper öl till huvudbandets mangel. "Vad tycker du om brudarna jag har släppt in åt dig? Vill ni hänga med till en strippklubb efteråt?" Mycket senare och med rejäl snurr i huvudet stapplar vi tillbaka till turnébussen.

13/5 SEATTLE:

Största delen av dagen går åt till att kurera skallen. Jag ligger orörlig på soffan framför TV:n med en vattenflaska i näven. När jag slutligen kommer ut ser jag att **Deicide** nightlinern är borta. Istället står en RV, en stor camper, framför spelstället. "Hey man" flinar Glenn. Det visar sig att busschauffören milt sagt har gått **Deicide** på nerverna. "Vi droppade av honom på ett hotell och sa att vi skulle komma tillbaka 6 timmar senare. Istället drog vi ner ACC:n i bussen till kylskåps nivå och åkte vår väg i den här" skrockar han som en belåten satunge som hittat på hyss. Den nye chauffören visar sig vara arrangören från spelningen **Deicide** gjorde på våran day off. Han ska ha semester och tyckte att det kunde vara kul med lite turné liv.
Spelningen är så när som på 5–10 biljetter utsåld. Jag vrålar fram vårat budskap i kapp med publiken som går bärsärk. Både svenskar och Kaliforniska naken modeller hinns med att träffa efter giget.

14/5 DAY OFF:

Resdag till Minneapolis som ligger ca 300 mil bort. Vi åker genom cowboyland som visar sig ha så mycket mygg att fronten på bussen ser ut som en rya matta. "Dead bugs dude" kommenterar våran merch kille när jag undrar vad det är som luktar gammal fisk. Försöker sova bort denna miserabla dag.

15/5 ST. PAUL:

För första gången på 7 år ska **Deicide** spela här, något som också uppmärksammats av de av kristna kontrollerade dagstidningarna. Trots gratisreklamen blir det ganska segt. Efter spelningen utmärker sig Large Ass igen. Svettig och rädd för promotorn undrar han hur han ska få våra stålar. "Vad i helvete menar du?" fräser Glenn i ansiktet på ynkryggen giftigare än en Kobra,"Det är din förbannade skyldighet att ta hand om **Marduk!!** Nåväl, jag följer med dig." Vi får pengarna, packar ihop och drar med en tjutfärdig manager.

16/5 MILWAUKEE:

När man kommer till Harley staden nummer1 kollar man naturligtvis in den enorma butiken som ståtar precis bredvid fabriken. "Morning" morsar Glenn, nybliven HD ägare, "how's your Harley nowadays man?" och viftar med en ny sadel han just införskaffat till sin älskling. Jodå för fan. Min rygg tog det mesta av smällen när jag förra sommaren misslyckades att kontrollera de 205 hästarna mitt monster till hoj utvecklar. Kiropraktorn som tittade på mig efteråt sa att allt var lugnt, det enda han gapade häpen över var hur en 25 åring kan ha så mycket brosk mellan nackkotorna. Ska man vara hårdrocks dåre är det bara att offra sig... Det är översvämning i backstaget. Vi blåser på, packar ihop och drar vidare.

17/5 AURORA:

Chicago, eller precis i utkanten av det sedan det var omöjligt att boka in det fashionabla House of Blues utan att få sicksacka som idioter. Att klubben inte är avsedd för en **Deicide/Marduk** konsert märker vi så snart dörrarna öppnar och typ 3 ggr för mycket folk vill in i den för runt 500 personer stora lokalen. Packat till bristningsgränsen dundrar vi utav helvete. Chicago har rykte om sig som en genuin metalstad och publiken här tävlar lätt med vilken ort som helst om galnast och högljuddast. I bastuvärmen försvinner liksminket på nolltid, det svarta flyter i mina ögon som en svidande solglasögonnyans och mina läderbyx beklädda ben känns som om jag stod i en bastu.
Drypande av svett går vi nöjda som fan av scenen för att hänga med folk, shotsrace i den reserverade delen av baren och bekanta oss med de brudar som vakterna låter passera. Efter att det av tradition avslutande **Deicide** opuset "Dead By Dawn" rullar ut över kvarteret fortsätter röjet ett bra tag innan vi drar till ett hotell för att duscha och pusta ut.

18/5 CLEVELAND:

Spenderar dagen med en promenad runt staden. Kollar efter en porrbutik "you can't miss" enligt ortsbe-

folkningen som ständigt omdirigerar oss hit och dit. Stöter på en jävligt cool metal butik. På spelstället väntar folk från **Necrophagia** och det insomnade **Angel Corpse**. Spelar och drar.

19/5 ALBANY:

"This is a fucking hat–metal town" snäser Tony från **Vital Remains** som är med på turnén som gitarr–roddare åt Eric Hoffman. Han syftar på ortsbefolkningens fäbless för det moderna amerikanska new "metal" soundet där Adidas kläder, keps och Fred Durst är ideal istället för T-shirt, långt hår och Ozzy, **Slayer** eller någon annan gudfader. Det visar sig stämma skapligt. Promotorn är tydligen manager för ett band kallat **Skinless**, och har därför sett till att de ska få spela precis före **Marduk**. Stället är i alla fall smockat med allt från gymnastiken–i–skolan look a likes till riktiga hårdrockare. **Skinless'** Phil Anselmo wannabe till sångare försöker göra sig till på alla möjliga sätt som får vilken riktig metal skalle som helst att rynka på näsan. Mitt under deras konsert slås dörrarna till baksidan upp och Eric Hoffman kommer instormande och mer eller mindre sliter upp ljudkillen från sin stol. Med sina Anaconda liknande armar pekar han på scenen och vrålar "What the fuck is this shiiiit!?! Get this motherfucking shit off my stage NOOOW!!!" i ansiktet på den förvirrade teknikern. Vi garvar ikapp. Lysande.

20–21/5 DAY OFF:

Resdag, grillfest i Rochester, missar Niagara fallet. Besöker det smått sinnesjukt stora House of Guitars som inte bara ståtar med instrument, förstärkare etc utan även med skivor, videos och tröjor som bara dräller över golv och hyllor i en löjligt stor lokal. Här skulle man kunna ha spenderat dagar.

22/5 DETROIT:

"The Murder Capital". Jävligt bra för metal. Jag ska precis in på muggen och sminka mig när en av roddarna kommer springande uppför trappen med en brud i näven. "Strax klar!" gastar han medan de försvinner in på toan. Nere i trappan är det livat, där står nämligen hennes kille och kommer inte förbi vakterna. Paret återvänder strax till backstaget. Tjejen torkar sig om munnen och brösten och skyndar nerför trappan. "Ha haaa! Idag är jag en varg!" vrålar våran tekniker och sätter fart mot konserthallen. Vi lirar, möter en hel del coolt folk och drar.

23/5 SYRACUSE:

Förbanden får spela inför en handfull personer. Halva staden jobbar nämligen till 9 men showen måste ju börja. Tony's band **Vital Remains** spelar också. Efteråt försöker valda delar av **Deicide** och **Marduk** få några lokala strippor att showa på trottoaren. Trots att budet är uppe i ett par tusen spänn nappar de inte. Tråkmånsar.

24/5 AMBOY:

...är en del av det mer kända New Jersey. Vi går ner till Atlanten och sitter utträkade och hänger på en brygga vid en järnväg. Precis som man står och fikar hemma så fort man ser en likbil eller en ambulans sitter vi och blänger efter tåg men det är stendött. På spelstället har några polare från New York redan dykt upp med en stor tårta när vi kommer tillbaka för att gratta mig i efterskott på födelsedagen jag hade i Detroit. I NJ finns den konstigaste publiken hittills, galna hardcore ungar som kör karate i moshpiten. Gång på gång bryter slagsmål ut när vi står på scen. Röjande, sparkande och hoppande personer samt blodiga och skrikande typer nere för räkning bildar ett virrvarr framför scenen. Helt galet och kul som fan. Glenn har träffat sina nya svärföräldrar idag som bjudit på whiskey och det märks. –"New Jersey" gastar han i micken, "**Bon Jovis** hemstad! Jag ser inte några pudelfrillor i publiken, ni måste vara utbölingar allihopa!" Tillsammans med medarbetare från det insomnade Nuclear Blast America bevittnar vi ett **Deicide** i högform. Efter showen börjar vi bli jävligt hungriga men vi måste vänta på betalningen. Vi står och hänger med **Deicide** och roddare när Glenn kommer tillbaka med pengar. Large Ass kommer också tillbaka, vit i nyllet som mjöl och helt svett. De sista dagarna har han varit en jävla pina, inte gjort ett skit och klagat hela tiden. Våra polare vet en schysst restaurang i närheten. "Nu drar vi och käkar" säger jag. "Nej, vi åker" säger han. Jag tror knappt mina öron. Det är fem timmar till nästa gig och klockan är inte mer än ett. "Vi drar och äter sa jag!" ryter jag i hans ansikte. Då förlorar han det helt. Han hoppar på bussen skrikandes och smällandes i dörrarna. Några av mina grabbar är färdiga att klippa till fanskapet men vi finner oss snart. Garvandes har vi honom att köra runt New Jersey i alla fall, tjutfärdig. Där slog han sista spiken i sin kista.

25/5 SPRINGFIELD:

Det första vi gör är att ringa våran boknings agentur. Samlade runt telefon automaten garvar de andra ikapp medan jag med olika röster och uttryck förklarar precis hur värdelöst Large Ass har betett sig. Våran chef skrattar också. Ta det lugnt säger han, det här fixar jag. Det visar sig dock behövas ännu mera övertalning innan L.A. får kicken. Vår merchandise–kille skiner dock upp och fixar dricka och intervjuerna åt oss. Han har uppenbart lidit lika mycket som vi. Spelningen blir helt fantastisk. Stället är packat. När vi går upp på scenen smäller rören i gitarr förstärkaren, vi får pröva 2 andra stärkare innan det hela löser sig men publiken skanderar ett taktfast **"Marduk"** från det att vi går upp på scenen. Efter konserten kommer jag typ 10 meter innanför dörren innan jag är omgiven av folk som ständigt avlöses av nya tills vi drar.

26/5 BROOKLYN:

Lamours är omgärdat av folk redan när vi kommer. Vi umgås i baren med bland annat folk från USA's hårdrocksblaska nummer 1 Metal Maniacs som har med sig det purfärska numret där vi fick coverstoryn, **Immolation**, **Mortician**, Danny Lilker och crew från **The Misfits** är också här. Jerry Only hälsar "sorry" att han inte kunde komma sedan han är bortrest. Stället är smockat och det är varmt som i Helvetet. Allting blir försenat så vi spelar bara 30 minuter men vilken halvtimme! Vi säger hej då till **Deicide** som nu är färdiga. Vi drar iväg med ett gäng till en lägenhet i **Immolation**– och **Mortician** förorten Yonkers för att sova ut. Nu väntar ett gäng gigs som headliners.

27/5 WORCESTER:

Stället har haft 9 dagar på sig att promota konserten så det är utan höga förhoppningar vi drar dit. Trots det blir allting ganska bra. Stället är halvfullt och publiken går bärsärk. På typiskt europeiskt metalvis flyger nävar i luften till ett taktfast "hey hey hey". "Ge mig minst en månad nästa gång så packar ni det här stället" lovar arrangören. Vi drar för att skjutsa hem Tony från Vital som hängde med oss från Brooklyn, sen bär det av mot Yonkers igen.

28/5 DAY OFF:

Drar till Sleepy Hollow. Kyrkogården där är fantastisk. Bland ett ton med gravstenar finns statyer av änglar, helgon och Jesus utan fingrar. "Titta! Han har spelat på min gitarr!" tjoar Bob från **Immolation** och ställer sig i en förlöjligande pose framför statyn. Han har tillsammans med ett gäng New York bor följt med oss hit. På kvällen är det fest. Det börjar lugnt med käk, skitsnack och ett par öl men på svenskt manér slutar det med att vi framåt småtimmarna sitter med delar ur **Mortician** på en lokal stripp klubb så jävla borta att vi inte vet vad vi heter. "Let's go" säger Will från nämnda band."You don't wanna get too fucked up in here. Somebody might shoot you". Om någon hade velat oss illa hade de haft ett skapligt övertag redan nu. Visst, Will har en enorm bukspråttare med sig och har rykte om sig att vara en jävla fighter, men de tre fyra hundra meter vi har att gå tar uppskattningsvis en halvtimma, med mig mer eller mindre bärandes på honom.

29/5 RICHMOND:

Ok, varken mer eller mindre.

30/5 DAY OFF.:

Tar in på hotell, sover gott, äter på ett underbart steakhouse, besöker ett sinnessjukt stort affärscentrum och bara latar oss.

31/5 WINSTON/SALEM:

Att Metal inte är något som är stort som Djävulen här förstår vi direkt när vi kommer till stället – här ska nämligen **Slayer** spela om ett par veckor. I normala fall gör nämnda gossar shower inför åtskilliga tusen personer för $50 000 och nu ska de spela på en klubb som max tar 900–1000 pers! Klubbägaren visar sig i alla fall vara supercool och hjälpsam. Vi fyller golvet med några hundra personer men på läktarna är det glest. Ljudet på scen är det ruttnaste på evigheter. Folk är i alla fall entusiastiska så det räcker. Nog för att göra min kväll.

1/6 ATLANTA:

Masquerade är fantastiskt. Tre våningsplan; Hell, Purgatory och Heaven står med svincool inredning, typ som ett gammalt slott. Ormar i terrarier och tavlor med demoniska motiv ger en underbar atmosfär åt stället. Efter intervjuer för tidningar och TV sitter vi i värmen utanför våran buss med belåtna flin och ser en strid ström av människor tåga in på stället. Spelningen blir också helt otrolig. Vi plussar på med ett par extra låtar från vårat Europa set och får ändå göra två extra nummer. Ett adrenalinrus som inte är av denna värld får mig att ta ut mig mer än vad kroppen egentligen pallar med. Som en galning från helvetet flyger jag runt på den enorma scenen, klättrar på PA:t, slänger mig ut i publiken med micken i högsta hugg och får den att hysteriskt vråla med i våra låtar. Det första jag gör backstage är att lägga värsta spyan, men va fan gör det? Dusch och ombyte går av bara farten, sen är jag ute vid publiken igen. Det är packat vid staketet när jag kommer. Brudarna som står vid vårat backstage tröttnar på vårat prat och fotograferande och det slutar med att **Gorguts** bassisten "scores". Sent som fan beger vi oss mot Chicago, tyvärr måste vi skita i det sista giget i Ft. Lauderdale. Hela Florida brinner, motorvägarna är avstängda, vi har en chaufför och tiden är knapp.

2–4/6 CHICAGO:

Vi reser, tar det lugnt, drar till våran bokningsagentur och plockar upp våran deposit cash. Flyger hem. På Chicago flygplatsen ramlar Bogge och Froding in i Jerry Only som är på väg hem. Världen är liten...

WW.MARDUK.NU

Finntroll är bandet som är från Finland, men sjunger på svenska och har med "same-jojk" i sina låtar. "Födosagan" är helt klart den bästa låten live, annars känns det lite felplacerat med jojk på festival. De hade rätt kasst ljud också.

W.A.S.P inleder med ett pampigt intro, "Toccata Fuga" men sedan bär det utför. Jag undrar om Blackie Lawless överhuvudtaget kan sångslingan till "L.O.V.E Machine", det verkar inte ens som han försöker. Länge sedan de repat eller har de röttnat på det? De långsamma balladerna som "Sleeping in the Fire" klarar han däremot sången perfekt på, han är bra på att "kvida" verkar det som. Sedan känns det lite irriterande att de kör sina klassiska heavymetal avslutningar på VARENDA låt, dvs. slå en ton och vänta ut publiken och sedan låta dem applådera.

Lacuna Coil är inte min kopp te precis, men de lät faktiskt mycket tyngre live än man kunde tro. Ena gitarristen ser ut som sångaren i **Korn** numera, lite skrattretande men cool gitarr hade han.

Holy Moses återförening med brutala Sabina Classen på sång var en mäktig upplevelse. Sabinas grova röst kan nog ge en del killar komplex. Trots en bra spelning så var det inte många som hängde med i låtarna. Det var rätt många barn längst framme som ockuperade plats (irriterande att barn ska få komma in, och dessutom GRATIS om dom är under 12 år, skandal enligt mig) Mitt under konserten kastar någon upp knallrosa underkläder på scen och bh:n fastnar på ena gitarristens gitarr.

Får sedan reda på att **Kreator** ska signera skivor i "Meet and Greet" tältet så jag beger mig dit. Det verkade lite konstigt med tanke på att **Kreator** inte skulle lira på Wacken i år. Även om det var rätt mycket folk där så skulle det säkert ha varit fler där om det varit bättre information. Fick Milles autograf och det gjorde verkligen min dag! Mille läckte lite info om att de eventuellt ska lira i Sverige i vinter med **Sodom** och **Destruction**.

Napalm Deaths sångare är energisk och kutar omkring i shorts på scenen som någon slags ny Angus Young. Jävligt fett ljud! Spelordningen kunde varit mycket bättre.

Exhumed skapar ett sånt jävla röj att man knappt står ut. De kör på helt i **Cannibal Corpse** anda. Basisten headbangar tills han spyr (han lär ju käkat massor av råa ägg innan eller nått, för han spyr många gånger och mycket) Där har man ett givet "partytrick"? De kör en **Carcass** cover, "Exhumed to Consume" riktigt jävla bra! När de lirat klart sabbar sångaren sin gura genom att kapa alla strängarna. Nödvändigt?

W:O:A 2001

Fullmånen lyser över trädtopparna och Deströyer 666 manglar på i stereon i den lilla minibussen. Så var man äntligen på väg till Wacken. Sitter och funderar på vilka band jag ska se, men inser rätt snart att det förmodligen kommer bli att man missar typ hälften på grund av. olika orsaker (fylla, hunger osv.)

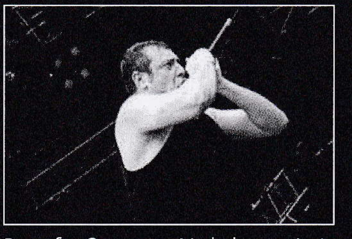
text: ninni sjölind | foto: www.wacken-open-air.com

Nevermores sångare låter verkligen som han skulle få ett nervöst sammanbrott när som helst, helt psyksjukt. Funderar på om det verkligen låter otight eller om det skall vara så, dåligt ljud har de dessutom. Plötsligt så hör man den bekanta början på "South of Heaven" med **Slayer**, men så visar det sig att de bara har lånat det rakt av för att sedan spela vidare på en av sina låtar. Tyckte detta lät skit rent ut sagt.

Mortician öppnar med den grymt bra låten "Zombie Apocalypse". Lite negativt är dessa långa skräckfilmsintron som segar upp stämningen lite. Introbandet gick även sönder vid ett tillfälle, lite pinsamt för dem kanske. De låter som ett helt annat band live, lite långsammare. Sångaren Will Rahmer stod där på scen och var stel som en pinne, stod där rakt upp och ner och rörde inte mer lemmar än nödvändigt, inget röj här inte. Publiken kompenserade däremot detta med råge i form av totalt kaos längst fram och i mitten. Rahmer dedikerade ständigt låtarna till dessa galningar.

Desaster frambringade ett sådant jävla tryck. Thrashmetal som fan! Lite kul banduppsättning pga. att två i bandet bär "corpse paint", medan de andra två ser "thrashiga" ut (sångaren har dessutom ett knallrött tight linne på sig, ser skoj ut). Basisten slår fan rekordet för "mest nitar på samma arm på hela festivalen".

Saxon kör en jävligt grym spelning med bra ljud och sin "The Eagle has Landed" show. Helt klart en av höjdpunkterna på Wacken i år.

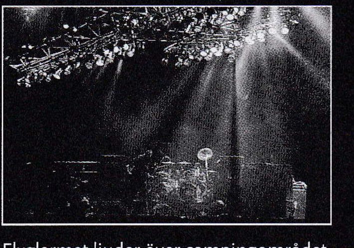
Dags för **Cryptopsy**. Med shorts på sig och vevandes med skallen på värsta George Fisher vis röjer ena gitarristen i **Cryptopsy** med gitarren högt under hakan. Kan det bli mera anti? Ändå imponerar de med sin brutala dödsmetall. Trots att det var frestande att stanna kvar och se hela **Cryptopsys** spelning begav jag mig så småningom mot Party Stage där **Deströyer 666** lirade. Eftersom jag såg dom på 2 Heavy 4 You festivalen i Falkenberg ansåg jag att det var värt att kolla upp de igen på grund av att de är ett satans bra liveband. Förvånansvärt många hade bestämt sig att kolla in australiensarna och de blev inte besvikna. De körde förvisso inte låten "I Am The Wargod" och slaktade låten "Lone Wolf Winter" (det "rena" sångpartiet var inte med) men de var lika röjiga som på Falkenberg. Till och med de sega tyskarna längst fram kom igång mot slutet. Satanic speed metal!

Krisiun, helt oklanderlig dödsmetall. Så jävla bra! Härligt basljud, fett som fan. Basisten ser brutal ut på scen med den sedvanliga "basen rätt upp" posen. Deathmetal trion visar hur death/grind låter när det är som bäst.
Sedan kör dom lite "skryt" genom att ännu mera visa vilka enormt säkra musiker de är. Gitarristen kör ett "tapping-solo" som med största säkerhet gjorde alla gitarrister i publiken gröna av avund. Trummisen visar att han minsann också är en av de bästa med ett trumsolo. Mycket imponerande.

Crematory är inte speciellt fina att se på live precis. Alla är stela på scen utom deras nye gitarrist. Sångaren ser ut som en liten tjock Herman Hedning men när han tar ton då låter han grymmare än en grizzly.
Sedan har dom ju en "she-man" som lirar synth också. Synthslingorna hördes faktiskt genom musiken (rätt sällsynt på festivaler). En rätt lam spelning, de körde sina låtar rätt upp och ner utan vare sig inlevelse eller själ.
Crematory skulle ju egentligen ha spelat efter **Finntroll** på torsdagen, men det flyttades i sista stund till lördagen, enligt rykten pga. att de fastnade i trafiken. Skandal att de fick spela på Double Mega Stage, då de är inte tillräckligt bra för det enligt mig.

Döm av min förvåning när jag kommer till Wet Stage tältet 18.45 och skall recensera **Arch Enemy** och ser **Naglfar** ösa på på scenen. **Naglfar** skulle ju inte spela förrän klockan 21.15. Jag får reda på att **Arch Enemy** hade ställt in med kort varsel, detta var beklagligt på många sätt sedan då **Naglfar** skulle ha spelat på Party Stage (en mycket större scen) Hela Wet Stage tältet var överfullt med folk (stor miss av arrangörerna) och det var många som missade Naglfar på grund av schemaomläggningen. De fick verkligen igång HELA publiken och snart var det bastuvärme där inne. Sångaren Jens Rydén presenterade nytillskottet Marcus Norman, som nu tagit över en av gitarrerna sedan Mojje slutat. Han skötte sig mycket bra och detta var en riktig kanonspelning.

Flyglarmet ljuder över campingområdet, vad står på? Tredje världskriget eller? Nejdå, det är bara **Motörhead** som lirar. De har precis som **Saxon** en påkostad ljusshow, dock en flygplansmodell a l a "The Bomber" istället för en örn. Klassiker som "Ace of Spades" sitter som om de vore inspelade igår. Gubbarna regerar!

På grund av mikrofontrubbel så blir första låten med **Sodom** instrumental. Sedan ger de igen genom att göra en kanonspelning. Självklart kör de "Sodomy and Lust", konstigt hade varit annars. Jag ser massor av uppblåsbara Barbara dockor i publiken, som med lite hjälp headbangar friskt (en rätt sjuk syn faktiskt).

Hemresan var för många (kanske inte för de som åkte buss) ett helvete, på grund av jättelånga bilköer. Det tog tre timmar att köra tre mil. Man kan skratta lite skadeglatt åt att man i alla fall satt i minibussen när det kom skyfall på skyfall och dränkte över dem som precis packat ihop sina tält (haha.). "Vi hade ju i alla fall tur med vädret" kan man definitivt säga om denna festival, det regnade ett fåtal gånger och då endast några få minuter. Det enda som är jobbigt med denna festival, är det faktum att det är så många tyskar som inte förstår (eller låtsas att inte förstå) engelska. Precis som förra året är det givna samtalsämnet i bussen hem hur dumma vissa tyskar är.
Man hör kyrkoklockorna ringa inifrån det lilla samhället Wacken och tänker sig in i ortsbefolkningens situation, "nu är helvetet över" och skrattar lite åt regnets otroliga timing "Wash away the sin". Nu har de ett helt år på sig att återhämta sig innan det är dags igen.

TotenmonD

Jag har aldrig varit någon större fan av Tyskland. Redan som liten grabb hejade jag alltid på landets motståndarlag i fotbolls–VM eller liknande, det bara var så. Men tyskar är och har alltid varit speciella på sitt sett, det vet ju alla. Mer maskin än själ så att säga. På senare tid har dock landet fått ett upprättande i mina ögon, så pass stort att jag ångrar att jag skolkade från tyskalektionerna förr om åren. Rammstein heter självklart den ena anledningen, Totenmond den andra.

text: larsa carlsson

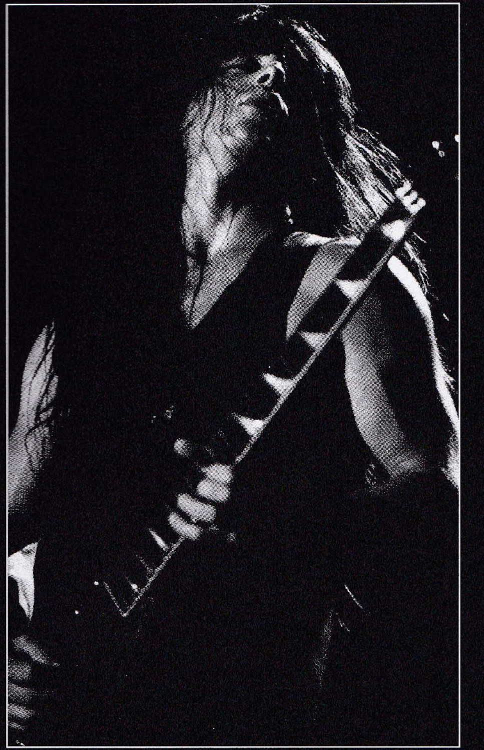
Totenmond är det inte många som känner till. Hade det inte varit för att fjolårets "Reich In Rost" dök upp i promohögarna hade jag nog aldrig fått ta del av detta kultband. Tyskspråkig stenhård hardcore med hyperventilerad aggression som starkaste kort. **Totenmond** är snorförbannade, de vill slåss för sin sak genom musiken. De tillhör vänsterflanken politiskt sett och har skapat en egen nisch i denna ganska bakåtsträvande musikgenre. Mystiken är stor för mig runt detta band och jag blir jublandes glad när jag mejlar trions buffellike sångare/gitarrist Pazzer och får svar redan dagen därpå. Senaste släppet är "Auf Dem Mond Ein Feuer", en coverplatta dedikerad till den tyska punkscenen. Att fastställa vad **Totenmond** spelar i för genre är svårdefinierat. Grunden är stenhård hardcore, men när bandet drar ner på tempot blir det en ruggig doommetalkänsla. Även vissa **Dismember**–liknande dängor kan avfyras ibland, med den snabba tvåtakten som bete. De är arga utan att skita ned sig i vredesmod och de manglar utan att fastna stelopererade i grind. Vad skall man då kalla ert sound, Pazzer? "Violent Aggrocore"?
– Kontrollerat oljud svarar han kort o gott.
Biografin säger fem skivor, undertecknad föll pladask för bandet och hittade med lite tur "Lichtbringer" och "Wätcheren Frost" i en välsorterad skivaffär. Det är bara tredje plattan, "Fleischwald" som fattas i skivstället. Det är nästan tragiskt att kvalitetsmusik av denna sort skall hamna så pass långt bort i skymundan. Hur startade sagan om **Totenmond**?
– Vi började i ett punkband som hette Wermut och startade Totenmond 1989. Efter några år i underjorden släppte vi "Lichtbringer" på Massacre Records 1996. Efter mängder av konserter och turnéer med många band tyckte vi att det var dags att gå tillbaka till våra rötter och göra detta coveralbum.
Tillsammans med **Rammstein** är ni mitt tyska favoritband nuförtiden. Vad tror du anledningen är att er existens knappt känns till här i Sverige? Hur ser du på det hela?
– Det är svårt för band med tysk lyrik att bli något i andra territorier. **Rammstein** har tillräckligt mycket pengar och ett majorkontrakt i arslet för att kunna bli ännu mer populära. De spenderar en helvetes massa pengar på sin liveshow, vilket mer eller mindre är den stora nyckeln för att band som dem.
Jaha, den buttre Pazzer har inte mycket till övers för **Rammstein**. Har hans band några planer på att göra en platta på engelska?
– Nej.
Okej, det var tydligen helt uteslutet. Kan du berätta om era texter. De verkar vara fyllda med ilska och frustration.
– Ja, du har rätt. Men det nya albumet är som jag tidigare sade en coverplatta med gamla tyska punkband. Detta är våra rötter och vi tog låtar där vi har samma åsikter som i originalversionerna.
I en liten ort nära Stuttgart i södra Tyskland håller bandet till. Jag passar på att fråga Pazzer vad han tycker om den ökande nynazismen, framförallt i före detta Östtyskland.
– Alla dessa nazistgrupper suger och alla vi måste slåss mot detta mänskliga avfall. Men i slutändan har vi samma problem som i alla andra länder. Majoriteten av folken vill inte se någonting och de bryr sig inte skit om vad som händer.
Pazzers ståndpunkt förvånar mig inte ett dugg. Många låtar handlar om politik och om hur staten behandlar folket. Andra låtar är helt enkelt becksvarta av andra anledningar. Låttitlar som "Die Schlacht" och "Necrophiler Sonntag" är inget du hittar på verklighetsfrånstötande powermetalbands skivor. Bara hos **Totenmond**, Europas kanske bästa aggroband. Dags att avsluta lovorden och intervjun med att låta intervjuoffret vädra lite om låtarna på "Auf Dem Mond Ein Feuer".
Slime: "Kauf Oder Stirb" och "Polizei SA/SS"
– Ett av de mest politiska banden som var totalt vänster. "Polizei SA/SS" finns i registret och är normalt sett inte tillåten att framföra.

OHL: "Der Osten" och Belsen War Ein KZ"
– Ett band som är någonstans i mitten. De har texter som är mot fascismen från de bägge politiska sidorna. Det är inte "politiskt korrekt" att spela låtar från detta band, men vi bryr oss inte ett skit.
Ton Steine Scherben: "Macht Kaputt Was Euch Kapautt Macht" och "Keine Macht Für Niemand"
– Ett av de första banden som på sjuttiotalet chockerade regeringen under uppbyggnadstiden efter kriget.
– Dessa är några av de band som visar det vi talar om. Dessutom finns det tre egna låtar med på plattan. Två gamla **Totenmond** låtar och en **Wermut**–låt ("Marschieren")
Med dessa ord i behåll är det dags att låta Pazzer vara ifred. **Totenmond** är ett band man antingen älskar eller hatar, men ingen kan sticka under stol och säga de inte har en egen stil. "Reich In Rost" från förra året är bandets bästa släpp, ett givet val för dem med smak för aggressiv musik.

DANNY SPITZ

En bandmedlem är ofta bara en utfyllnadsfigur för att fylla ut sättningen. Jag syftar till exempel på ärkedivan Yngwie Malmsteen som på eget manér gör sig av med medlem efter medlem. Den lönnfete miljonären kämpar alltid vidare och spelar sina gitarrsolon i uppknäppt skjorta som om ingenting har hänt. I många andra fall är dock varje bandmedlem en grundsten i murbruket. En skön snubbe, som kämpade i det tysta, men betydde desto mer för bandet han spelade i var Danny Spitz, en New Yorkbo som var med under hela Anthrax storhetstid. När "Stomp 442" skulle spelas in 1995 kablades beskedet ut via MTV, att Danny Spitz hade fått kicken mitt under inspelningarna. Hur kunde det ske var tanken då, men numera undrar man – vad hände sedan?

text: larsa carlsson

Att **Anthrax** fortsatte utan Danny Spitz vet alla, "Stomp 442" spelades in med sologitarrhjälp av kompgitarristen Scott Ian, trummisen Charlie Benante, roddaren Paul Crook och **Panteras** Dimebag Darrell. Plattan höll inte alls samma klass som föregående klassiker "Sound Of White Noise" och bandet började sakta men säkert dala i popularitet. Vad som egentligen fattades på "Stomp 442" är egentligen svårt att förklara, men man kan inte sticka under stol med att Danny Spitz rafflande gitarrsolon saknades oerhört. Han var den lille krabaten som till och med kunde få en hockeyfrilla att se acceptabel ut. "Familjeproblem" och "Trötttnat på musiken" hette de andra medlemmarnas ord när frågan om Dannys avsked kom på tal. Åren har gått och inte ett ord har hörts. Försvinnandet är totalt, inte ett enda ord har hört sedan han lämnade skutan förrän webtidningen Metal Rules (www.metal–rules.com) hittade relevanta källor som kunde informera metalvärlden om vart han hade tagit vägen.

Daniel Alan Spitz föddes 28 januari 1963 i Queens i New York. Han ersatte sin föregångare Greg Walls strax efter **Anthrax** bildande 1982. Tillsammans med Scott Ian, Charlie Benante, Dan Lilker (dessa tre herrar är även med i S.O.D.) och Neil Turbin spelades fullängdsdebuten "Fistful of Metal" in 1984. Dan Lilker och Neil Turbin ersattes omgående med Frank Bello och Joey Belladonna, Belladonna blev i sin tur kickad 1992 för att ge plats åt dagens sångare John Bush. Dannys roll i bandet blev att lägga sköna solon till Scott Ians stenhårda kompriffande. Han var ingen låtskrivare, utan gjorde sitt jobb mer eller mindre, oftast i skymundan. Trots att det har gått sex år sedan Danny lämnade **Anthrax** har ingen fast ersättare tillsatts. Paul Crook har lirat med bandet live sedan uppbrottet, inkluderat bandets senaste Sverigebesök i Stockholm 1996.

När Danny lämnade **Anthrax** var han "less på hela skiten", till den milda grad att han lade gitarren på hyllan. Smycken och klockor blev hans nya intresse och med hjälp av studier ibland annat Schweiz kunde han senare öppna en egen affär. Han passade även på att klippa av sig håret och ägna sin tid åt att slappa på stranden. Det skulle dröja hela fem år innan han plockade upp gitarren igen. Tillsammans med sin bror (som för övrigt tidigare varit aktiv i **Black Sabbath** och **Great White**) jammar han när tillfälle ges. Lite metal spelas det fortfarande, men tyngdpunkten ligger idag i jazzen. Någon kontakt med sina forna bandkamrater har han inte, trots att Charlie Benante påpekat att inga personliga saker låg bakom splittringen.

"När fan bli gammal blir han religiös" passar även in i denna artikel, herr Danny har nämligen blivit religiös. Sagan säger att han vid ett tillfälle på senare år varit helt under ytan på grund av depression och hjälpen till att komma på fötter igen skedde genom att en släkting gav han en bok med korset på. Chansen att vi någonsin kommer att få se Danny i **Anthrax** är uppenbart minimal, vi får trösta oss med att han lade av när han var på sin topp.

Apropå **Anthrax**, så har arbetet med uppföljaren till "Volume 8 – The Treat Is Real" påbörjats. Scott Ian har utlovat mer riffande och dubbelkaggesmatter än någonsin tidigare och ett släpp på etiketten Nuclear Blast är att vänta inom den närmsta tiden. Nyligen som även "Sound Of White Noise" och "Stomp 442" ut som återsläpp med bonuslåtar.

SLAVESTATE TIPSAR

Anthrax: Among The Living (1987), "Sound Of White Noise (1993) och "Volume 8 – The Treat Is Real" (1998)

felicia grillar

NAMN: *Patrik Jensen*
BAND: *The Haunted, Witchery*

Under denna vinjett kommer Felicia Olsson att grilla våra kära idoler. Slavestate Magazine skall undersöka om banden lever lika mycket rock n'roll som myten säger. Vem leker rocklivet och vem prioriterar annat? Först ut är inte mindre än en från Östergötland inflyttad trettioettåring.

LIVET PÅ VÄGARNA

Hur värdesätter du turnelivet?
– *Det är skittråkigt att vänta i 23 timmar och sedan bara spela i en. Men timmen man spelar är ju skitkul skrattar Jensen skrattar. Njurarna lämnar kroppen efter ett par dagars turnerande. Jag ger det tre poäng av fem. (3 poäng av 5)*

Ser du på dig själv som en rockstjärna?
– *Nej, varför skulle jag? (0 poäng av 1)*

Du poserar jävligt mycket, är Manowars basist och groupie-expert Joe DeMaio en förebild för dig?
– *Jag är stolt över att vara en "poser"! (1 poäng av 1)*

ALKOHOL OCH DROGER

Har du någon gång druckit mer än en liter sprit på en kväll?
– *Jag när jag var sexton år och hamnade på tillnyktringsenheten. Mina föräldrar fick komma och hämta mig. Ja just det garvar Jensen högt, jag har ju druckit mer än en liter sprit om dan i två veckors tid, jag förlorade fem kilos kroppsvikt och blev sjukskriven. Det var fan det bästa jag någonsin gjort. (1 poäng av 1)*

Har du druckit mer än ett lock öl (24 st) på en kväll?
– *Ja! Jag har många kepsar, hehe (1 poäng av 1)*

Har du använt droger?
– *Nej, aldrig någonsin, jag inga erfarenheter av droger (0 poäng av 1)*

SEX

Har du haft sex med groupies?
– *Nej, en groupie är alldeles för billig, det känns inge lockande (0 poäng av 1)*

Har du haft sex med någon kändis?
– *Nej, det har jag inte, suck ... (0 poäng av 1)*

METAL

Av de senaste fem skivorna ni spisade i turnébussen, hur många var metal relaterade?
– *Alla fem! (5 poäng av 5)*

Brukar du kolla på dom andra banden ni spelar med?
– *Beror på, ibland, ibland inte. (0,5 poäng av 1)*

Hur många i ditt band har du slagit på käften?
– *Ingen (0 poäng av 4)*

Har du någon gång hotat med att hoppa av under turnén?
– *Nähehe, det har jag absolut inte (1 poäng av 1)*

AVRUNDNING

Vilket är det största rocksvin du stött på?
– ***Deicide!** Dom skiter i handfaten och slår sönder loger. De skriver **Deicide** i sitt eget skit, fy fan ...*

Sammanfattningsvis så kan man säga att Patrik Jensen är en hederlig pojke. Genom de svar han angivit är han en **54 % rocker!**

Han drar ett annat skämt för mig först, sen ändrade han sig, inte för att skämtet inte va bra, utan för att va rädd för vad som skulle kunna sägas om skämtet. Jensen kommenterade även att på grammisgalan då **Haunted** vann sin första grammis, var **Hammerfall** så pass säkra på att de skulle vinna att de hyrt in Svullo för ta emot deras pris. När galavärden sade "och grammisen för bästa hårdrock går till" då reste sig Svullo upp, men fick snart sätta sig när då grammisen gick till **The Haunted**. Grattis önskar vi på Slavestate.

Felicia Olsson

BETYGSSKALA

98 – 100 %	Ozzy Osbourne 1986
95 – 97 %	Mötley Crüe klass
90 – 94 %	Hela manualen är läst och beprövad. Kan kanske berätta något för barnbarnen om åldern överstiger femtio år.
75 – 89 %	Det börjar arta sig, men alla klichéer måste testas innan det är över.
50 – 74 %	Nåja, du vågar väl berätta allt? (Mamma läser väl inte Slavestate?)
25 – 49 %	Inte mycket till rocker.
10 – 24 %	Nästan lite väl tamt och mesigt va?
0 – 09 %	Har du någonsin lämnat replokalen?

TÄVLINGARRRRRR RRRRRRRR......

Tomten samarbetar med Slavestate denna vinter, titta bara här under och se vad som kan dyka upp hos dig om du har tur. Skicka ditt eller dina svar till oss innan den 10 december 2001.

ZOMBIE TÄVLINGEN

Vad sägs om att bli en zombie för en stund? Kanske kan en **Six Feet Under**–dryck ge dig oanade krafter, vi har nämligen två **Six Feet Under**–paket att bli av med. Förutom zombieenergidryck ingår en **Six Feet Under** "True Carnage" t–shirt, en musmatta med samma tema i båda paketen.

Frågan ni skall svara på är enkel:
Vem av dessa tre herrar har bandets sångare Chris Barnes inte sjungit duett med på skiva?

A. Glen Benton
B. Fred Durst
C. Ice–T

DEN SVÄNGANDE TÄVLINGEN

Nine åkte riket runt med **The Haunted** och **Nasum** i våras och fick den mest konservative i publiken på danshumör. Vi på Slavestate kan stolt lotta ut en supersnygg **Nine**–jacka som får den lycklige att hamna i blickarnas centrum den kommande vintern.

Svara på detta:
Vilket av dessa alternativ kan inte symbolisera med siffran nio?

A. En katts liv
B. Antalet medlemmar i **Slipknot**
C: Snittåldern på Slavestatecrewet.

DEN ONDA TÄVLINGEN

No Fashion är snälla att skänka bort två exemplar av samlingen "Classics" (dubbel–CD!), innehållande suveräner som **Dark Funeral, Katatonia, Lord Belial, Marduk, Allegiance** och många fler. Inte nog med det, båda vinnarna får även varsin signerad **Dark Funeral** poster samt ett gäng **Destruction** öl–underlägg.

I vilket band spelar Bloodlord bas?

A. Dark Funeral
B. Lord Belial
C. Marduk

Fler tävlingar hittar du på vår hemsida http://slavestate.cjb.net

FEM LYKTOR I HÖSTMÖRKRET

Ronnie Schmidt (Ansvarig utgivare, chefredaktör)
Old Man Gloom – "Seminar II" (CD. Morbid hybrid)
Abandon– "When It Falls Apart" (MCD. Mörkare och du fumlar i fullständigt mörker)
Neurosis – "A Sun That Never Sets" (Odefinierbar skönhet)
Drömmen (En förverkligad, fler på gång)
16 Horsepower (Allt, alltid)

Larsa Carlsson (Ansvarig utgivare, chefredaktör)
Slipknot – "Iowa" (CD. Inget för 555:or)
Leftöver Crack – "Mediocre Generica" (CD. Lyckat galenskap)
Madrigal – "I Die, Your Soar" (CD. Goth–enburg)
Will Haven – "Carpe Diem" (CD. Fånga natten)
Entombed – "Morning Star" (CD. Sveriges bästa band – som vanligt)

Felicia Olsson (Försäljningsansvarig)
Fear Factory– "Digimortal" (CD. Tillfredställande)
Entombed – "Morning Star" (Tokbra)
Bill – y (Han e den som får mina pussar)
Contaminated 3.0 och 4.0 (Partyplattor)
Klubb Contan, Örebro (Efterlängtad comeback)

Ninni Sjölund (Skribent)
Aborted – "Engineering the Dead" (CD. Mycket proffsig dödsmetall.)
Beyond Twilight – "Devils Hall of Fame" (CD. Helt mysko och därför fascinerande)
Shrek (Film. En så jäkla kul barnfilm, med Eddie Murphy som åsna. Oslagbart!)
Hösten (Regn i massor, varm choklad, fotografering.)
Långt hår (Alltid)

Daniel Eriksson (Skribent)
Slayer – "God Hates Us All" (CD. Bättre än någonsin!)
Slipknot – "Iowa" (CD. Årets överraskning?)
Entombed – "Morning Star" (CD. Gammal kärlek rostar aldrig)
Biohazard – "Uncivilization" (CD. Hårdare än hårdast)
Clawfinger – "A Whole Lot of Nothing" (CD. Årets överraskning 2?)

Robert Stotzky (Skribent)
Otep – "Jihad" (MCD. Girl Power som krossar)
Cradle of Filth – "Bitter Suites To Succubi" (Vampyrerna överträffar sig själva gång på gång)
Tom Waits (Skapare av musikvärldens mest egensinniga musik)
Ayan Rand (Författare. Vill du veta varför kapitalismen är det enda moraliska systemet, läs Rand.)
Bc Rich (Gitarr. Mer hårdrock kan de ju knappast bli)

David Lichter (Webredaktör)
Slayer – "God Hates Us All" (CD. Mästerverk! Deras bästa sedan "Seasons....")
Kreator – "Violent Revolution" (CD. De är tillbaka, med bekräftelse. Thrash attack!)
Six Feet Under – "True Carnage" (CD. Lugnt bästa SFU skivan. Barnes growlar så taket skakar)
Slayer (Live på Hovet, Stockholm 2 oktober. Är helt såld! **Slayer** kommer för alltid att stå mig mycket nära)
Ancient Rites – "Dim Carcosa" (Vackert, episkt, melankoliskt. Skitbra!)

Tommy Pedersen (Skribent)
Demon – "Spaced Out Monkey" (CD. Dynamik)
David Bowie – "The Man Who Sold the World" (CD. 70–tal så det stänker)
Rob Halford – "Resurrection" (CD. Gå–och–lägg–er–små–kil–lar–metal!)
Leaf Hound – "Growers of Mushroom" (CD. Riktig stoner från –71)
Buddy Guy – "Sweet Tea" (CD. Stenhård blues av gammal man)

Rikard Johansson (Skribent)
Deicide – "In Torment in Hell" (CD. Pur ondska)
The Crown – "Crowned in Terror" (CD. Albumet år på gång!)
Doc (Världens bästa trummis. Lyssna på "The Nameless City" från "Immolated" med **Dies Irae** så förstår ni)
Metallica – "Master of Puppets" (CD. 15 år sedan, so what!)
Bulgakov (Litteraturens svar på dödsmetall)

Daniel Bergqvist (Skribent)
Machine Head (Världens bästa band fortsätter att dominera).
Neurosis – "A Sun that Never Sets" (CD. Ta en resa till ditt mörka, ångestfyllda inre).
Slipknot – "Iowa" (CD. If you're 555,then I'm 666. Maskerat kaos).
Dark Funeral – "Diabolis Interium" (CD. Snabbare än satan själv)
System Of A Down – "Toxicity" (CD. Är det så här man tonsätter galenskap? Suveränt).

TILL SIST.... *vill Slavestate Magazine påminna om att det inte är ett dugg kul att bli allvarligt sjuk utan täckande sjukförsäkring i USA. En som verkligen fått kämpa i stark motvind är Deaths frontman Chuck Schuldiner. Med all respekt för Chuck och vetskapen om vad cancer kan innebära lägger vi mer än gärna ut länken till de som vill vara med och stödja honom.*

www.hammerheartamerica.com/makeadifference.html

// Slavestatecrewet

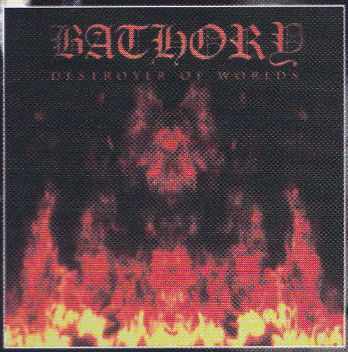
INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

EMPEROR-PROMETHEUS:
THE DISCIPLINE OF FIRE & DEMISE

EMPEROR är odiskuterat det största Black Metal bandet med över 500.000 sålda exemplar av deras senaste album. Nya albumet är troligtvis bandets sista och sätter punkt för en hel era.

CANDLECD 64 / CANDLELIGHT - PLASTIC HEAD

BATHORY-DESTROYER OF WORLDS

Bathory - Legendariska som inga andra. Antagligen ett av de mest inflytelserika banden inom extrem Metal. Här är deras trettonde album, starkare än någonsin.

BMCD 66615 / BLACK MARK PRODUCTION

MORTIIS-THE SMELL OF RAIN

Fantastiskt nytt släpp från Mortiis som ser en ny era börja. En era där Darkwave blandas av mästaren av mörk grott-musik. Ett album fyllt av överraskningar. Skinny Puppy möter Nine Inch Nails, då är man halvvägs framme... Unikt.

MOSHCD 248 / EARACHE RECORDS

MISTELTEIN
"DIVINE. DESECRATE. COMPLETE"

Ett mörkt mästerverk som ännu en gång befäster MISTELTEIN's position i BLACK METAL genren. Storslagen, brutal och framåtskridande Metal utan motstycke.
DIMMU BORGIR KORSFÄSTER MORBID ANGEL!!!!

NFR054 / NO FASHION RECORDS

GRAVE DIGGER-THE GRAVE DIGGER

Texterna är mer mörka och onda och "The Grave Digger" visar bandet från en ny sida. Här hörs att bandets rötter ligger i Black Sabbath, Led Zeppelin och Ozzy och dom blandar och gör om det till sitt eget. Grym!

NB 6752 / NUCLEAR BLAST

THERION-THE SECRET OF THE RUINS

Här är det nya albumet från Therion, och hemligheterna om de gamla nordiska traditionerna går vidare i Metallens tecken. 1:a upplagan kommer i digi-pack och med två bonusspår.

NB 6252 / NUCLEAR BLAST

LACRIMOSA-FASSADE

Det ovanligaste Goth-bandet ever!
Det nya enastående albumet är mer melankoliskt än någonsin, och en milstolpe inom genren.

NB 7802 / NUCLEAR BLAST

PUNGENT STENCH
"MASTERS OF MORAL - SERVANTS OF SIN"

De är tillbaka med besked! Denna gång har prästerna kunskapen att visa deras förståelse för den nya moderna kyrkan...?
Mega booklet med fantastiska bilder...köp för att se och höra mer.

NB 6772 / NUCLEAR BLAST

NOSTRADAMEUS-PROPHET OF EVIL

NOSTRADAMEUS uppföljare till succé-debuten "Words Of..." är ett mästerverk i melodisk Speed / Power-Metal! Excellent producerat av Mikko Karmila (Stratovarius, Edguy, Insania) i Finnvox Studios! Göteborgarna har mognat stilmässigt, men bjuder fortfarande på samma tunga Hårdrock med catchy refränger!

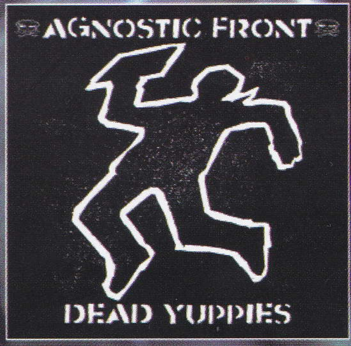
AFMCD 48 / AFM RECORDS

PSYCHOPUNCH
"ORIGINAL SCANDINAVIAN SUPERDUDES"

Are You Ready For Som Action, Are You Ready For Some Fun...?
PSYCHOPUNCH levererar sex nyinspelade studiospår och sex spår inspelade live under deras senaste Europaturné. Knivskarpa punkrockfiff som kommer eka på båda sidorna om atlanten.

JAZZ045CD / JAZZ045LP / WHITE JAZZ

AGNOSTIC FRONT-DEAD YUPPIES

Kungarna av den amerikanska Hardcore-scenen briljerar med 17 nya låtar. "Dead Yuppies" är som en blandning av kritikerrosade "Something's Gotta Live" och enastående "Riot Riot Upstart"

EPIT 65302 / EPITAPH

STEEL ATTACK-FALL INTO MADNESS

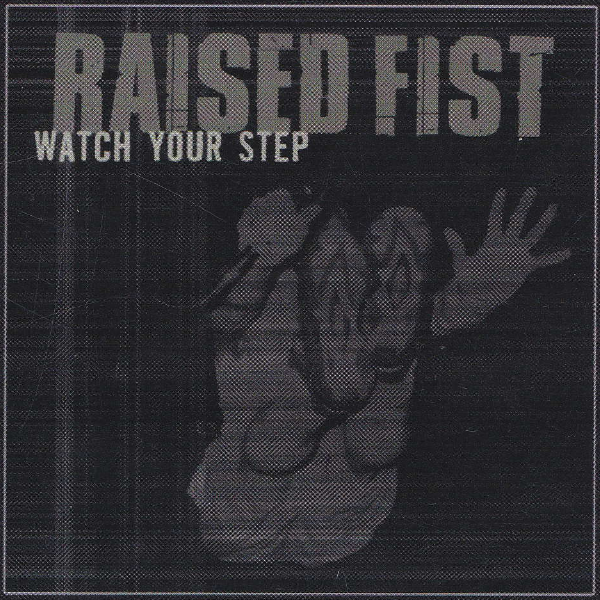
STEEL ATTACK är en av de Svenska Power Metal-sensationer som tillsammans med band som Nostradameus, Stormwind och Insania går i täten för genren, i hasorna på storheter som Hammerfall. De tillhör också de bästa, mest säljande och efterfrågade banden. Detta deras hett efterlängtade andra album är redan destinerat att bli en klassiker.

AFMCD 45 / AFM RECORDS

MNW MUSIC NETWORK — HOUSE of KICKS DISTRIBUTION

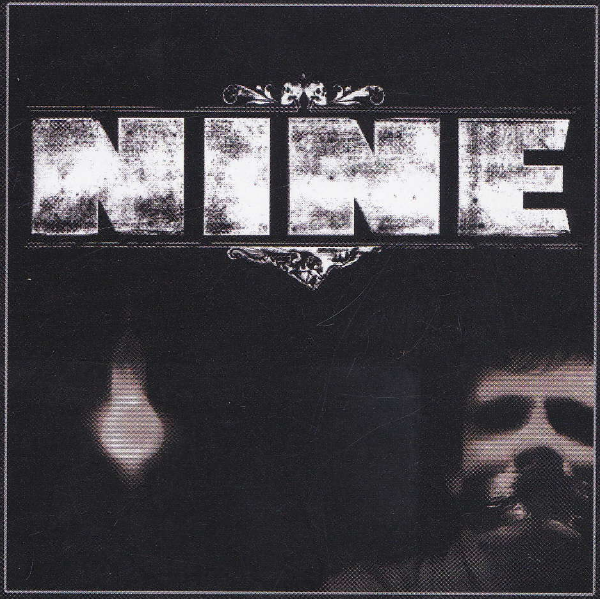
MNW RECORDS GROUP AB / HOUSE OF KICKS DISTRIBUTION, Textilvagen 7, 120 30 Stockholm, Sweden, FAX: 08-6303601, E-MAIL: mnw@mnw.se, hok@houseofkicks.se

WATCH YOUR STEP!

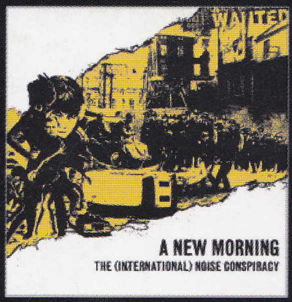
RAISED FIST
Watch Your Step CD

Ta reda på hur allt startade för detta kultförklarade hardcore-band. Denna samling innehåller deras första EP, Mini-CD samt ett par låtar från svåråtkomliga samlingar.

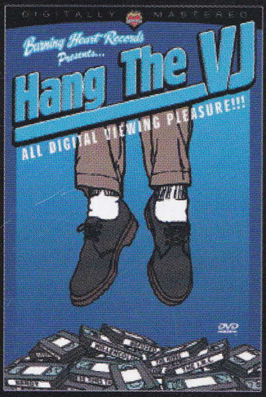
NINE
LIGHTS OUT CD/LP

NINE är tillbaka med ett stenhårt men på samma gång groovigt album. "Lights Out" är fyllT av självförtroende, själ, integritet och ett sound som lämnar de flesta av nu-metalbanden och deras senaste alster bleka i jämförelse. NINE har aldrig låtit bättre!

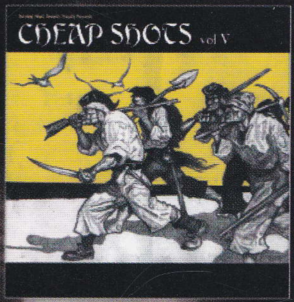
The (International) Noise Conspiracy
A New Morning, Changing Weather CD/LP

Punkrock har alltid vägrat definiera sig och detta album är ett perfekt exempel på varför. Med raseri, öppna sinnen och revolution i sina ögon,attackerar THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY än en gång. En musikalisk molotov-cocktail mitt i plytet på marknaden och kapitalet.

Hang The VJ
DVD

I Oktober släpps "Hang The VJ". En LÅGPRIS samling på DVD som innehåller samtliga videos som gjorts av Burning Heart-banden. Totalt 61 videos och hela190 minuter lång! Videos med MILLENCOLIN, THE HIVES, THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY, REFUSED, NINE, MONSTER, BREACH, THE BUSINESS, NO FUN AT ALL, 59 TIMES THE PAIN, RANDY etc.

V/A
Cheap Shots V CD

Den femte utgåvan i CHEAP SHOTS serien kommer inte att göra någon besviken! Totalt 25 låtar och mer än 75 minuter musik! Innehåller bl.a THE HIVES, MILLENCOLIN, REFUSED, LOOPTROOP, NINE, BREACH, SAMIAM, THE BUSINESS, BOMBSHELL ROCKS, NO FUN AT ALL, THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY, DIVISION OF LAURA LEE mfl.

DIVISION OF LAURA LEE
Pretty Electric CDS

Burning Heart´s senaste tillskott D.O.L.L släpper i September en 3-låtars singel! Ett litet smakprov av vad som komma skall. Album kommer under våren 2002!